

Mentre el Papa es recupera de la fractura del fèmur

Intensa activitat de la Santa Seu en oposició a la campanya avortista de l'ONU

El Papa es recupera de la seva fractura del fèmur de la cama dreta. L'operació, feta divendres passat a l'hospital Gemelli, fou definida com «de rutina» i es féu sense dificultats. El Papa, que té 73 anys, haurà d'estar hospitalitzat dues o tres setmanes.

D'altra banda la Santa Seu continua duent a terme una intensa activitat en oposició a la campanya avortista de l'ONU. Alguns estats han començat a reaccionar i el mateix president Clinton trucava personalment fa uns dies el Sant Pare.

En efecte, l'enfocament ideològic de la propera Conferència sobre Població i Desenvolupament, que se celebrarà al Caire (Egipte) el proper mes de setembre, «preocupa profundament» el papa Joan Pau

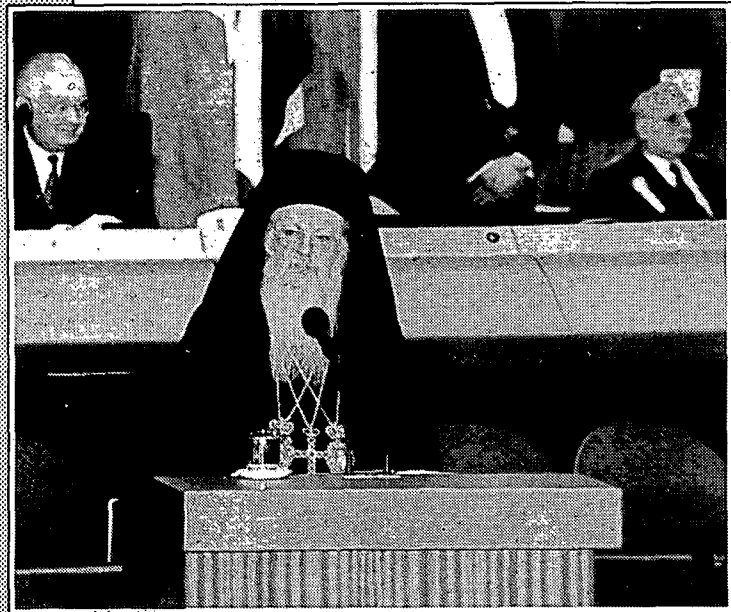
II, que ha fet un crida general a «totes les consciències», ja que, en aquesta reunió afavorida per l'ONU, «no hi estan en joc aspectes tècnics, sinó la manera de concebre la vida humana». Amb aquestes iniciatives, l'ONU proposa als joves «una societat de coses i no de persones», on «el lliurament desinteressat d'un mateix, el control dels instints, i el sentit de la responsabilitat» semblen valors «d'una altra època».

El Pontífex està amoinat pel plantejament ideològic del l'Esborrany del document final. Així ho expressà, a través d'una carta personal a tots els Caps d'Estat, en la qual els convidava a la reflexió.

Segons l'opinió de la Santa Seu, el document parteix d'una visió fortament ideologitzada «fruit d'una cultura permissiva i hedonista» que, entre altres punts, propugna explícitament un «dret a l'avortament sense cap restricció», la qual cosa transmet «la impressió amarga d'una imposició: la d'un estil de vida típic de certes capes de les tres societats desenvolupades, materialment riques i secularitzades».

Els debats i la contesta internacional a l'esborrany propugnat principalment pels Estats Units, acompanyat per països com Japó, Noruega o Suècia, va creixent i s'endureix.

A la denúncia dels països islàmics que la pretensió d'obligar a legalitzar tots els tipus d'avortament és una nova forma d'«imperialisme», s'ha sumat la postura dels països iberoamericans que, com en el cas de Xile, han assenyalat que el tractament de l'avortament és una matèria que correspon a cada país, segons la seva cultura i tradicions». Els representants d'Argentina davant l'ONU han estat encara més rotunds: «cal respectar les polítiques dels països que respecten la vida humana», denunciant que «mai no s'ha de promoure l'avortament com un mètode de planificació familiar».

D e les periòdiques sessions del ple del Parlament Europeu, a Estrasburg, es fan sovint sessions solemnes per rebre els caps d'Estat dels Estats membres, i també d'altres caps d'Estat de les nacions del món. A més, es reben personalitats i autoritats.

Així el passat 19 d'abril Bartholomeus I, Patriarca ecumènic de Constantinoble, i màxima autoritat de l'Església ortodoxa, va ser rebut al Parlament Europeu i convidat a adreçar un discurs als parlamentaris.

El Patriarca de Constantinoble (Dimitrios Archandonis), nasqué el 12 de març de 1940 a Imbros (Turquia). És llicenciat en Teologia ortodoxa el 1960 per l'Institut de Hallis. Obtingué més tard el doctorat en dret canònic per la Universitat Gregoriana (Jesuites) de Roma. Amplià estudis a Ginebra i a Múnic. Després de

Bartholomeus I al Parlament Europeu

l'ascensió a la seu patriarcal de Dimitrios, el 1972, es convertí en el seu més pròxim col·laborador. Més tard fou metropolità de Filadèlfia i Calcedònia, i degà del Sant Sínode. Posteriorment el succeí com a primat de l'Església ortodoxa. Parla sis idiomes. Bartholomeus I és considerat un dels principals artesans de l'acostament a Roma, materialitzant-se en les visites recíproques que realitzà Joan Pau II el 1979, a Constantinoble, i el Patriarca Dimitrios el 1980, a Roma.

El patriarca Bartholomeus I, en el seu discurs, tot recordant els grans patriarques començant per sant Joan Crisòstom i altres que han estat importants no sols en la història eclesial, sinó en la història europea, va fer un recorregut per la història

Va recordar que els cristians ortodoxos existeixen i continuaran existint per servir i testimoniar un combat comú, i per oferir un sentit i una esperança a tota la humanitat. Recordà els centenars de parròquies de fidels ortodoxos repartides per l'Europa Central i la de l'Est. També féu esment de la unitat desitjada pels pobles d'Europa enfront de l'alienació ideològica del sentit religiós i polític, la qual porta sovint a nacionalismes polítics i racials. Això pot portar a un perill per l'avenir de la humanitat. També va proclamar, que l'Europa unida ha de ser cultural.

Recordà la trobada, tan important, del papa Pau VI amb el patriarca Atenagores a Jerusalem, l'any 1964. I també recordà com el 1985 Joan Pau II i el Patriarca Demetrios, aixecaven els mutus anatemes del gran cisma del 1054.

Per acabar va pregar amb l'oració que els ortodoxos s'adrezen al Príncep de la Pau durant la Quaresma—els ortodoxos estaven en plena Quaresma—: «Rei celestial, afermeu-nos la fe, tranquilitzeu les nacions, pacifiqueu el món».

Del 9 al 19 de juny

TAILÀNDIA

BANGKOK
i el seu entorn

CHIANG MAI
i les terres del nord

temples budistes /
residències reials / mercats
flotants
poblacions indígenes /
indústries artesanals

PELEGRINATGE A

Del 15 al 24 de maig

Terra Santa

Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les
directrius de l'Escola Bíblica de
Montserrat i les pautes confiades del 1981
ençà als Amics de «Catalunya Cristiana»

UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE
AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA
EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE PREGÀRIA I DE
CELEBRACIÓ DE LA FE A LES FONTS MATEIXES DE LA
NOSTRA SALVACIÓ

DEMANEU INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Meditació per a aquests temps de crisi

En moments de crisi, cal tenir serenitat i lucidesa. Els ciutadans ens sentim avui perplexos davant una successió de fets públics en els quals els indicis, ja més que presumptes, de corrupció des d'altres responsabilitats polítiques, creen una desconfiança generalitzada. Aques-

ta situació d'inseguretat en l'administració pública incideix en un panorama social i econòmic que, malgrat l'anunci d'alguna millora, continua dominat per la taxa d'atur més alta de la Comunitat Europea.

Si, en aquestes circumstàncies, parlem de serenitat i de lucidesa, és perquè la manca d'aquestes actituds podria fer-nos víctimes d'errors de perspectiva i agreujar encara la situació. En democràcia, l'orientació de l'Estat depèn de la capacitat dels ciutadans de discernir enmig d'un joc d'interessos no sempre nobles.

Com a cristians, mai no podem cedir a la temptació de fer dels problemes un pretext per a eludir el compromís. La nostra és una vocació de presència en la història: som deixebles de Jesús en qui Déu s'ha fet home i ha vingut a viure entre nosaltres. Ni l'evasió ni el derrotisme serien actituds cristianes. I menys que mai en hores de crisi. Més aviat, recordant allò del vell Discurs a Diognet que «el que és l'ànima en el cos, això són en el món els cristians», i que «Déu els ha assenyalat un lloc tal, que no els lícit de desertar», hem d'assumir coratjosament les nostres responsabilitats.

Dins d'aquesta línia constructiva i engatjada que comporta superar tot derrotisme, la fe ens aporta uns

valors fonamentals que hem d'assumir personalment i hem de projectar al nostre voltant.

En primer lloc, el valor d'una justícia que arrela en l'interior de l'home. La nostra no ha de ser la justícia farisaica que neteja el plat per fora i deixa brut el seu interior (Mt. 23,25). Ni una justícia verbal: «No tothom qui em diu "Senyor, Senyor" entrarà al Regne del cel» (Mt. 7, 21). La nostra societat ha cercat l'honorabilitat exterior, l'èxit sense moral, la justificació per mitjà de l'adscripció a un llenguatge o a una ideologia. La corrupció s'ha multiplicat a partir d'aquesta cultura.

En segon lloc el valor de la persona —de totes les persones— i la seva primacia per damunt de les coses. «El dissabte ha estat fet per a l'home i no l'home per al dissabte» (Mc. 2, 27). Difícilment, però, aquest valor se salva si Déu no és l'horitzó de la persona. L'absència del Déu vivent —que també s'ha donat en la història sota formes religioses— porta a la subordinació de les persones —sobretot les més indefenses— als interessos d'uns pocs.

Sobre aquests valors reposa la nostra esperança. Esperança no pas d'una prosperitat gratuïta, sinó de poder avançar cap a una societat més humana amb l'esforç de tots.

TRIBUNA

Aquesta és la frase més amarga que es pot dedicar a un malalt. Que no se n'assabenti de res, respecte de la seva malaltia o de la situació que es troba. És una mena d'engany que és consentit i consensuat per molts ciutadans. Tal vegada podrà ser acceptable quan hom considera que el malalt és tan feble, tan poca cosa, tan petit, que llavors es pot crear un entorn de silenci o de mentides pietoses per tal que sembli que la realitat és menys dura. Fins i tot, alguns es quedaran cofois i podran dir: «s'ha mort i no se n'assabentat». Llàstima del muntatge tan ben fet!

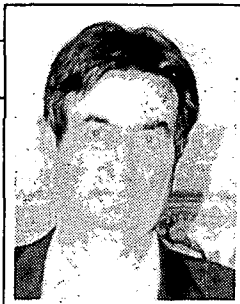
Parlar de la finitud humana, per a molts els sembla que és fer referència a una quimera o a una estafalària realitat. Diuen que «som massa importants per morir-nos». Potser ofendrà aquesta frase, però descaradament o no, més o menys, bon nombre de persones l'ha pensada.

Cal educar a la persona perquè entengui la vida i la seva necessària finitud. És tan feble, però val la pena ser viscuda amb sentit, responsabilitat i coneixença de què és un trànsit. Per als creients un preuat trànsit i pels no creients convençuts, la vida és també un camí però vers al no res. Potser per aquests l'existència els ha de ser justificable per la raó de què si no hi ha consciència de culpa, ni de temor i si hom ve del no res i torna cap allà d'on es ve, la vida per aquests deu tenir sentit per sí mateixa.

Si no estem prou ben educats per fer una opció serena de la nostra feble condició serà millor que no ens assabentem de res, ni del morir, ni del sofrir, ni del néixer, ni de la fam al món, ni de les guerres, ni de l'atur... però la maduresa

Que no se n'assabenti

■ Josep Ma. Forcada

humana que dona aquesta formació possible estar oberts a la vida en totes les seves dimensions i capacitats tot manifestant la magnífica sort de què les persones som capaces de ser conscients protagonistes de la nostra existència.

enguany l'Església ha escollit pel Dia del Malalt el lema «Celebra la Vida». Algú pensarà, la vida sí, però hi ha molta cosa que no es pot celebrar. Si tot el que no surt com nosaltres desitgem o somiem no és celebrable és evident que quedarem esquitats. Fa poc vaig tenir ocasió de tractar

amb un malalt hospitalitzat que patia la malaltia de la lepra. Al seu cos hi havia totes les conseqüències d'aquesta ja rara malaltia en els nostres indrets: els peus eren un monyó, les mans sense dits, contretes i anquilosades, sense nas, cec... però somrient. Li agrada fumar, i sempre ensarrona algú o altre perquè li encengui la cigarreta i li posi als llavis. Amb certa condescendència els metges li toleren aquest vici a l'hospital. Potser pensen que és l'únic plaer —¿si ho és?— que li queda. (Tot el contrari de fer lloances al tabac,

són dels convençuts de tots els efectes tòxics i de la seva inutilitat). Ell, invariablement, cada dia, demana rebre el Senyor. Es queda silenciós, prega a la seva manera —gairebé tothom prega a la seva manera— i amb senzillesa mostra la seva gratitud per tot el que rep, des del llumí fins al Senyor que el visita i que tot riallerament exclama «això sí que val la pena».

«Celebrar la vida» ens recorda la Conferència Episcopal, que per un cristià, té sentit principalment a través dels sagraments i és una llàstima que el malalt no se n'assabenti quan pot tenir els ulls ben oberts, per adonar-se del trajecte que li queda a recórrer i li serveix per comprendre la realitat que potser s'esmunyirà en la fredor de no poder dir ni adéu als que estima o donar una paraula de consol, gratitud o reconciliació. Els sagraments dels malalts són el misteriós pont, en el diàleg de l'ésser humà amb Déu, per establir, també una darrera comunicació.

Per altra part ¿qui no ha sentit paraules com aquestes?: «es pensen que no me n'assabento», «això s'acaba», «d'aquesta no me'n sortiré», «el que em sap greu de anar-me'n és per als que es queden...» i, a vegades resten al cor, en l'agonia, moltes vivències tristes, llacunes d'afecte, deutes morals, i si més no, ganes de fer un balanç sobre el passat o la necessitat de posar en mans de Déu la vida. Quan els sentiments, les il·lusions, la confiança, total l'existència s'aboca als braços del Senyor la vida es pot celebrar, és un deliciós fet que mereix festejar-lo amb el signe viu de l'Eucaristia, la Reconciliació, la Santa Unció, és un dir-li sí a Déu.

Josep Ma. Forcada és Delegat diocesà de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona

Cal educar a la persona perquè entengui la vida i la seva necessària finitud. És tan feble, però val la pena ser viscuda amb sentit, responsabilitat i coneixença de què és un trànsit

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Miquel Àngel Codina, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Garnissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puntí, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Mirade, TORREDEMBARRA; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA

GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper i Aledo.

Compaginació: Carlos Aguado.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, Telèfon: 490 59 88, Fax 490 20 35 - 08014 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passage Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.
Resta d'Europa: 19.604 Ptes. □ Amèrica: 24.804 Ptes. □ Àfrica: 24.804 Ptes.
□ Àsia: 35.724 Ptes. i Oceania: 35.724 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malsosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilamúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

◆ Els joves i Déu: una relació difícil

Sr. Director:

El Full Parroquial de Tarragona del 6 de març, publica un article amb aquest text. Considero que l'anàlisi de com pensen els joves (¿tots?) i les opinions expresades, mereixen tota reflexió i matisacions, que bé podrien ser objecte d'extens comentari per algun dels excel·lents col·laboradors de C.C., i més competent que el meu limitat escrit.

Que als joves els encanta «...viure al dia i no estar sotmesos a res» és cosa natural, però afegir que «ben mirat, no casa malament amb l'esperit evangèlic», i tenint compte en el context que es diu, no sembla compatible amb les paraules de Jesús a un jove «Si vols entrar a la vida, guarda els manaments».

Si el jove «se sent atret pel compromís radical», em pregunto: ¿on pot trobar unes opcions més radicals, que al redós de l'Església? Des de les vocacions al sacerdoti o a òrdes religiosos (missioners, socials, etc.) a actuar com a laics conseqüents amb la fe al servei de la comunitat, hi ha un bon ventall per escollir lliurement.

Afirma al final de l'article: «Hi ha tot de coses a l'Església que no s'adiuen amb la mentalitat del jove» i que no els pot atraure, penso que pot desconcertar, ja que l'Església és «sagrament de salvació».

I si s'explica el que això significa, sense deformacions ni complexos, com ho fa el Papa en el seu missatge a la joventut (vegeu C.C. 27/1 pàg. 18) quan diu: «La salvació que ens ha estat oferta, és un do que no s'ha de tenir zelosament ocult. És com la llum del sol, que per la seva naturalesa allunya les tenebres; és com l'aigua de la

font neta, que brolla constantment del cor de la roca»... llavors sí que els joves podran copsar l'atractiu que té l'Església catòlica des de fa 20 segles.

ARTUR PORTA I LLAURADÓ
Reus

◆ Girona-Burundi

Sr. Director:

Se'n va anar, deixant enrera el seu poble tan estimat, el campanar, les cases, els camps, les muntanyes, el seu poble d'Argelaguer que l'havia vist créixer.

Se'n va anar, deixant un interrogant obert al cap i al cor de molts que la coneixien. ¿Per què? ¿Per quin motiu se n'anava tan lluny, si aquí podia i feia tant de bé?

Només aquells que de veritat la coneixíem i l'estimàvem, podíem entendre una mica quin motiu l'empenyia a deixar-ho tot, la mare a qui tant estima, la família, els amics, els infants del poble, tot, per avançar vers un món desconegut, amb un munt d'incerteses, de dificultats, d'interrogants.

La Marisa seguia una crida, i Aquell que la cridava era Jesús.

Jesús la cridava, i ella que sempre havia escoltat i seguit el seu camí, només podia donar-li una resposta, la que sempre li havia donat, només podia dir-li senzillament, com sempre, com tota la seva vida, simplement «Sí».

Déu la cridava a servir els pobres i els malalts, i a fer-ho lluny de casa, lluny d'Argelaguer, lluny de Girona, lluny de Catalunya, a Burundi, al cor de l'Àfrica.

Marisa, tots aquells que t'estimen et porten al cor i a la pregària, i ens sentim

molt units a tu, i a la mare, que també d'alguna manera està amb tu, que et va deixar marxar, sabent que t'enyoraria molt però no volia interposar-se en el camí que Déu t'assenyalava.

Tant de bo molts, com tu, seguíssin sense dubtar la crida que Déu els adreça, Ell continua cridant..., i qui en un lloc, qui en un altre, tots estem cridats a anunciar la Bona Nova, a estendre el seu Regne, a estimar...

Des d'aquí, molt lluny de tu, estem a la vora, perquè estem units en el cor de Jesús.

NÚRIA

Cornellà de Llobregat

◆ Salvar la dignitat occidental

Sr. Director:

Si jo fos bosnià-musulmà, a la ciutat assetjada de Gorazde, sota una pluja de foc, i els «cascos blaus» (defensors meus) es dediquessin a comptabilitzar els trets que cauen a casa del meu amic Adjaman, no deixaria de fer una ganyota de menyspreu.

Si jo fos bosnià-musulmà, a la ciutat de Gorazde, i l'ONU es dediqués a comptabilitzar dintre de les dades de morts, els fills del meu amic Adjaman, jo ploraria d'impotència.

Si jo fos bosnià-musulmà, i veiés com la família del meu amic mor lentament de fam, dolor i oblit, mentre es reuneixen per enèsima vegada en una Conferència de Pau, l'ONU, l'OTAN, USA, Rússia, CEE, els serbis i els que quedem vius, jo aniria per la ciutat de Gorazde, enfollit de ràbia i dolor, recollint la sang dels assassinats, i la llança-

ria a sobre de la taula de la Conferència de Pau, tal vegada així, es podria rentar la «dignitat occidental».

SALVADOR CENDRA
Sagunt

◆ Agraït a Catalunya Cristiana

Sr. Director:

M'ha agraït molt llegir la darrera C.C. pels escrits d'alguns bisbes sobre el Dia del Seminari. També us felicito per la publicació de documents del Vaticà, com la carta del Sant Pare a les famílies. És així com C.C. serà instrument de fer reviure i unir els cristians.

JOSEP BLAS
Alcover

◆ Article completíssim

Sr. Director:

En tornar de les vacances de Setmana Santa tinc l'agradable sorpresa de trobar en el seu setmanari el completíssim article sobre el Sant Llençol de Torí.

El felicito a vostè i a l'autor de tan extraordinària publicació, superior a molts dels que he vist a l'estranger.

La meua entusiasta enhorabona.

F. MAELEN PEDRAGOSA
Barcelona

RETALLS

The Globe and Mail (8-III-94)

Hipòcrates, un reformista en minoria

(...)A la llum del jurament hipocràtic, ¿pot un metge intervenir d'alguna manera per posar fi a una vida? Per respondre aquesta pregunta hem de tornar a l'ambient de l'antiga Grècia, on el jurament hipocràtic va veure la llum per primera vegada. (...)El jurament diu: «No donaré cap verí a ningú encara que me la demani, ni li suggeriré aquesta possibilitat». Prendre un verí era la manera més comuna de suïcidar-se en l'antiga Grècia, i per això es demanava la cooperació d'un metge. En aquell temps, en què la medicina es trobava en un estat primitiu i no es comptava amb els moderns avenços en cirurgia i farmacologia, no era estrany recórrer al suïcidí, que era l'equivalent de l'actual eutanàsia voluntària.

(...)En aquell temps, el suïcidí no era il·legal: encara més, era comunament admès. Això demostra clarament el caràcter singular de l'específica tradició ètica amb la qual es comprometia el metge hipocràtic.

Es veu més clar si passem a la següent clàusula: «De la mateixa manera, no donaré un pessari a una dona perquè avorti».

(...)L'avortament era corrent en el permissiu món greco-romà, i la manera més freqüent de provocar-lo era introduir un pessari. Com el suïcidí-eutanàsia, l'avortament concernia especialment els metges, a qui es demanava que el practiquessin per la mateixa varietat de raons que avui dia. La medicina hipocràtica era contrària a l'avortament, com qualsevol tipus de suïcidí o eutanàsia.

Els criteris de molts metges es basen cada vegada més en dos models interrelacionats de medicina, ambdós profundament erronis: medicina com a tècnica i medicina com a satisfacció dels desitjos del consumidor. Aquest doble model, que concep el metge com un tècnic provist d'habilitats per oferir al mercat, és probablement inevitable una vegada que s'ha abandonat el consens ètic.

«¿No tenen aquestes concepcions de la medicina l'encuny característic d'aquella altra medicina que hi havia abans de la revolució hipocràtica? —escriu Cameron en el seu llibre *Life and Death After Hippocrates: the New Medicine*. (...)L'hipocratismes aparegué oficialment a la Grècia antiga com un minoritari moviment reformista —que va acabar tenint considerable èxit—: per això avui té una nova rellevància. El seu predomini en la medicina és qüestionat com mai no ho va ser des de l'època hel·lenística. L'hipocratismes és en declivi: torna a ser el credo mèdic d'una

minoria. D'aquesta manera, el jurament torna a tenir la seva funció original: la d'un manifest a favor de la reforma dels valors mèdics.

■ Burnley Mc Dougall

El País (26-III-94)

La modernització no ha suprimit la fe

Tant el liberalisme laicista com el socialisme, diu Kolakowski, van predir que la modernització, amb el progrés de la ciència i de la tecnologia, conduiria a la desaparició de la religió. Avui es comprova que no és així. Per exemple, el país més desenvolupat del món, Estats Units, no és ni molt menys el més secularitzat. La fe ha sobreviscut, demostrant ser una necessitat humana.

D'altra banda, la pretensió de construir la societat amb exclusió del que és sagrat ha conduït a experiències catastròfiques, en basar-se en la perillosa il·lusió que no hi ha límits pels projectes de dissenyar el món a voluntat. «La quimera moderna, que concediria a l'home llibertat total de la tradició o de tot sentit preexistent, lluny d'obrir-li davant d'ell la perspectiva de l'autocreació divina, el suspen en una foscor on totes les coses es contemplen amb la mateixa indiferència. Sertotalment lliures de l'herència

religiosa o de la tradició històrica és situar-se un mateix en un buit i, per tant, desintegrar-se. Aquesta fe utòpica en la capacitat autoinventiva de l'home, aquesta esperança utòpica de perfecció il·limitada, poden ser l'instrument de suïcidí més eficaç que mai no hagi inventat la cultura humana.

»Refusar el sagrat, que significa rebutjar també el pecat, la imperfecció i la maldat, és refusar els nostres mateixos límits. Dir com Sartre que la maldat és aleatòria, és dir que no existeix la maldat, i que no tenim necessitat d'un sentit que ens ve donat per la tradició, que ens han escollit i imposat, vulguem o no. No hi ha frens morals al poder de la voluntat. Al final, la idea de l'alliberament total és l'aprovació de l'avarícia, la força i la violència, i per tant, del despotisme, de la destrucció de la cultura i la degradació de la terra».

Alguns creuen que els absoluts que implica la fe fan sorgir la intolerància religiosa. Com antidot, a Occident abunda una tolerància reduïda a indiferència i incredulitat. Però aquestes dues possibilitats no són les úniques. «Després de les guerres religioses del segle XVI va arrelar a la cultura cristiana una certa tolerància, combinada amb el compromís amb una sèrie de creences. Les persones, individualment o en grup, poden estar fortament compromeses amb els seus valors religiosos i, al mateix temps,

practicar la tolerància amb altres. L'Església catòlica està predicant quelcom així».

Hi ha una tolerància cristiana que va unida a la convicció que es té la veritat. «El cristianisme no pot renunciar a les seves protestes de superioritat. Està destinat a reclamar la veritat, però no hi ha raó en principi per la qual el cristianisme no pugui acceptar una pluralitat de religions sense renunciar a les seves pròpies reivindicacions de la veritat. No és coherent dir que aquesta és la meua religió i és tan bona com qualsevol altra. Això és absurd. ¿Llavors, en quin sentit és meua? Tot i el miserable rècord de repressions i persecucions, hi ha en el cristianisme una història de tolerància que es va predicar per tal de preservar els valors cristians».

¿Es pot dir el mateix de la religió musulmana? Kolakowski creu que, malgrat les mostres passades i actuals d'intolerància dins del món mahometà, «és erroni pensar que la història de l'islam, durant el període otomà o abans a Espanya, sigui la història de la persecució i l'extermini sistemàtic de les minories religioses. No es pot dir amb certesa que el destí de l'islam sigui bel·licós, agressiu o repressiu». Per a Kolakowski, el sorgiment de l'integrisme islàmic actual pot estar més relacionat amb factors socials i polítics que religiosos, i ser una sortida a les frustracions dels pobles àrabs.

■ Leszek Kolakowski

L'Església catòlica hi serà present amb diversos actes

VATICÀ

Any Internacional de la Família

El cardenal Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, féu públic un document en què s'exposa el calendari de celebracions que l'Església catòlica pensa dur a terme amb motiu de l'Any Internacional de la Família.

Exposem a continuació tots aquells actes que seran presidits pel Sant Pare o un delegat seu, des del maig fins al desembre.

Actes presidits pel Papa

—7 de maig de 1994, dissabte: sant Rosari per les famílies (8.30 matí), en ocasió de l'Any Internacional de la Família.

—12 de juny de 1994, diumenge: XI Diumenge del temps ordinari. A la Basilica Vaticana (9 matí). Santa missa i celebració del sagrament del matrimoni a un grup de parelles, en ocasió de l'Any Internacional de la Família.

—9 d'octubre de 1994, diumenge: Trobada Mundial de les Famílies. A les 10 matí Santa missa a la plaça de Sant Pere amb la renovació dels compromisos matrimonials. Hi participaran els pares de la IX Assemblea General del Sinode dels Bisbes sobre la

vida consagrada.

—25 de desembre de 1994, diumenge: solemnitat del Nadal del Senyor. Basilica Vaticana (10.30 matí).

Santa missa i benedicció *Urbi et Orbi*. Conclusió de l'Any Internacional de la Família.

Altres iniciatives

—21-26 de setembre de 1994: Col·loqui internacional: *Matrimoni i família en el món d'avui*. Organitzat pel Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós i pel Consell Pontifici per a la Família.

—Trobada ecumènica sobre la família.

—El sacerdot i la família.

—La família i les vocacions religioses.

—La família i les comunicacions socials.

—24-26 de maig de 1994: a Monterrey (Mèxic). Congrés Pa-

namericà sobre Família i Educació.

—16-18 de juny de 1994: a Mèxic D.F. Trobada Internacional sobre la dona, la família i l'empresa.

—4-8 de juliol de 1994: a Santo Domingo (República Dominicana). Trobada Internacional sobre Família i Bioètica en l'ensenyament universitari.

—27-30 de juliol de 1994: a Rio de Janeiro (Brasil). Trobada Internacional sobre els Nens del Carrer.

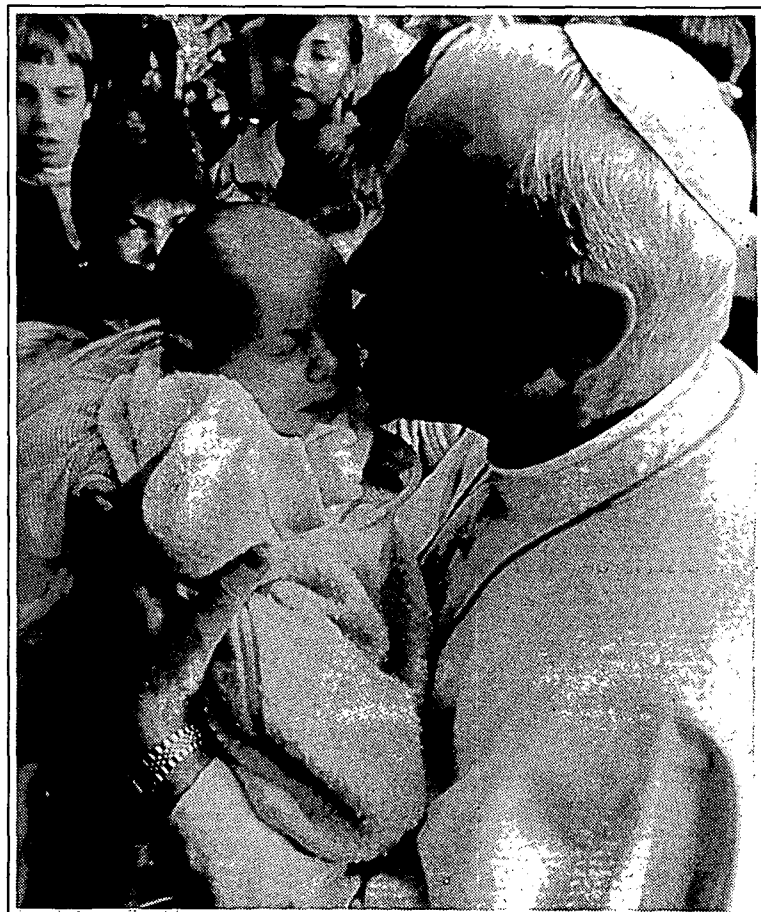
—22-27 d'agost de 1994: a Rio de Janeiro (Brasil). II Trobada Latinoamericana de moviments pro-vida.

Trobada mundial de Joan Pau II amb les famílies

Tal com s'ha indicat, el diumenge 9 d'octubre, a les 10 del matí, a la plaça de Sant Pere, el papa Joan Pau II presidirà l'eucaristia. Hi participaran els pares del Sinode General dels Bisbes sobre *La vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món*.

Caldrà preparar aquesta celebració a les diòcesis, de tal manera que les delegacions facin present llur vitalitat pastoral amb referència a la família i a la vida, i, després de la trobada amb el successor de Pere, se'n tornin per continuar amb entusiasme la nova evangelització.

Cal esperar que totes i cadascuna de les diòcesis del món estiguin representades, almenys, amb una família. És molt important la coordinació amb les conferències episcopals i assegurar una solidaritat efectiva, per tal que puguin acudir a aquesta citació eclesial àdhuc les famílies amb menys possibilitats econòmiques.

Es faran tots els possibles per assegurar l'acolliment en famílies de Roma i d'altres llocs propers.

El Consell Pontifici per a la Família ha integrat un Comitè operatiu per poder preparar adequadament la trobada.

Hom ha previst, encara, durant els dies previs a la trobada amb el Papa, d'altres activitats:

Vetlla de preparació

A la tarda del dissabte 8 d'octubre, en les basíliques majors i en d'altres esglésies de Roma, per grups lingüístics, hi haurà una vetlla preparatòria de la Trobada amb Joan Pau II. Consistirà en una celebració de la paraula, amb espai per a alguns testimonis.

Diumenge 9 d'octubre

Des de les 8.30 del matí, a la plaça de Sant Pere, mentre s'espera el començament de la celebració eucarística, hi haurà la Festa de la Família amb testimonis d'arreu del món.

Congrés

Durant els dies anteriors—6, 7 i 8 d'octubre—, al matí, tindrà lloc un Congrés sobre el tema: *La família, cor de la civilització de l'amor*. Hi participaran les delegacions de les diòcesis, i també els representants dels moviments, les associacions, els grups d'apostolat familiar i dels diversos moviments pro-vida.

■ O.R.

Institut secular que col·labora a la pastoral diocesana

Les Operàries Parroquials rebudes pel Papa

Un grup de l'institut secular Operàries Parroquials va assistir a la missa que el Sant Pare celebrà a Castel Gandolfo al matí del 5 d'abril. Van commemorar així el 60 aniversari de l'emissió de vots de la segona promoció de l'institut fundat per Magdalena Aulina l'1 de maig de 1916. A la dreta del Papa, l'actual directora general, Filomena Crous, que formava part d'aquell grup i va viure sempre al costat de la fundadora. Aquest institut, disponible des de la seva fundació a totes les necessitats de l'Església, col·labora en la pastoral diocesana i parroquial en el camp de l'evangelització, la catequesi, l'animació de grups juvenils i de famílies, la promoció i inserció dels laics en l'Església local; participa en la feina de l'Església en llocs de missió i en ambients necessitats, d'obers, emigrants..., segons les circumstàncies del lloc; es dedica al món del dolor en centres sanitaris o geriàtrics, o en la visita i atenció personal en el propi ambient, així com a activitats docents.

■ O.R.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El bisbe Milingo o les mans que curen

Un dels temes que han proposat els bisbes negres en el Sinode, clausurat recentment a Roma, és l'estudi i atenció del carisma evangèlic de la curació dels malalts i el ritual dels exorcismes per treure Satanàs dels posseïts.

En aquest context s'ha d'inscriure l'activitat guardadora del famós bisbe de Lusaka, capital de Zàmbia. A més de curar malalts, a ell se li atribueixen poders d'exorcista.

Paralítics, esposes que han manifestat la presència del dimoni en l'esperit del seu marit, nens amb el crani enfonsat de resultes d'una leucèmia complicada, malalts de càncer i de la sida, tothom acudeix a l'intercessió de monsenyor Milingo.

El discutit pastor catòlic de Lusaka, fou retirat per la Santa Seu de la seva diòcesi i reclamat a Roma. Aquí se li permet celebrar la santa missa diària i a lliurar-se a tota mena de tasques socials i assistencials.

Monsenyor Milingo sempre ha dit: «Sembla una broma, però vull deixar ben clar que som nosaltres els qui devem vèncer el mal amb el bé». A tots els presumptament posseïts del dimoni els aplica el

ritual pels exorcistes que indou unes pregàries—que ell sempre resa en el seu propi idioma—i la imposició de les mans sobre els afectats.

És difícil jutjar un bisbe catòlic que en comptes de viure amb cert confort, es dedica a eixugar misèries humanes i viu retirat en un modestíssim pis de Roma. Quan li dieuen que la gent el pot tenir per un bruixot, ell respon que el carisma de la curació pertany a l'ànima africana, i afegeix: «¿Què volen, que abjuri de la meua cultura?».

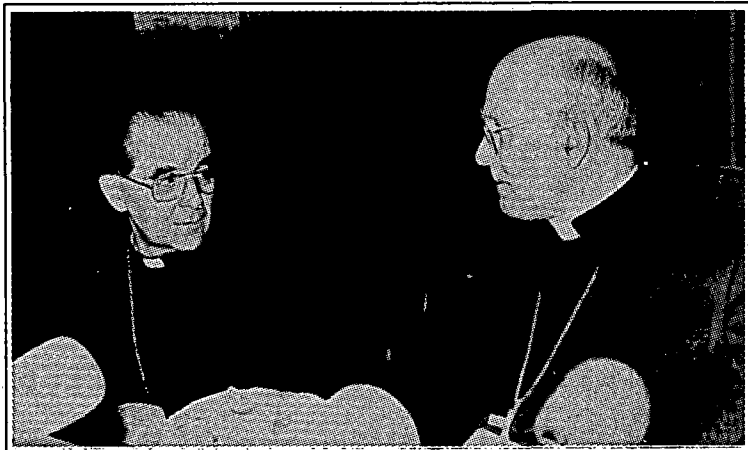
Si algú no suporta que un bisbe negre i desconegut de l'Àfrica faci «miracles» a les portes del Vaticà, ell li recorda aquell text de sant Marc on Jesús manifesta què faran els qui creuen en Ell: «Imposaran les mans als malats i es posaran bons, i expulsaran els dimonis pel poder del meu nom».

El temps dirà si la virtut i santedat de monsenyor Milingo pot comparar-se, posem per cas, a un sant Salvador d'Horta, que, pels seus nombrosos miracles, fou acusat primer davant la Inquisició espanyola, i després el Papa el col·locà a la glòria de Bernini.

■ Francesc Gamissans

Discurs de monsenyor Yanes a l'obertura de l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal

Preocupant la violació de normes ètiques i legals en afers econòmics

Yanes: «Sembla indubtable que hi hagi violacions de les normes ètiques i legals en afers econòmics, amb perjudici del bé comú de la societat, en un valor i amb una freqüència preocupant». En la imatge, Yanes conversa amb el nunci de Sa Santedat, Mario Tagliaferri

MADRID.— El president de la Conferència Episcopal espanyola, monsenyor Elías Yanes, manifestà que «sembla indubtable que hi ha violacions de les normes ètiques i legals en afers econòmics, amb perjudici del bé comú en un valor i una freqüència preocupants».

Monsenyor Yanes pronuncià el seu discurs d'obertura de l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal, el passat 25 d'abril. Durant la seva intervenció féu una condemna de la corrupció i del document de l'ONU sobre població i desenvolupament, alhora que defensà el diàleg eclesial.

Pel que fa a la corrupció, monsenyor Yanes assenyalà que «entre les qüestions que afecten la moral, i pensant en Espanya, és fàcil advertir el malestar social pels fets de corrupció de què parlen amb freqüència els mitjans informatius. En alguns casos no ha arribat encara la sentència dels jutges. D'altra banda és evident el risc de caure en generalitzacions injustes».

Crisi moral profunda

Recordà que el document *La veritat us farà lliures*, de 20 de novembre de 1990, l'Episcopat «s'ocupà d'aquest i d'altres fenòmens que formen part d'una crisi moral profunda, sense deixar de reconèixer que també hi ha valors morals positius en la nostra societat».

En aquest sentit, indicà que alguns criticaren aquest document, del qual els fets posteriors «han mostrat que la nostra visió de la realitat social del nostre país s'ha quedat curta. Aquell document continua essent de plena actualitat».

Monsenyor Yanes afegí: «Calen normes jurídiques més eficaces, però sobretot cal elevar la moral individual i social. En aquesta tasca l'Església té una especial responsabilitat per la seva missió evangelitzadora».

Sense referència als valors ètics

Pel que fa al document de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament, de l'ONU, que tindrà lloc al El Caire pel

setembre, monsenyor Yanes assenyalà que és motiu d'especial preocupació per l'Església Catòlica.

Ressaltà que el Papa ha adreçat una carta als caps d'Estat que prendran part en l'esmentada conferència internacional, en el qual expressa la seva dolorosa sorpresa, la seva amarga impressió, «davant un document que pretén imposar un estil de vida típic d'alguns sectors de les societats desenvolupades riques materialment i secularitzades. «Els països més sensibles als valors de la naturalesa, de la moral i de la religió —es pregunta el Papa— ¿acceptaran sense reaccionar aquesta concepció de l'home i de la societat?».

En efecte —va subratllar monsenyor Yanes—, les propostes d'aquest document tracten qüestions de la sexualitat, de la família, de l'avortament, sense cap o gairebé cap referència als valors ètics. La Declaració Universal dels Drets Humans afirma sense equívocs que la família és «el nucli natural i fonamental de la societat».

Monsenyor Yanes assegurà que l'Any Internacional de la Família hauria de ser, l'ocasió privilegiada perquè la família rebi, per part de la societat i de l'Estat, la protecció que la Declaració Universal reconeix que ha de ser garantida. No fer-ho seria traïr els ideals més nobles de l'ONU.

Necessitat de diàleg

Gran part del discurs de monsenyor Yanes va estar dedicada a la necessitat del diàleg, que, segons Pau VI, ha de tenir les següents condicions: la claredat en tot, la mansuetud, la confiança i la prudència pedagògica.

L'actitud de diàleg és necessària pels següents motius: per promoure dins de la comunitat cristiana l'amor i la unitat, perquè l'Església sigui instrument de reconciliació, per afavorir la unitat entre les esglésies, per anunciar el missatge de Crist

als homes allunyats de la fe, i perquè l'acció missionera de l'Església arribi a tots els homes i a totes les cultures.

Les característiques han de ser: escoltar atentament, tractar de comprendre tant com sigui possible a cada persona en la seva situació peculiar i ponderar les raons profundes de la seva actitud personal, acceptar la persona per la seva dignitat com a persona, independentment de les seves idees, sentiments, actituds, reaccions o conducta, i evitar la temptació de voler suplantar l'interlocutor les seves decisions.

Defensà que el diàleg pastoral ha d'arribar no sols a parlar de l'home, sinó en darrer terme a parlar de Déu i amb Déu.

Comentà que «davant d'una cultura escindida de la fe cristiana i fins i tot de valors humans fonamentals, o reduïda a una racionalitat instrumental, impotent per donar resposta a la urgent exigència de veritat i de bé que crema en el cor de l'home, és urgent un diàleg des de

la fe i constructiu, que ajudi a descobrir la dignitat de la persona fonamentada en l'amor de Déu Creador i redemptor de l'home».

Nunci: preocupació de l'Església per la família

Un cop acabada la intervenció de monsenyor Yanes, el nunci pronuncià un discurs en el qual destacà la preocupació de l'Església per la família, «que és el primer camp d'evangelització i de compromís social dels fidels cristians laics, i que el Papa va posar de relleu en la seva recent visita».

Afegí que molt vinculada a la problemàtica de la família ha d'estar tot el que té relació amb l'educació i l'escola, on cal seguir alentant el treball dels laics per garantir el respecte efectiu a la llibertat religiosa, i animar als fidels, especialment als professors cristians, a un valent i creatiu testimoni evangèlic.

● E.P.

Ha obert un compte amb la quantitat d'un milió de pessetes

Campanya de la Confer a favor de la missió de Ruanda

MADRID.— La Confederació de Religiosos (CONFER) ha iniciat una campanya interna entre les Congregacions per recaptar ajut econòmic a favor de la missió a Ruanda, obrint un compte amb la quantitat inicial d'un milió de pessetes.

Per altra part, la CONFER, en un comunicat, reconeix sentir-se identificada amb aquests missioners i es congratula pel reconeixement que la societat espanyola està manifestant per la seva tasca.

Agraïeixen també la preocupació i l'esforç que la diplomàcia espanyola, i els ambaixadors a Bèlgica i Tanzània, han fet palès en el procés d'ajut, tant als espanyols residents a Ruanda, com els d'altres nacionalitats.

La CONFER afirma que des d'aquesta institució ha seguit els fets amb un interès frater i «hem fet tot el que ha estat a les nostres mans per pal·liar els sofriments dels nostres missioners i dels nadius ruandesos. (SIC)

Activitats de monsenyor Buxarraís, bisbe dimissionari de Màlaga

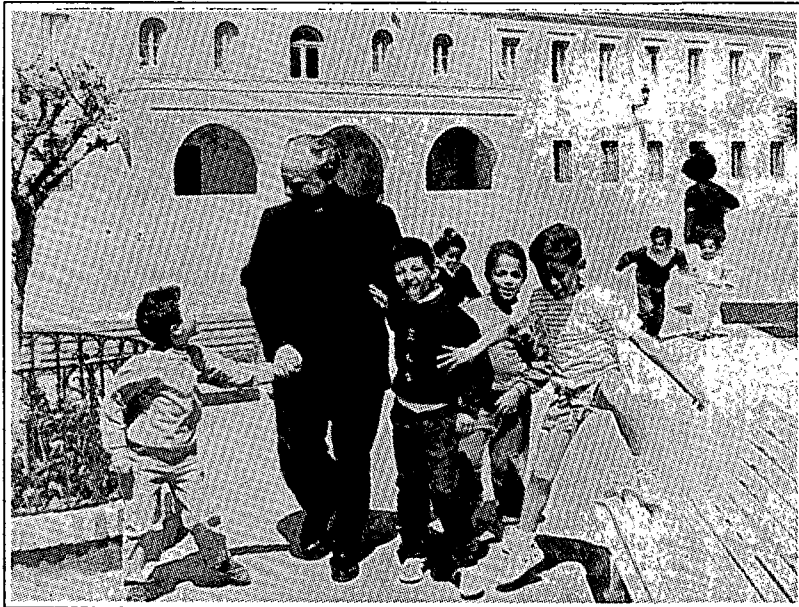
«L'asil i la presó són la meva cartoixa»

MELILLA.— «Em fa la impressió d'una certa afonia de l'Església espanyola, encara que últimament hi ha hagut bons documents, com el de la caritat; però tot això no arriba als fidels», ha declarat monsenyor Buxarraís, el bisbe dimissionari de Màlaga.

En les seves manifestacions en un rotatiu ha dit que el socialisme a Espanya no ho ha fet tan malament com pogués semblar, malgrat que «hi ha coses pendents que em fan mal, com l'avortament o l'ensenyament, en què el govern ha estat molt injust». Hi ha hagut obres públiques molt positives, —afegeix— però «els sindicats estan desfasats: no han fet res per educar els obrers a complir amb el seu treball, encara que han estat pitjor els bancs, els guanys dels quals són un escàndol». Pel que fa al cap de govern, monsenyor Buxarraís diu que «parla continua-

ment de la societat del benestar, quan hauríem d'anar cap a la societat de la dignitat, perquè la societat del benestar és egoista».

Aclaparat per la càrrega de pastor, l'antic bisbe de Màlaga féu una cosa inèdita: renunciar per anar-se'n a exercir de capellà en un asil i en una presó de Melilla. «Em llevo a les sis del matí, i després de la missa i la pregària, em dedico una estona a escriure. Després atenc un asil de 500 persones, entre infants i ancians. Sóc a més el capellà de la presó i vicari per a les cinc parròquies de la ciutat», acaba dient el bisbe que no va voler ser bisbe.

En la fotografia, monsenyor Buxarraís amb un grup d'infants de l'asil

INTERNACIONAL

RUSSIA

La traducció del Catecisme de l'Església catòlica és a punt

VARSÒVIA.— La traducció rusa del Catecisme és a punt, anuncia l'agència catòlica polonesa KAI. Una comissió de teòlegs presidida per Mons. Tadeusz Kondrusiewicz, administrador apostòlic de Moscou, ara ha d'examinar aquesta versió. Segons el desig de Mons. Kondrusiewicz, un representant de l'Església ortodoxa russa ha estat integrat a la comissió. La major part de la traducció ha estat feta a partir de la versió original francesa. El text ha de ser tot seguit revisat per la Congregació per la doctrina de la Fe. (P.R)

KENYA

El cardenal Otunga posa en guàrdia sobre el culte satànic

NAIROBI.— El cardenal Otunga, arquebisbe de Nairobi a Kenya, ha posat en guàrdia la comunitat cristiana contra l'expansió del culte satànic al país.

En una recent carta pastoral, el cardenal Otunga revela que aquesta forma de culte esdevé popular, i deploa que els adeptes siguin reclutats sobretot entre els joves.

L'arquebisbe de Nairobi invita els cristians a no deixar-se atrapar pel culte diabòlic on els adeptes són sovint identificats per la seva necessitat insaciable de diners. «Aquestes persones que professen la seva fe al diable, escriu el cardenal, ens poden matar espiritualment. També hem d'estar a punt a defensar a tot preu el Crist i el seu ensenyament».

El problema del culte satànic no és nou a Kenya on la seva existència es remunta als anys 80. Ha pres la importància en el moment de l'aparició de multipartidisme. Després de les eleccions del de-

La cerimònia es va celebrar en el més absolut secret

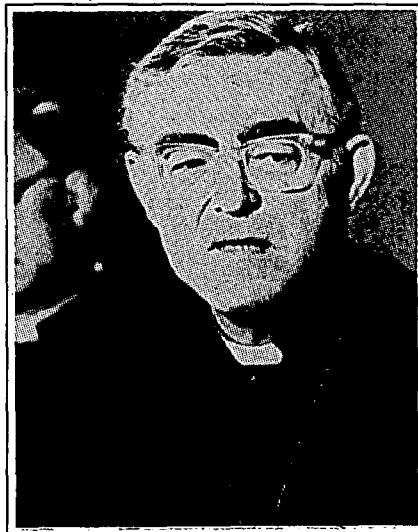
El Dr. Leonard, ex-bisbe anglicà, ordenat sacerdot catòlic

LONDRES.— En el més absolut secret, fins i tot per a la jerarquia catòlica, l'anterior bisbe anglicà de Londres, el doctor Leonard, va rebre dissabte passat, 23 d'abril, els ordes sacerdotals en una cerimònia oficiada pel cardenal Hume. «Hauria abraçat el catolicisme malgrat que l'Església d'Anglaterra hagués refusat l'ordenació femenina», manifestà el prelat.

El doctor Graham Leonard, que va renunciar a la seva seu episcopal londinenca ara fa tres anys, ha estat una de les més influents i respectades jerarquies de l'anglicanisme. Malgrat oposar-se frontalment a l'ordenació femenina, el doctor Leonard manifestà recentment que «hauria abraçat el catolicisme fins i tot en el cas que hagués estat rebutjat per l'Església d'Anglaterra».

La cerimònia, celebrada el 23 d'abril a la capella privada de la catedral de Westminster, va ser oficiada pel cardenal Basil Hume, i es va mantenir en el més absolut dels secrets, fins i tot per a la jerarquia catòlica britànica: es va donar a conèixer oficialment el dilluns següent a la nit. Ha estat una prova més de la prudència del primat britànic, qui, el passat 3 de desembre, va sotmetre a consideració de Sa Santetat el papa Joan Pau II la petició de Leonard, així com les directrius que regiran el gran moviment de converses.

Cal destacar les especialíssimes circumstàncies en les quals rep Graham Leonard els ordes sacerdotals. Es tracta, com saben els lectors, d'un bisbe anglicà que està casat, tot i així, malgrat que la norma del ritu llatí sigui el celibat; no és un obstacle insalvable per a l'ordenació, entre altres coses perquè aquí es dona una circumstància particular rellevant: el doctor Leonard està retirat

Dr. Graham Leonard

i no exerceix el seu ministeri. En tot cas, uns altres setsacerdots anglicans s'han convertit ja—segons difonia recentment amb algunes reserves *The Times*— al catolicisme malgrat que no puguin dirigir una parròquia.

A tot això cal afegir que el doctor Leonard ha rebut els ordes sacerdotals, i malgrat que no ha estat elevat al ministeri episcopal, és un sacerdot catòlic més. No és impossible que, dins d'un temps, el Papa l'elevi a tal dignitat, com seria el desig de nombrosos catòlics anglesos i de moltíssims conversos anglicans.

Per últim, cal precisar que es tracta d'una ordenació «condicional», el procediment de la qual va ser acordat potser com a via oberta per altres ordenacions futures.

● T.H.D.

sembre de 1992, molts pares han començat a lamentar-se per la influència exercida sobre els seus fills pel culte satànic, sovint a través de l'abús de la droga. (P.R)

ISRAEL

Els rabins ultres declaren la guerra a Pepsi

TÈL AVIV.— El repòs sabàtic i la Pepsi Cola gaire no s'avenen a Israel. Els rabins ultraortodoxos,

«en la seva set de veritat», han retirat el certificat religiós, el kashrut, necessari per a la venda de begudes i aliments a Israel. A l'empresa Pepsi Cola, culpable als seus ulls d'haver patrocinat un recital de música rock a Tel Aviv, indica el butlletí *La Terre Sainte*.

Els ultraortodoxos es queixen que aquest espectacle se celebrés durant el sàbat, cosa que obligà a milers de joves jueus a anar amb cotxe al parc on hi havia l'encontre musical.

El portaveu dels ultra ortodoxos,

Yehuda Meshi-Zahar ha declarat que la decisió era irrevocable. Pel que fa al representant de la firma a Israel, ha assegurat que un acord amb els rabins encara era possible.

Fa alguns mesos, la mateixa firma comercial, cedint a les amenaces de Haredim, els «Temerosos de Déu», havia de renunciar a una campanya publicitària basada en la teoria de C. Darwin, on es descrivia l'evolució de la humanitat des del principi fins al modern consumidor de

Pepsi. «L'home, ha respost el portaveu de Haredim, ha estat creat per Déu, el qual l'ha fet a la seva imatge». (T.S.)

FRANÇA

4.000 estudiants van a peu en pelegrinatge a Chartres

PARÍS.— Uns 4.000 estudiants de l'Ile-de France han anat a peu des de París, els dies 26 i 27 d'abril, el tradicional pelegrinatge a Chartres. Pels organitzadors, aquesta 59a. edició pot ser considerada com un esdeveniment. El tema, «Marxa sense temor, el Senyor és amb tu», feia al·lusió tan al perible pedestre com a les dificultats conjunturals que duen els joves a manifestar aquests dies per centenars de milers de totes les ciutats de França. Mons. Jean Marie Lustiger, arquebisbe de París, va concelebrar la missa del diumenge al migdia, a la catedral de Chartres. (P.R)

ITALIA

Reconeixement de les virtuts heroiques dels pares de santa Teresa de l'Infant Jesús

ROMA.— La Congregació romana per les causes dels sants ha reconegut a Roma les virtuts heroiques de Louis Martin (mort el 1894) i la seva dona Marie Guérin (morta el 1877). Pels pares de Santa Teresa de l'Infant Jesús s'obre així la via de la beatificació.

Teresa de l'Infant Jesús, Teresa Martin per l'estat civil, va néixer a Alençon, Normandia, el 1873. Va perdre la seva mare als 4 anys. La seva família s'instal·larà a Lisieux i la jove Teresa entra al Carmel als 15 anys. 9 anys més tard, als 24 anys, mor a causa d'una tuberculosi. Gràcies al reconeixement popular va ser canonitzada l'any 1925, Lisieux esdevindrà ràpidament un lloc de pelegrinatge dels més freqüentats i dels més populars. (J.V.)

El Sínode demana a l'ONU que intervingui abans a l'Àfrica

El bisbe anglicà, Desmond Tutu, Premi Nobel de la Pau, acut a les urnes en les eleccions democràtiques de Sud-àfrica

ROMA.— La primera fase del Sínode, la de les «Congregacions generals», amb les intervencions dels pares sinodals davant l'assemblea general ha conclòs. Van començar les reunions dels cercles menors, les reunions per grups lingüístics que han d'elaborar propostes concretes que seran presentades en dies successius.

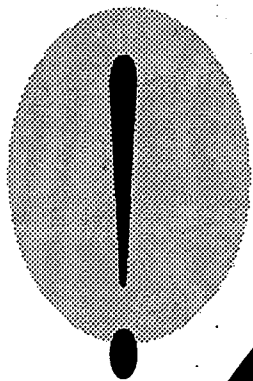
La inculcació de la litúrgia, en especial del matrimoni, la situació dels cristians en països de majoria musulmana, el perill del fonamentalisme, l'evangelització i la catequesi, la pobresa i el desenvolupament, l'injust abandonament i la sensació dels africans d'haver estat abandonats a la seva sort per Occident, la manca de clergat, els sagnants conflictes tribals, la crisi de la família, són alguns dels temes tractats pels pares sinodals que han intervingut a l'aula.

Una de les últimes intervencions va anar a càrrec del bisbe de Bata, a Guinea Equatorial, que va demanar públicament al govern del seu país que derogi l'actual llei de

llibertat religiosa que, malgrat, aquest nom, implica un fort control sobre l'Església catòlica.

Les guerres que assolen aquest continent van ser el tema de major actualitat abordat en la trobada amb els periodistes. L'arquebisbe de Monrovia, la capital de Libèria, que recentment fou escenari d'una terrible guerra civil, digué que el Sínode desitja que l'ONU «financi unes altres missions de pau a l'Àfrica, però utilitzant tropes africanes i enviant-les abans que els conflictes facin explosió, per poder impedir que es facin més sagnants».

Parlant de la inculcació, monsenyor Ndingi negà que el Sínode africà pugui admetre la poligàmia o el matrimoni dels sacerdots. «Els africans no som d'una Església diferent, les solucions dels nostres problemes han de ser compatibles amb el missatge de l'Evangeli. I l'assumpte del celibat del sacerdot també pot ser un problema a Europa». (APIC)

Catalunya Cristiana

la vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT IBIZA,
1,3i CL - 3 portes.*

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: *Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.*

3r. premi: *Un joc de cafè, de producció artesanal.*

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols de la nova col·lecció «ÀLBUMS DISNEY», de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1994 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes.

☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LIBRERIES DE BARCELONA:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

El cardenal Danneels, de retorn del Sudan

La desunió agreuja molt la situació en el sud

«Doneu-nos dos camions i un prevere»: aquesta petició adreçada al cardenal Danneels en un camp de refugiats del sud del Sudan, resum prou bé als seus ulls les necessitats de les poblacions locals. D'ajut humanitari, però també d'ajuda religiosa, ja que la responsabilitat del règim islàmic de Khartum no pot ocultar aquesta de les faccions del sud, que tenen les poblacions com a ostatge.

Mons. Danneels, que és el primer cardenal que ha visitat el sud del Sudan, havia estat invitat, en la seva qualitat de president de Pax Christi Internacional, per Mons. Paride Taban, bisbe de Torit i president del Nou Consell de les Esglésies del Sudan. Anava acompanyat per Etienne De Jonghe, secretari general del moviment internacional, i per Jan Grueters, de la secció neerlandesa, que ja havia visitat el lloc a finals del 1993.

De Nairobi (Kenya), la delegació es trasllada a dues localitats del sud, Ler i Nimule, properes a Uganda, en una regió sota el control de forces rebels al règim de Khartum, també dividides entre elles. «Efectivament, entre els cristians del sud, no hi ha unitat ni reconciliació. Hi ha almenys dos camps... No es tracta pas senzillament d'una guerra civil entre el Nord àrab i musulmà i el Sud cristià i africà, sinó, també, d'un conflicte entre faccions rivals del Sud», subratlla Mons. Danneels. És per això que la delegació ha visitat cada una de les regions controlades per una i l'altra facció. La situació sudanesa és, tanmateix, d'una gran complexitat ja que, com ha assenyalat J. Grueters, la desunió en el sud és doble amb l'opressió exercida igualment en el nord pel règim fonamentalista de Khartum.

No se sap d'on vénen les bales

Segons el cardenal Danneels, no es pot parlar, en el cas del Sudan, d'una guerra de religió. Com per altra banda hom es troba en presència d'una lluita pel poder, si els factors religiosos vénen a tomb també hi són explotats, les rivalitats personals i ètniques també els divideixen entre ells tant si són musulmans com cristians. Una agressió del sud cristià pel nord islàmic, seria greu, comenta el cardenal. «Però allò que agreuja molt més la situació, és que en el mateix sud els cristians no estan units. Hi ha almenys dues faccions, si no tres, que es maten entre elles, de manera que hom no sap d'on vénen les bales».

El cardenal Danneels s'ha impressionat molt per la vitalitat de la fe que anima les poblacions locals en circumstàncies desesperades. Es pogué constatar el seu fervor durant una missa a l'aire lliure que el cardenal Danneels va concelebrar amb Mons. Taban el diumenge 27 de febrer. Assistiren 4.000 persones, sota un sol abrasador, a la seva tercera missa en deu anys.

La delegació restà impressionada, sobretot pel sentiment que tenen les poblacions reunides, que la comunitat internacional es desinteressa totalment per la seva sort. «Hem trobat les poblacions molt amenaçades per la guerra, que viuen amb enormes dificultats, tant des del punt de vista econòmic o de la

fam, com a causa del constant temor als bombardeigs que poden caure en qualsevol moment. Allò que encara augmenta més la seva pena i el seu sofriment, és que se senten abandonats per les comunitats catòliques d'arreu del món», subratlla Mons. Danneels.

Segons el cardenal, aquests bombardeigs sobre objectius civils tenen com a únic objectiu sembrar el pànic per obligar les poblacions a emprendre la fugida amb el resultat que aquestes poblacions es troben fora de l'abast dels convois d'ajuda humanitària, que tampoc no poden sembrar ni fer funcionar l'economia. Aquestes poblacions estan per altra part totalment infeudades a les forces militars del sud, que les tenen com a ostatges. Els bombardeigs tenen per efecte no solament desestabilitzar el sud del Sudan, afegeix el cardenal, sinó també foragitar cada vegada més les poblacions cap a Uganda i Kenya i desestabilitzar també l'economia d'aquests països.

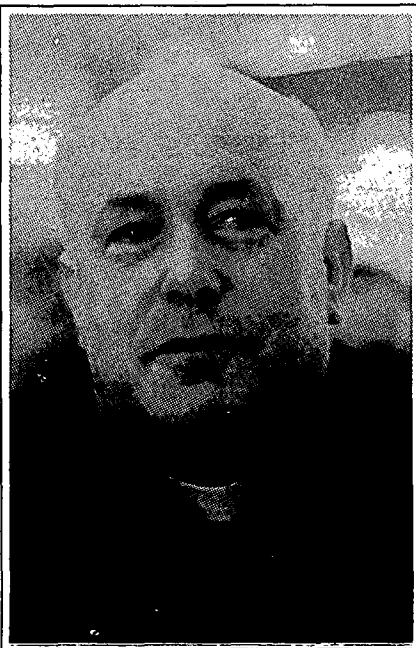
Que cessin els bombardeigs

Segons el cardenal, la primera urgència és fer que cessin els bombardeigs sobre les poblacions civils, perquè són una flagrant violació de les regles més elementals, i especialment de la Convenció de Ginebra, que el Sudan va firmar. La segona és afavorir les negociacions.

Els infants del Sudan en pitjor situació que els de Sarajevo

La guerra perllongada al Sudan esdevé una càrrega massa pesada pels països veïns, i especialment per Uganda i Kenya, on afluïxen els refugiats sudanesos. Es tracta després, preconitza la delegació, d'assegurar el suport polític i material de la comunitat internacional a les negociacions conduïdes sota els auspicis de l'IGAD (Intergovernmental Agency for Drought and Departement). Pax Christi Internacional insisteix molt sobre la necessària coordinació de les

negociacions, ja que les iniciatives preses dispersament hipotequen sovint les possibilitats d'èxit. A propòsit d'això, Pax Christi es congratula que les Esglésies i les O.N.G. treballin cada cop més en harmonia.

Per això, la delegació també preconitza sostenir les Esglésies especialment a través del Consell ecumènic sudanès (NSCC) que presideix Mons. Taban. «Des de fa tres anys, les Esglésies fan esforços increïbles per reconciliar les faccions cristianes, ja que sense aquesta reconciliació, és impossible tractar amb Khartum», revela Mons. Danneels, que confessa haver vist rarament una situació tan inextricable, «gairebé sense solució si els cristians del sud no comencen per reconciliar-se ells». Mons. Taban ho recorda sense miraments al coronel local, de Ler, davant del cardenal: «¿De què us queixeu? Vosaltres us queixeu d'Europa, de l'ONU, de Crist que no us salva, de les Esglésies, dels cristians dels altres països, però comenceu per reconciliar-vos!»

El cardenal Danneels va insistir sobre el paper indeformable de les Esglésies, ja que «són ara com ara, en el sud del Sudan, les úniques instàncies que garanteixen encara un cert teixit social».

Una petició escoltada en un camp de refugiats impressionà el cardenal: «Doneu-nos dos camions i un prevere». Una petició que resumeix molt bé allò de què té necessitat la població del sud, o sigui «una ajuda humanitària i una ajuda religiosa, ja que des de fa anys no hi ha cap sacerdot en aquesta regió. Jo mateix he escoltat un informe per tenir un sacerdot catòlic de part d'un protestant», afegí Mons. Danneels.

Una altra reflexió sobre la creixent politització de l'ajuda humanitària —que en cap cas pot ser un pretext per privar-la al Sudan—, la delegació de Pax Christi Internacional insisteix fortament perquè s'organitzin «visites de delegacions eclesials, polítiques i no governamentals com a signe de solidaritat i contribució al procés "permanent" d'observació de les evolucions actuals al Sudan del Sud». Per això, es recorda que la visita era el perllongament d'una missió exploratòria efectuada per Pax Christi al Sudan del Sud l'octubre-novembre 1993, del qual un reportatge titulat «Sudan, un crit per la pau», serà enviat pel cardenal Danneels a Mons. Paride Taban. Pax Christi Internacional projecta realitzar una altra visita al Sudan durant aquest any, aquesta vegada al Nord i a Khartum, a la qual també hi prendrà part el cardenal Danneels.

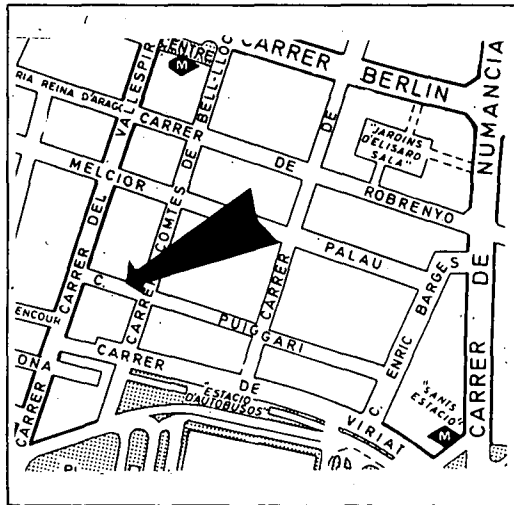
Entre altres iniciatives promogudes per Pax Christi Internacional, es parla també d'una sessió sobre el Sudan que serà organitzada a Roma aquest mes d'abril, en el marc del Sínode africà, i a les iniciatives polítiques de les seccions locals, entre altres els Països Baixos, Gran Bretanya, Bèlgica i els Estats Units. (APIC)

Catalunya Cristiana

estrena nous locals

**Trasllat al carrer Puiggari 5-7
08014 Barcelona**

Tel. 490 59 88 Fax: 490 20 35

¿Ens podeu ajudar?

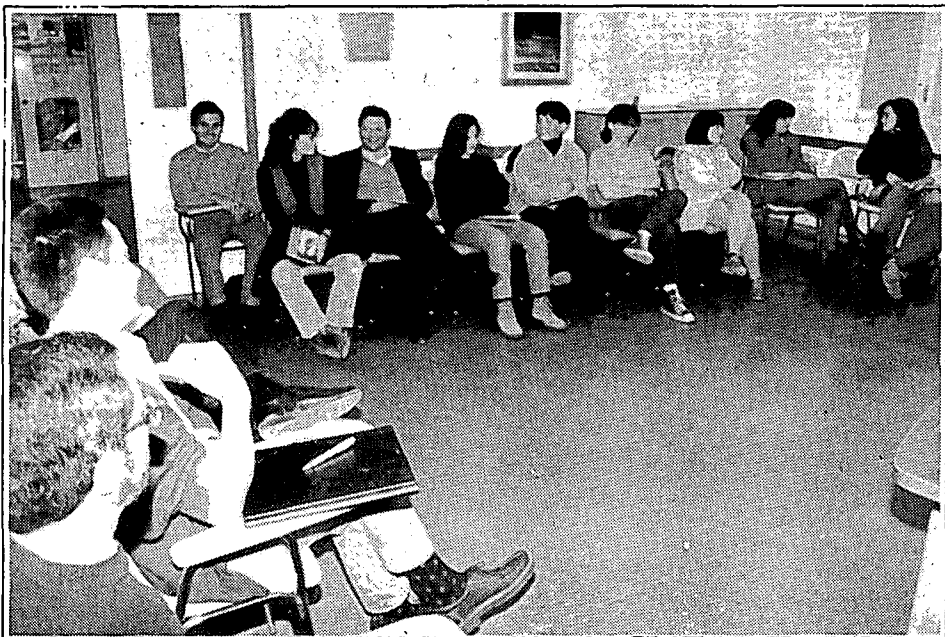
El trasllat i l'adaptació dels nous locals a les nostres necessitats comporta, com és lògic i natural, una despesa econòmica extraordinària. Aquesta s'aproxima als 7.000.000 ptes, una suma que de moment en bona part ens han avançat alguns dels nostres amics, però que reclama una col·laboració més àmplia i urgent per part de tots els qui estímem CC. Per això esperem més aportacions i confiem a comptar amb més ajuts. Entre tots ho podem fàcilment aconseguir.

**BANESTO — Agència Urbana n. 2018
Rambla Catalunya 79
08007 BARCELONA**

**Compte corrent: •Fundació Catalunya
Cristiana: 0030 2018 48 0100197 271**

I les ajudes van arribant...

- Antoni Isern (Barcelona).....5.000
- Mn. Antoni (Òdena).....10.000
- Anònim.....50.000
- Manuel Cusi (Barcelona).....30.000
- Antoni Dalmau (Igualada).....50.000
- Mercè Figuerola.....5.000
- Anònim.....200.000
- Cartoixa de Montalegre (Tiana)...20.000
- Anònim.....50.000

Els joves es reuneixen cada any per Pasqua

Els joves cristians de Balaguer

revisen les seves activitats

URGELL

BALAGUER.— Una cinquantena de joves que treballen en els diferents moviments cristians de la parròquia, es van aplegar a la rectoria de Balaguer, durant la celebració de la Pasqua, per a revisar les diferents activitats en les quals participen, encoratjar-se mútuament i pregar.

La trobada ja és tradicional en acabar el temps de quaresma. Els joves cristians participen en els esplais de la ciutat, mo-

viment escolta, catequesi de post-confir-mació i d'infants i missa per a joves. Com cada any van escollir un tema de reflexió, enguany el germà Martos, de la comunitat franciscana de la Creu Blanca del Castell del Remei, explicà als joves el treball dels religiosos amb els minusvàlids i malalts acollits a la Llar Santa Anna. El religiós presentà el treball de la comunitat com «un servei als més pobres» i una experiència evangèlica i apostòlica.

■ Antoni Mirabet

Importants obres de restauració a Santa Maria

RIBES DE FRESSER.— Darrerament, amb motiu del cinquantenari de la seva construcció, es realitzen importants obres de restauració i renovació a l'església parroquial de Santa Maria. Les obres afecten els murs, mobiliari i ha estat renovada la instal·lació elèctrica.

Han netejat la pedra dels absis i han pintat l'interior de la nau, han estat restaurats el parquet i els bancs i han renovat la instal·lació elèctrica. Actualment està en estudi el projecte de construcció d'un arc esgrafiat que emmarcaria les pintures de la volta del presbiteri.

Una comissió gestiona les obres. Fins ara

les despeses sumen 4,8 milions de Ptes., els feligresos hi han aportat gairebé tres milions de Ptes. i la resta es financia mitjançant un crèdit.

El temple anterior, bastit el s. XIX, va ser destruït durant la Guerra Civil 1936-39. La primera pedra de l'actual temple va ser col·locada el juny del 1940 i l'altar va ser consagrat el juliol del 1945, sent rector de la parròquia el prevere Pere Codern. S'aprofità el campanar de l'església del s. XIX i els tres absis romànics de la primitiva del s. XI.

● A.M.

Publicats els poemes del pare Sebastià Bonjorn

VALLVERD D'URGELL.—El pare Sebastià Bonjorn Sales, natural de la petita localitat de Vallverd d'Urgell (Lleida), viu des de fa 30 anys a Bogotà (Colòmbia), on exerceix el seu ministeri sacerdotal. Gaudeix d'una gran estima popular, ja que en aquell país ha dut a terme importants actes: La Fundación Instituto Tecnológico del Sur, el Temple Parroquial de la Sagrada Família, un Taller per Carreres Tecnològiques i la llar de la Tercera Edat «Casa Nostra». Per tot això li fou concedida el 1990 la Medalla «Simón Bolívar» pel Ministeri d'Educació de Colòmbia.

Ara, en prova de la gran estima que les gents professen al pare Sebastià, han publicat —com un detall d'homenatge— un llibre que recull els seus millors poemes i poesies, amb il·lustracions fotogràfiques i dibuixos al·legòrics. Aquesta obra, de 150 en el qual, du el suggestiu títol de *Caminante*, pàgines es llegeixen algunes notes biogràfiques d'aquest prevere del «Pla d'Urgell».

Fou ordenat prevere el 1951, havent fet tots els estudis eclesiàstics en el Seminari de La Seu d'Urgell. Va estar com a coadjutor a les parròquies de Balaguer, Tornabous i Vielha, i posteriorment de rector a la parròquia de Cabanabona i Cubells.

La diagramació del llibre en qüestió ha estat a càrrec de Fernando Carmargo, mentre que la composició ha estat realitzada per Salvador Cárdenas.

■ Joan Civit Esmatges

Jornada Diocesana de la Vida Religiosa

Cridats a ser transparència evangèlica

GIRONA

La Jornada Diocesana de la Vida Religiosa del bisbat de Girona s'ha celebrat, com ja és habitual, en temps de Pasqua. La celebració ha tingut lloc a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, amb una assistència d'uns 150 religiosos/es. La Jornada d'enguany ha coincidit amb la Trobada de pregària de Pasqua, prevista en la programació del Congrés de Vida Religiosa, que se celebra a les Diòcesis de Catalunya.

El lema d'aquesta segona trobada de reflexió i pregària era «Vocació de comunió» i venia anunciada i motivada amb el text dels Fets dels Apòstols: «Tots els

creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots» (Ac. 2,44).

S'inicià la Jornada amb el res de l'Hora menor i la salutació de benvinguda del Delegat Diocesà per a la Vida Religiosa, el qual exposà el sentit i l'ordre de la celebració, i presentà Llum Delàs, religiosa del Sagrat Cor, la qual féu la reflexió sobre el tema central de la Jornada.

Durant gairebé una hora Llum Delàs exposà de forma viva, persuasiva i convincent que els RR. som cridats a ser «transparència evangèlica» i així fer més entenedora la nostra identitat de consagrats: «Que el nostre viure evangèlic sigui no sols visible sinó intel·ligible». I tot això en mig del Poble de Déu i més enfora a tota la societat.

Encara que és més important *el que som* que *el que fem*, —digué Llum Delàs— també pel que fem «hem de causar estranyesa», pel nostre «escreix d'humanitat», per «estar al costat dels més febles» i desafavorits d'aquest món, «per la nostra radicalitat en el seguiment del Crist».

I d'aquesta manera ser «memòria evangèlica» en l'Església i en el món. I sempre «ser germans de tothom»; «ser factors d'unitat»; «testimonis alegres i esperançats del Ressuscitat».

Tot això fer-ho senzillament; «aprendre més a escoltar que a par-

lar». «Escoltar primer l'Absolut», abans de ser escoltadors de la gent; la germana gent. I ser missatgers de pau i transmissors de la certesa del perdó de Déu, per Crist».

Cridats, també, a la comunió dins la diòcesi, amb el Bisbe, els preveres i entre les diferents Congregacions i comunitats; i amb tot el laic.

Llum Delàs va acabar remarcant que la vida religiosa, cada comunitat religiosa, ha de ser, ans que tot una «escola d'estimació»; un centre on cada dia s'aprèn a estimar més i millor, Déu i els germans.

Després d'un breu diàleg de les Religioses/os amb la conferenciant i amb el Sr. Bisbe que havia arribat feia poc, es va cloure el tema de reflexió.

Després d'un breu descans, la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mon. Jaume Camprodon, acompanyat de D. Edmond Garreta, abat de Solius i del P. Jordi Pijoan, Delegat Episcopal per a la Vida Religiosa? Després de l'homilia del Sr. Bisbe, en el moment de les ofrenes, tots els RR. van fer seu el text de Llum Delàs sobre el tema «cridats a la comunió», llegint-lo conjuntament a manera de renovació dels seus compromisos religiosos.

El dinar de germanor va cloure aquesta Jornada Diocesana.

● D.V.R.

El bisbe d'Eivissa diu que cal oferir als turistes la cultura pròpia

La Delegació de Pastoral de Turisme de Girona celebra la XII Trobada de Professionals

GIRONA.— Una cinquantena d'hotelers, restauradors i agents de viatges van participar en la XII Trobada de Professionals del Turisme, organitzada per la Delegació de la Pastoral del Turisme de la diòcesi a Tossa de Mar. La primera ponència va anar a càrrec del bisbe d'Eivissa Monsenyor Xavier Salinas que va dir que «avui la gent necessita alguna cosa més que menjar i sol ja que hi ha una major demanda de religió i cultura». En aquest aspecte, el doctor Salinas va afirmar que «cal que els visitants es trobin amb la realitat cultural de cada país i de cada lloc».

El bisbe d'Eivissa va explicar que a la seva diòcesi fins ara s'havia procurat celebrar misses en anglès i altres idiomes estrangers, però que actualment torna a fer-les en català. Segons ell, «avui més que mai cal ser fidel a un mateix, remarcar les diferències; allò que és propi, perquè així el turista es trobi amb un món nou i accepti les diversitats culturals». «Cal que el visitant —va afegir el bisbe balear— es trobi com un hoste però sense que nosaltres hàgim de renunciar a la nostra manera de ser».

I va afegir: «Jo no faig un discurs nacionalista radical, però veig que la llengua és un valor cultural que cal respectar». La trobada va ser tancada per uns mots del bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, que es va adherir a les opinions anteriors.

■ M. Caballé

UN TELÉFON AL SERVEI DE
LA SALUT MENTAL
FUNDACIÓ NOU CAMÍ

Psicotelèfon
(93) 427 44 22

Treballadors familiars, nova professió

TARRAGONA

Càritas diocesana ha promogut una nova professió: Treballadors familiars. «Aquest servei d'ajuda a domicili és del tot nou al nostre país, tant com la creació de serveis socials, dins dels quals s'emmarca, com un recurs més i específic entre els que la componen», segons ens diu Rosa Ribes, coordinadora del curs de Treballadors familiars. La finalitat d'aquest servei és proporcionar a les famílies o per-

sones soles, en cas de malaltia o altres dificultats, l'ajuda a domicili del treballador familiar a fi de millorar la situació i aconseguir que, dignament, puguin continuar vivint en el seu medi habitual. Càritas diocesana des de la seva vocació de servei, ha volgut facilitar aquesta ajuda i, des de la Comissió contra l'Atur, ha cercat com donar-hi una resposta adequada.

● C.C.

Trobada de Monitors i de Nens dels Esplais de la diòcesi

TARRAGONA.— El diumenge, 10 d'abril, el Servei de Colònies de Vacances de l'arquebisbat de Tarragona celebrà a la vila de Montblanc la clausura de la commemoració del 30 aniversari. Els actes de celebració varen començar el 18 d'abril de 1993 amb la Trobada de Monitors a la Selva del Camp.

L'esmentada clausura consistí en una Trobada de Monitors i de Nens dels Esplais de la diòcesi, i comptà amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella.

■ E.T.

Nova seu de l'Associació Anti-Sida

TARRAGONA.— Gràcies al Centre Català de Solidaritat, l'Associació Anti-Sida de la nostra ciutat disposa d'un nou local al carrer Cervantes, 6, 1r, amb el telèfon 24 57 91. L'Associació, organització no governamental de servei en Sida (ONG/SIDA), és formada per voluntaris i té com a objectiu informar i prevenir, com també atendre els afectats o llurs

familiars i amics. El servei d'atenció al públic es fa de dilluns a divendres, de 7 a 9 del vespre, i els dissabtes, de 10 a 12 del matí. L'Associació resta oberta a tots els que hi vulguin col·laborar desinteressadament amb el seu treball o amb la seva aportació econòmica.

● C.C.

FETS I CRITERIS

El Sinode dels bisbes d'Àfrica

El 16 de gener de 1989, festa de l'Epifania, Joan Pau II va anunciar la important Assemblea sinodal dels bisbes d'Àfrica. En la comissió preparatòria, un dels bisbes va recordar un vell adagi africà: «El temps refusa tot allò que es fa sense ell».

Aquesta advertència del seny africà es va tenir en compte i, després de cinc anys de preparació, el 10 del mes passat començaven a Roma les sessions del Sinode africà.

El tema general del Sinode és «L'Església a l'Àfrica i la seva missió evangelitzadora vers l'any 2000». Els temes que s'hi tractaran són: la proclamació de la bona notícia de la salvació, la inculturació, el diàleg religiós, la justícia i la pau, i els mitjans de comunicació.

L'Església, a l'Àfrica, ha crescut continuament. Pau VI ja va dir a Uganda, l'any 1969: «Des d'ara, vosaltres, africans, sou els vostres propis missiioners». Les estadístiques de l'any passat eren aquestes: 497 bisbes —384 nadius i 113 estrangers—, 20.768 sacerdots —10.903 diocesans i 9.865 religiosos—, 43.976 religioses —26.321 estrangeres i 17.655 nadius.

Els participants en les sessions del Sinode africà són: membres d'ofici, 77; membres elegits, 130; de nomenament pontifici, 37; en total, 244.

En la seva preparació és molt significatiu que hagin contestat el qüestionari dels lineaments el 94% de les conferències episcopals. Pensem també que s'han fet reunions preparatòries per zones, segons les àrees de llengua francesa, lusitana o anglesa. Pel que fa al coneixement que el Papa té d'Àfrica, és impor-

tant de recordar que hi ha fet 10 viatges pastorals.

Les sessions de Roma continuaran en altres llocs significatius d'Àfrica, per expressar amb força que aquest Sinode és nascut a l'Àfrica i destinat a l'Àfrica.

En la concelebració d'obertura, Joan Pau II va tenir el goig de dir: «El bisbe de Roma saluda, caríssims germans, tots els pobles del vostre continent representants de totes les races i cultures, de totes les llengües, tradicions i costums en les quals s'expressen des de segles».

Més endavant afegí: «el Concili Vaticà II, que és la principal font d'inspiració del Sinode Africà, ha obert un diàleg fecund, no sols amb els cristians, sinó també amb les religions no cristianes [...], l'Església de Roma saluda tots els fidels de l'Islam que viuen en el continent africà i els desitja la benedicció de Déu omnipotent i misericordiós».

El sant pare va saludar tant els representants de les Esglésies ortodoxes —especialment de les antiquíssimes Esglésies d'Egipte i d'Abissínia—, com també els representants de les Esglésies i de les comunitats nascudes de la Reforma: anglicans, luterans i reformats.

El Sinode dels Bisbes d'Àfrica és un esdeveniment especial per remarcar l'intima connexió que hi ha entre les Esglésies locals i la universal; una nova experiència de la col·legialitat episcopal amb el successor de Pere.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Ha estat una mena de missió popular

Del 23 de gener al 17 d'abril el bisbe Lluís Martínez Sistach ha realitzat la visita pastoral a les onze parròquies del primer arxiprestat de la diòcesi. En la cloenda d'aquesta visita al Seminari tortosí, valorà positivament el conjunt d'actes duts a terme i qualificà la visita «com una mena de missió popular».

TORTOSA

En una de les seves intervencions el prelat digué que cal potenciar:

—L'arxiprestat com un àmbit d'una pastoral de conjunt.

—La formació espiritual perquè Déu sigui el centre de la nostra vida, i puguem descobrir l'amor de Déu en la pregària, recesos i convivències entre altres.

—La corresponsabilitat per construir Església, cos de Crist, i la complementarietat dels diferents

carismes. Els Consells Pastoral en són un exemple.

—Tenir cura de les celebracions litúrgiques perquè —entre altres raons i en la praxi— són gairebé l'única trobada formativa i contemplativa.

—També la catequesi en tots els àmbits, passant per la pastoral familiar.

—El moviment de joves ha de continuar a nivell interparroquial, però amb presència parroquial.

—Per fi, es pensa en un centre d'acolliment per a transeünts.

Durant la celebració, l'arxiprest Mn. Isaïes Riba donà lectura als noms dels nous membres laics del Consell pastoral arxiprestal. Un per cada parròquia i tres més com a representants de Càritas Interparroquial, Moviment de Joves i Servei de Preparació al Matrimoni.

Els assistents, que passaven del centenar, treballaren en grup les línies operatives concretades com a fruit de la visita:

—Servei de lectors i animadors.

—Servei d'animadors de cants.

—Visitadors de malalts.

—Formació de catequistes.

—Preparació per al matrimoni.

L'eucaristia, concelebrada pels rectors i presidida pel prelat, assolí el cim de la trobada.

■ J. Blanc i Bahima

Els cristians adopten postures còmodes davant la problemàtica de les presons

TORTOSA.— Un buit pastoral i una manca d'informació sobre la realitat de les presons són dos fets que van constatar els agents de la Pastoral Penitenciària i els membres de Càritas Barcelona reunits dissabte passat en la Jornada de Pastoral Penitenciària.

Tot i que al bisbat de Tortosa no hi ha cap centre penitenciari, molts ciutadans d'aquesta diòcesi estan privats de llibertat i per tant, el tractament d'aquesta problemàtica

sembla lògica als participants de la Jornada que van denunciar «un progressiu distanciament comunitari i frater amb els presos i les seves famílies». Segons les conclusions d'aquesta Jornada, es detecta una manca de sensibilització respecte a aquests temes davant els quals «la comunitat cristiana adopta postures còmodes i defensives».

Els participants de la Jornada consideren oportú crear cursos per a voluntaris com a agents de Pastoral Penitenciària d'aquest bisbat que podrien treballar en l'àmbit de prevenció i reinserció.

En l'àmbit parroquial, els assistents de la reunió proposen desenvolupar una tasca que afavoreixi el

coneixement personal dels presoners «com a signe eficaç de comunió eclesial amb els feligresos privats de llibertat, atenent-los durant la seva estada a la presó i quan ja estiguin al carrer». Proposen, fins i tot, la creació de grups d'acollida de gent jove per a gent jove que surt de la presó. I assenyalen també la importància de crear «un ambient de suport i comunicació amb les famílies que tenen algun membre a la presó, mitjançant correspondència, visites a l'intern, etc.».

Les conclusions de la Jornada parlen igualment d'oferir els mitjans materials per a la rehabilitació de l'intern que ja ha sortit en llibertat.

■ G.I.E.C.

SORDESA: NOTÍCIA IMPORTANT SI VOSTÈ VOL POT

SENTIR-HI MILLOR SENSE RES A LES ORELLES

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat. Avui existeixen ulleres acústiques especials, ideals per a qui no està sord però vol millorar la seva audició per ambdues oïdes, amb la finalitat de rebre el so de la forma més natural i completa possible i sense que ningú no se'n adoni: sense cables, sense connexions, és a dir, sense res per amagar.

Si de vegades li han de repetir les coses o té alguna dificultat per seguir les converses o la televisió, no ho dubti. Demani hora per una consulta gratuïta i sense compromís, i els nostres especialistes l'informaran detalladament.

Durant els dies: del 9 al 21 de maig, amb motiu de la campanya de demostració, qui estigui utilitzant un aparell acústic «tradicional» podrà canviar-lo en unes condicions molt favorables.

GRIMOFON
CENTRO AUDITIVO

Rosselló, 273 (Pg. Gràcia) - 08008 BARCELONA
Tel.: (93) 415 79 49 (Dissabtes tarda tancat)

Si no li és possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació sense cap compromís.

NOM.....

EDAT..... TELÈFON.....

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... PROVÍNCIA.....

Testimoni de la pau i de la caritat cristianes

BARCELONA

Sempre deia: Qui escolta comprèn, qui comprèn perdona i qui perdona estima

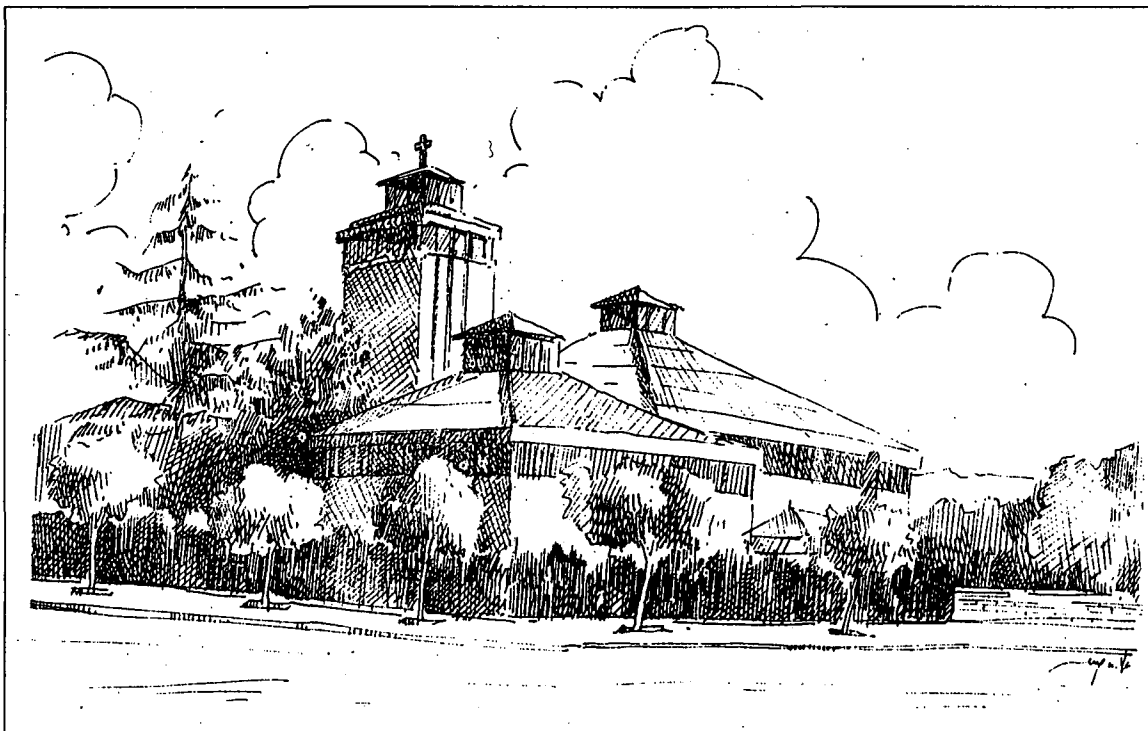
MONTSERRAT.— Era conegut de molts dels qui pugen a Montserrat, ja que era un dels monjos que tenia més contacte amb els hostes del monestir, i feia a la vora de cinquanta anys que estava al seu servei. I ara, després de la seva mort el 26 de març, molts d'aquests seus coneguts parlen d'ell i diuen que «era afable, sincer, que posava pau i amor en el servei, amb l'alegria del qui viu feliç en la pau de Déu», i tantes altres coses que vénen a confluïr en ell mateix, com ho ha fet el seu cosí, el bisbe de Segòvia. El germà. Esteve havia nascut a Ripoll l'any 1923. Un bon dia va pujar a Montserrat: el 25 de juny de 1933. Fou el primer contacte amb la muntanya, amb la Mare de Déu, que el marcà profundament. De tal manera que, passada la guerra, el 1941, pujava a Montserrat per quedar-s'hi com a monjo. La seva missió al monestir ha estat molt senzilla: portar una vida de pregària i servir a l'hostatgeria; dues ocupacions molt importants en la Regla benedictina. Potser una de les seves especialitats era l'acollida de colles de joves que, en trobar-se amb ell, preniën un to festiu i alegre. Els sufragis i l'enterrament van ser el dilluns sant. Molts van assistir a aquests actes. A l'evangeli es parlava del sopar de Betània, abans de la Passió, en el qual Marta servia el Senyor i els comensals. Tot portava a pensar en l'actitud de servei que el G. Esteve havia exercit durant quaranta-vuit anys.

■ Josep Enric Izard

Curs d'animadors de Pastoral Juvenil

BARCELONA.— El passat dissabte 9 d'abril, monsenyor Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona va presidir l'eucaristia de cloenda del II Curs d'Animadors de Pastoral Juvenil, realitzat per l'Escola de l'Esplai des del 16 d'octubre de 1993 fins al 19 de març de 1994, amb una durada de 105 hores i en el qual han assistit 25 animadors.

■ E.E.

Ara s'està acabant el projecte inicial

Inici de les obres d'ampliació de l'Església de la Sagrada Família

Ja fa 40 anys que la parròquia de la Sagrada Família realitza una gran tasca pastoral per a tots els igualadins. Però, amb motiu que el projecte inicial no va ser acabat i que han sorgit noves necessitats d'acord amb les transformacions

esdevingudes, s'acordà de fer-hi uns treballs per augmentar i remodelar l'espai, al mateix temps que s'aprofitava per incloure-hi una dotació de campanes. Tot això està sent possible gràcies a la col·laboració dels ciutadans.

VIC

IGUALADA.— Uns 15.000 feligresos assisteixen a aquesta parròquia i per nombre resulta la més gran de la ciutat i, per dir-ho de manera que s'arrodoneixi el seu nom, és la «segona Sagrada Família» de Catalunya, darrera de la de Manresa que serveix uns 17.000 fidels. L'arquitecte, Jaume Ribà i Samarra, il·luminador, Josep M. Ribà, són els coordinadors de les obres d'ampliació que permetran que l'església doni

cabuda a un centenar més de persones. D'igual manera, s'està construint un dels dos braços que mancava per fer la creu que havia projectat en 1965 el conegut arquitecte, Josep Martorell, i l'ara popular, Oriol Bohigues.

Adquisició de sis campanes

Entre les feines que es realitzen, hi entra la neteja i millora de la calefacció, l'enllumenat i la megafonia, així com l'incorporació de sis campanes. El nom d'aquestes és: Sagrada Família, pesa 400 quilograms; Sant Pere, de 300, recorda el primer apòstol; Sant Lluís, de 250, en memòria del primer rector que va haver-hi, Mn. Lluís Toneu; Santa Teresa de

Jesús, de 200, que agraeix a les monges del convent de les Carmelites Descalces que durant 15 anys la seva capella fes les vegades de parròquia; Sant Jaume, de 120, ja que està situada en l'eix del camí de Santiago i també perquè reconeix l'actual rector, Jaume Serra; i Verge de la Pau de 60, a fi que l'església sigui un lloc de pau.

Aquestes campanes són de la mateixa línia, tessitura i qualitat acústica que les de santa Maria de Ripoll i les de Santa Maria d'Igualada. Enguany és té pensat poder-les beneir pel pont de Sant Joan.

Important participació ciutadana

En tot moment, els fidels de la ciutat han estat disposats a contribuir de múltiples maneres perquè aquest projecte es realitzés. Un dels exemples ha estat el de Xavier Vives que ha fet els dibuixos tècnics del temple.

Amb tot, s'espera que el suport augmenti, ja que es necessiten més inversions per poder cobrir les despeses que impliquen aquestes obres. El cost aproximat és de vint milions de pessetes, més set milions de les campanes. No cal dir que el desig, tant temps anhelat, de poder gaudir d'una parròquia amb més capacitat i millors instal·lacions ho farà possible.

■ Josep Nadal

UNA VEU EXULTANT

UNA VEU EXULTANT

Cantoral amb 275 cançons que el poble cantarà amb entusiasme

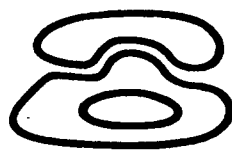
Cançons del temps de Quaresma i Pasqua

Aquest repertori feia falta. Aneu-lo aprenent. Alterneu-lo. Una taula amb els cantorals a l'entrada de l'església en aquella missa o l'altra...

Preus assequibles: Amb solfa (384 pàgs) 750 pts. Amb lletra sola: (224 pàgs) 375 pts. Totes les cançons estan en cassette. Les canten 10 corals diferents. Fan de bon escoltar. Venda a les llibreries religioses.

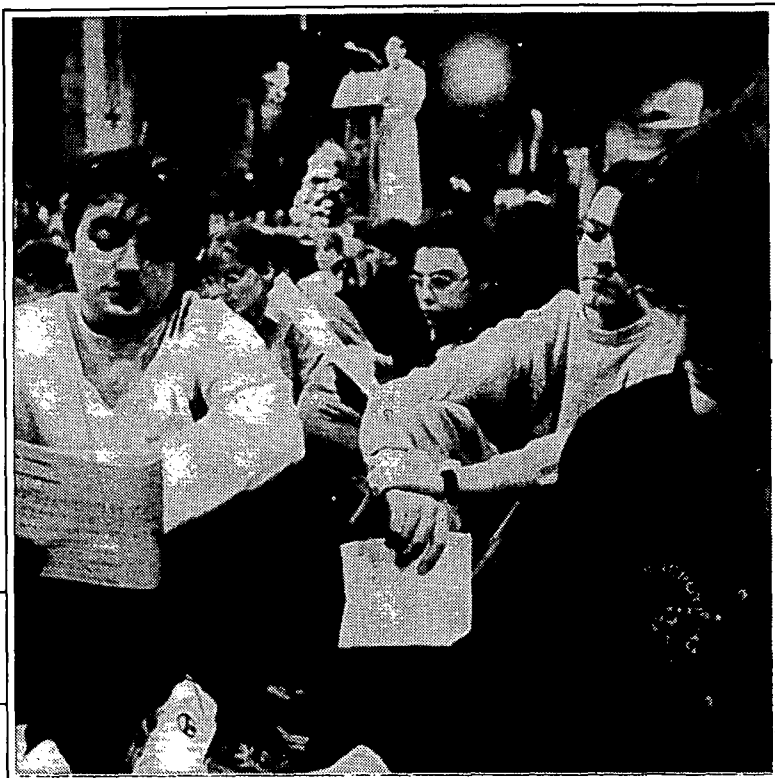
UN TELÈFON AL SERVEI DE LA SALUT MENTAL

FUNDACIÓ NOU CAMÍ

Psicotelèfon (93) 427 44 22

El servei que es dona des del Psicotelèfon és anònim, gratuït i inspirat en els principis de l'Humanisme Cristià.

Els joves van sortir
molt animats de la
Vetlla

Milers de persones celebren la Vetlla de la Moreneta

La societat ha de servir més els marginats

Milers de persones van participar en la Vetlla de Santa Maria que, com cada any des del 1947, SE celebra a Montserrat el 26 d'abril a la nit. Enguany, el Centre Cristià dels Universitaris (CCU) va encarregar-se de preparar l'animació de la pre-Vetlla, seleccionant els cants, les lectures i les

persones que van donar un testimoni d'esperança davant de situacions de dolor, així com de la Vetlla mateixa. L'ambient era emotiu, animat i ple de l'impacte provocat per les paraules dels missioners i missioneres expulsats de Ruanda i que eren presents allí.

BARCELONA

MONTSERRAT.— Persones de diverses edats i nombrosos joves ompliren el dimarts a la nit la basílica de Montserrat per participar de la Vetlla de Santa Maria. Els bancs arraconats, deixaven un espai central on van seure els joves i les portes del cancell obertes de bat a bat, van permetre seguir la festa fins i tot des de l'atri. Durant la preparació de la Vetlla, es va reflexionar sobre la guerra de Ruanda, la de Bòsnia, la tendència neonazi que vol ressorgir a Europa, la marginació dels malalts de sida, drogaaddictes i persones en atur i la pobresa del Tercer i Quart Món.

Un grup de religioses dominiques i diversos missioners de Ruanda van transmetre als assistents la seva pena i la ferma esperança davant la situació que està vivint aquest estat. D'igual manera, Mary, una mare perua-

na, professora a Suècia, explicà els valors de la família en una situació de xenofòbia, que ella ha patit personalment, i la necessitat de respecte als drets humans.

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, adreçà les seves paraules de manera especial a la joventut present i va urgir a ser ferm en els valors, profundament humans i cristians, de la fidelitat, l'amor madur i l'austeritat. Insistí en la necessitat de transformar la societat a fi que sigui més solidària, generosa i atenta als dons de l'Esperit, més al servei de tants i tants ciutadans que viuen en una situació de marginació.

L'Eucaristia va cloure aquesta Vetlla i va ser presidida per l'arquebisbe de la ciutat comtal, i concelebrada pel bisbe auxiliar, Joan Enric Vives, i uns setanta sacerdots de les diòcesis catalanes. En aquest 1994, les llànties de l'entorn de la basílica no han

estat exposades, perquè s'estan restaurant.

Mireu la catalana terra

L'endemà, festa de la Moreneta, el cardenal Narcís Jubany va presidir l'Eucaristia. Molta gent s'havia aplegat a la muntanya per celebrar aquesta festa tan entranyable i important. A l'homília destacà la missió de la família cristiana com a «gran puntal de la societat i de l'Església, com a espai educador en l'esperit de responsabilitat, de convivència, de germanor, de solidaritat i de pau», en una referència explícita a l'Any Internacional de la Família. L'Eucaristia va ser concelebrada per l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet, pels monjos de la comunitat benedictina i per una quarantena de sacerdots.

■ Núria Oriol Palarea

CARTA DOMINICAL

Un rellotge sense busques

M'acaben de comunicar que ha mort aquesta nit un bon amic metge. He telefonat a la seva viuda i hem comentat el record que teníem d'ell. El d'un home integralment bo, com a espòs, com a pare i com a professional. Un home dels que donen pau a tothom i seguretat als malalts, des de la seva dedicació total i des de la seva fe absolutament coherent amb la vida. I no dic pas això perquè sigui «l'hora dels elogis», sinó perquè estic segur que, si algú endevina a qui m'estic referint, li semblarà que em quedo curt.

Comentava a la viuda que un dels records d'ell que tinc més gravats era el temps que dedicava als malalts, compresa una delicadesa exquisida amb els ancians. Llavors, ella m'ha explicat que els malalts d'un hospital li havien regalat un dibuix molt senzill: un rellotge sense busques. És l'expressió més sintètica i adequada d'allò que els malalts experimentaven: el doctor mai no tenia pressa, només li interessava atendre'ls en la mesura que el necessitaven com a persones i com a fills de Déu.

I just aquesta nit havia d'escriure sobre el «Dia del Malalt». «Celebra la vida» n'és el lema. Em sembla que tots voldrien ser atesos amb l'estil del meu amic. I, si l'haguessin conegut, ser uns malalts com ell mateix ho va ser. Amb una elegància espiritual i una serenitat cristiana fins a la fi.

Una de les dimensions poc comentades de l'incansable ministeri pastoral de Joan-Pau II és la seva atenció pels malalts i per les persones que pateixen disminucions. En els actes a Roma i en l'ocasió dels viatges apostòlics, Joan-Pau II, amb fets més que no pas amb paraules, ens ha donat —ens està donant continuament— una gran lliçó de pastoral sanitària.

Un aspecte important de la pastoral sanitària és el nivell d'humanitat —caritat, en diem els catòlics— en el tracte amb els malalts. «Aquest any —em deia el responsable d'un grup de malalts determinat— «se'ns han mort» 13 malalts.» I era ben dit. Els no-estimats «es» moren. Els qui estimem, «se'ns» moren.

Tots els qui hem hagut d'atendre malalts sabem com és d'important posar-hi el cor.

Joan-Pau II s'adreça a tots els qui tenen la missió de servir, conivir i atendre els malalts: metges, infermers i infermeres, capellans i religioses, personal tècnic i administratiu, assistents socials i voluntaris, i també als responsables de les nacions, a no escatimar esforços per no caure en la indiferència davant el dolor de les persones. Invita a posar tots els mitjans perquè el programa de l'OMS titulat Salut per a tothom l'any 2000 esdevingui una expressió de solidaritat real, comptant també amb l'ajut dels progressos extraordinaris de la ciència i de la tècnica.

No oblidem l'atenció religiosa als malalts, renovada en molts aspectes, i integrada en equips multidisciplinaris que s'esforcen per donar resposta a totes les dimensions i les necessitats de la persona malalta. Equips servidors de la dignitat del malalt, sense cap ambigüitat.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Entusiasme

L'entusiasme és la sal de l'ànima, segons proclamava en una conferència, a començaments dels anys trenta, el nostre gran músic Amadeu Vives. I tenia raó, perquè sense entusiasme poques coses poden reeixir, per mancades d'aire, ensopides, marcades per la inèrcia.

No diré pas que totes les coses que aparentment entusiasmen hagin de dur-se a terme sense dubtar-ne ni una mica. Són moltes les coses que d'antuï ens entusiasmen. Però sí que quan allò que ens entusiasma al primer moment resisteix les primeres anàlisis continua animant-nos en el mateix sentit, cal que ens hi llancem per dur-lo a terme.

L'entusiasme hauríem de sentir-lo com quelcom que ens vé del cel. Fins hi tot a vegades, quan al principi no ens omple massa i ens fa dubtar de les seves possibilitats i de les seves certeses.

Pensant en tot això, ho relaciono instintivament amb aquest Concili Provincial Tarraconense que ha convocat a tots els creients de la nostra terra, sense excepció, i que em fa la impressió de quelcom que, per raons personals, per ser, potser, massa exigents en les anàlisis, no acaba de despertar l'entusiasme necessari perquè rendeixi els fruits que se'n esperen.

■ Oriol Camps

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescences. Poques places.

Tel. 427 44 53.

FUNDACIÓ NOU CAMÍ

Psicotèlèfon

UN TELÈFON AL SERVEI DE LA SALUT MENTAL (93) 427 44 22

El servei que es dona des del Psicotèlèfon és anònim, gratuït i inspirat en els principis de l'Humanisme Cristià.

15 catequistes ens exposen les seves impressions sobre el «I Congrés de Catequesi de Catalunya i les Illes»

«Cal donar respostes noves als desafiaments actuals»

Prop de 9.000 catequistes han participat al «I Congrés de Catequistes de Catalunya i les Illes», organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi. Quan falta poc pel final del Congrés, ens hem posat en contacte amb 15 de les persones que hi han

participat, pertanyents a diversos bisbats, per tenir una percepció directa de les seves impressions i per saber com han viscut aquest esdeveniment.

Els catequistes es mostren crítics en les respostes dels qüestionaris del Congrés. I

ho són pel seu nivell d'auto-exigència, perquè són conscients dels punts febles de la tasca que porten a terme, de les dificultats de l'ambient en què s'han de moure. Tanmateix, són gent esperançada i il·lusionada amb la seva feina.

Jordi Casso, Centre de Catequesi dels Lluïsos de Gràcia (Barcelona)

«Hem de donar resposta a les qüestions actuals»

La veritat és que ens ha donat moltíssima feina voler treballar seriosament els tres blocs. Ens ha obligat a reunir-nos infinitat de vegades i ens ha absorbit molt, però ha valgut la pena. El simple fet de rellegir, reflexionar i posar en comú el material proposat ha estat, de debò, molt beneficiós per la nostra actitud i consciència de catequistes.

Esperem del Congrés que serveixi per agilitzar i actualitzar criteris, orientacions i material que ens ajudin a donar resposta a les qüestions que realment interessen el nostre món.

Gabriel Mas, de la delegació diocesana de Catequesi (Mallorca)

«Confio que es posin en pràctica les noves propostes»

Després de l'experiència del Congrés de Catequesi, crec que aquest ha estat una gran oportunitat per a fer una reflexió en profunditat sobre aquesta tasca d'anunci i de vivència evangèlica. A nivell de grup de catequistes ha significat descobrir una nova forma d'enfocar la catequesi per a millorar el treball amb els catequizands i la comunitat. Personalment, després de 17 anys de catequista, ha estat un nou aire per presentar l'Evangeli amb tot el seu esplendor i llibertat.

Sobre els resultats del Congrés espero, com molts de catequistes del nostre grup, que es posin en pràctica les noves propostes catequètiques per a una església renovada, dinàmica i viva en Jesús.

Núria Balló, de la parròquia de Bordils (Girona)

«La nostra tasca es difícil però enriquidora»

«Nous temps, noves respostes», lema del I Congrés de CCI, em fa adonar que la nostra vida transcorre a un ritme massa ràpid, vivim en un món que gira al voltant del consumisme i de les noves tecnologies, no tenim temps de preocupar-nos del que realment ens omple i ens fa feliços.

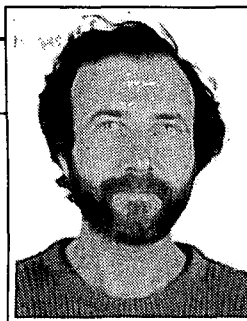
Jo, ara fa quatre anys em vaig engrescar amb una tasca, al principi difícil però alhora molt enriquidora i gratificant, parlo de la catequesi, un objectiu de la qual és apropar els més menuts a la vida de Jesús i a ajudar a iniciar-los a la vida cristiana. Un repte gens fàcil si es té en compte que la majoria dels nanos vénen sense cap tipus de fonament cristià, ja sigui per part dels pares, de l'escola o del mateix entorn social. Per això, amb el treball del congrés, l'equip de catequistes de la meua parròquia hem pogut reflexionar sobre la nostra catequesi, a ser molt realistes cap a ella, i, sobretot a tenir esperança per donar noves respostes a uns nous temps.

Joan Martí, de Menorca

«Hem descobert la necessitat de formar-nos constantment»

El congrés de catequesi ha estat una bona eina de treball que ens ha obligat a seure'n junts i ens ha ajudat principalment als mateixos catequistes a prendre consciència de la realitat socio-cultural i socio-religiosa que vivim. Ens ha ajudat a descobrir la necessitat de formar-nos més tant en l'aspecte doctrinal i teològic com pedagògic, per tal de mantenir-nos constantment al dia en una societat en canvi.

Pilar Llorens, de la parròquia de Castellserà (Urgell)

«Cal que la llavor que sembrem arribi a germinar»

Considero molt important la reflexió a la qual el Congrés ens ha convidat a tots els catequistes, per tal de prendre consciència de la situació en la que ens trobem.

Apart crec que tots hem de saber quin és el món en el que estem fent la catequesi, a qui ens dirigim i la preparació que els catequistes tenim, perquè tenint cura d'aquests aspectes, la llavor que sembrem algun dia arribi a germinar.

Si s'ha aconseguit que els catequistes hagin descobert aquestes realitats, penso que el Congrés pot considerar-se un èxit.

Ara només ens resta esperar que amb l'ajut de Déu i l'esforç de tots, arribem a un compromís seriós per dur a terme les conclusions a les que nosaltres mateixos hem arribat.

Marga Campins, de Menorca

«Hem marcat unes prioritats en la nostra pastoral»

La valoració que faig, és molt positiva, ens ha ajudat a marcar unes prioritats de pastoral catequètica a l'Església per ajudar als creients a la maduresa de la fe, viscuda, celebrada i testimoniada.

Un estímul que ens empeny a treballar amb constància perquè l'Església trobi el seu lloc específic enmig de la nostra societat tant plural, i dur a terme la seva missió de donar un sentit ple a la vida de tota persona, i que és troba en Jesús, en Déu.

Que la cloenda d'aquest Congrés sigui el punt de partida en aquest desafiament.

Satur Sosa, de Tarragona

«Hem fet un treball molt positiu»

L'haver participat en el Congrés de Catequistes, ha estat un treball molt positiu, a nivell de grup amb l'intercanvi d'opinions i experiències, amb la preocupació comuna de tenir una formació i revisió permanent del nostre treball de fer una catequesi d'evangelització i personalment de assumir amb compromís els objectius de renovació de la meua formació com a catequista dia a dia segons l'evangeli, amb la pregària i l'ensenyament de l'Església a la qual pertanyo.

Ramon Xandri, de la parròquia d'Avià (Solsona)

«Hem d'adaptar-nos als temps actuals»

Confio que aquest Congrés, la celebració del qual considero molt encertada, servirà perquè la tasca catequètica dins l'Església quedi més ben definida del que ho està en aquests moments i que a partir d'aquí, amb ànims renovats, es farà un esforç per adaptar-la al repte dels nous temps.

De principi, em sobtò el llenguatge tècnic que s'utilitzà al 1r. bloc de treball; no obstant això, el comentari del text m'ajudà a valorar millor el servei que donava. El treball dels altres dos blocs, almenys pel que respecta al nostre grup, va ser més planer.

Penso que les nostres respostes poden servir d'orientació; no obstant això, l'èxit del Congrés dependrà de l'esforç posterior que hom faci perquè les conclusions que se'n deriven es portin a la pràctica.

Ramon Solé, de Tarragona

«Ara conec millor la nostra missió»

Els tres blocs de treball ens han fet reflexionar: la Catequesi, els catequistes i el món actual on fem la catequesi. M'han servit per actualitzar-me en una sèrie de conceptes actuals i en la meua pròpia formació. He vist millor la feina o missió del catequista com educador de la Fe i l'acció catequètica com una etapa de l'evangelització. He pensat amb les persones que m'envolten dintre la societat actual: els companys de treball, els veïns, els coneguts, etc.

La preparació i estudi dels treballs, primer dintre del propi nivell i després amb grups diversos i a diferents hores, ha fet que els catequistes de la nostra Comunitat ens coneixéssim una mica més.

Desitjo poder llegir, ben aviat, les constatacions i propostes definitives d'aquest I Congrés de Catequesi de Catalunya i les Illes.

Isidre Ma. Llorens, de la parròquia Sant Vicenç de Paül de Barcelona

«Ha estat una eina molt útil per a la nostra formació»

Participar en el Congrés de Catequistes m'ha obligat a fer una aturada i revisar els aspectes més rellevants de la labor catequitzant, així com aspectes més secundaris però que no es poden menysprear. Com a conseqüència d'aquesta revisió, el meu fruit personal ha estat un aprofundiment en certs punts estudiats en aquest congrés, i una conscienciació de la importància apostòlica d'acostar els infants a la Fe. És per aquest motiu, que considero el congrés una eina útil per a la formació dels catequistes, ja que ofereix una visió força completa tant dels pilars bàsics de tota catequesi com d'aspectes que, tot i ser externs a ella, la condicionen.

D'altra banda, considero l'estudi comunitari d'aquest congrés de cabdal importància per dos motius:

—Pel fet de ser un recull de l'experiència catequètica dels molts educadors en la Fe de Catalunya i les Illes.

—Per la possibilitat d'oferir als bisbes de les diferents diòcesis participants una descripció acurada de la situació de les diferents catequesis, així com un recull d'iniciatives i orientacions d'aquells que estan en contacte directe amb els catequitzants.

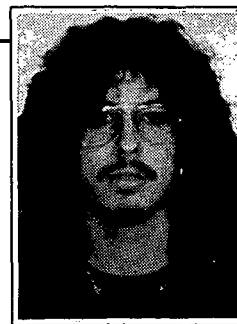
Joan Carles Corney, de la parròquia de Sant Miquel de Palau-sacosta (Girona)

«Hem de ser acollidors, innovadors i creatius»

Em dic Joan-Carles i formo part del grup de catequistes de la parròquia de Palau-sacosta (Girona).

El fet de reflexionar en comú el temari del Congrés, deixant de banda el sovintejat «queixar-nos», ens va fer obrir els ulls a les limitacions de la nostra parròquia. La indiferència de molts pares, la manca de compromisos vers els que més ens necessiten, la poca integració dels nens a les celebracions, ... ens va animar a fer més participativa l'Eucaristia del dissabte, l'organització de colònies, ... i també a posar-nos en comunicació amb altres catequistes gràcies a les Trobades del Bisbat.

Ara, som més conscients que l'acompanyament familiar i la nostra fe i exemple (més de vida que doctrinal) són primordials per la bona marxa de la catequesi. Que el catequista cal que sigui de totes totes: acollidor, innovador i creatiu. Més que segador, senzillament sembrador d'Evangelí.

Daniel Saura, de la parròquia de Pinell de Bray (Tortosa)

«Hem trobat les respostes adients»

El treball del I Congrés de Catequesi ja ens ha donat la resposta a tots els reptes que la catequesi ens planteja avui. La resposta ha estat intercanviar experiències i unificar criteris sobre la nostra tasca catequística. Ha estat molt enriquidor treballar els qüestionaris conjuntament els catequistes de l'arxiprestat de la Terra Alta.

El primer qüestionari ens va fer adonar que ser cristià és un motiu per viure, una empenta que et fa sortir a la llum en un món, el nostre, minat pel desencís, comodisme, cercant satisfer les aspiracions de l'esperit amb les sectes.

El segon qüestionari va refermar la nostra missió com a catequistes. Hem de ser catequistes d'avui adaptant-nos als signes del temps, a les realitats de la nostra comarca. Això ens exigeix molta formació permanent si no volem perdre el pas de l'Església.

El tercer qüestionari ens va donar una resposta de com fer la catequesi al món rural, en concret al nostre arxiprestat de la Terra Alta on tot és pobresa. Pobresa de mitjans econòmics i de jovent, de cultura i de treball, també de fe. Tot això porta a un empobriment de valors religiosos i humans. Malgrat tot cal ser agosaradament esperançats. Per donar una resposta a la nostra esperança cal trobar-nos tots els catequistes de l'arxiprestat per formar-nos i celebrar i coniar la nostra fe.

El treballar els temes dels qüestionaris del I Congrés ha estat ja un primer fruit.

Maria Grau Ramon, de la parròquia de Guissona (Urgell)

«Ens ha enriquit molt»

El congrés de Catequesi va ser ben acollit per a tot el grup de catequistes que dediquem el nostre temps als infants i adolescents de la nostra comunitat.

Per a nosaltres ha significat i significa una gran empenta. El treball amb grup, la reflexió, l'aprofundiment en els temes ens ha enriquit molt, ens ha unit en la pregària i ens ha refermat en la responsabilitat i compromís que aquesta tasca comporta.

Era necessària una renovació forta per tal de desvetllar inquietuds en la formació espiritual i pedagògica per a poder treballar amb motivació i no caure en el desànim, i pendre consciència que el missatge de Crist es trameta amb coherència i vivència de fe.

Ens hi hem dedicat amb il·lusió i confiem en els bons fruits d'aquest Primer Congrés de Catequesi.

Empar Escalé, de Vic

«Cal construir comunitats vives»

Per les catequistes de la meua comunitat parroquial i per a mi mateixa participar en la reflexió que ens ha suposat el Congrés ha estat un fet enriquidor.

Crec que ens ha ajudat, en primer lloc, a ser molt més conscients de la nostra tasca dins l'Església; en segon lloc, ens ha fet adonar de la necessitat d'estar en «continu» reciclatge; i en tercer lloc, ens ha urgut a construir *comunitats vives* on es visqui el *compromís* i la *joia* de ser cristià.

I per sobre de tot participar en els treballs d'aquest Primer Congrés de Catequesi ha estat un *goig* i una *esperança*.

• **JORNADA FINAL DEL CONGRÉS DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES.** - A la Sagrada Família, de Barcelona, de les 11 a les 18.30h; a les 12, celebració de l'eucaristia, i a les 17h, proclamació i lliurament de les constatacions i propostes del Congrés als bisbes de Catalunya; tot seguit, espectacle àudio-visual.

BARCELONA

• **CENTENARI DEL COL·LEGI JESÚS-MARIA DE SANT GERVASI.** - Continuen els actes commemoratius, **diumenge 8**, a les 19h, a la sala d'actes del col·legi (Pg. Sant Gervasi 15, 08022 Barcelona), concert de l'Orfeó de BUP.

• **CONCERTS DE PRIMAVERA A COLLBATÓ.** - A l'església de Sant Corneli, **diumenge 8**, a les 18h, amb la intervenció de l'Escola de Música d'Esparreguera (dtor. Hèctor Martínez).

• **TARDA D'ESPIRITUALITAT FEMENINA.** - Organitzada per l'Obra dels Exercicis Parroquials, **dilluns 9**, de 17 a 19h, a c/ Roger de Llúria 13, 08010 Barcelona (Jesuïtes). Informació: tel. 301-16-26.

• **COL·LEGI DE RECTORS DE LA CIUTAT DE BARCELONA.** - Sessió sobre «Moment actual de la catequesi», a càrrec de Mn. Joan Guiteras, **dimarts 10**, a les 11.30h, a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar.

• **CULTE EUCARÍSTIC.** - Cada **dimarts** no-festiu, exposició solemne del Santíssim i confessions, de 16.30 a 17.30h, a la Parròquia dels Sants Gervasi i Protasi (Mare de Déu de la Bonanova, Pl. Bonanova 12, 08022 Barcelona).

• **FESTA DE SANT ISIDRE, A LA PARRÒQUIA TITULAR** (c/ Aprestadora 3, l'Hospitalet de Llobregat). - Actes preparatius: **dies 9, 11 i 12**, a les 9.30h, celebració de l'eucaristia amb els alumnes del Casal dels Àngels; **dies 12, 13 i 14**, a les 20h, tridu de Sant Isidre; **divendres 13**, a les

21h, sopar popular; **dissabte 14**, d'11 a 13h, matí festiu infantil, i a les 21h, Concert de Sant Isidre, amb els cors Oidà, Alba Naixent i Adinói; **diumenge 15**, festa de Sant Isidre, misses a les 9 i 20h, i a les 12h, concelebració presidida pel bisbe Joan Carrera, amb veneració de la relíquia, cant dels goigs i repartiment de roses. Hi haurà obertes, del dia 15 al 22, a la sala Sant Isidre, una exposició de símbols de l'Evangeli (elements de la vida quotidiana), i una altra de fotogràfica, de la Fundació Santa Eulàlia, sobre les nostres tradicions.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.** - Assemblea, **dimecres 11**, a Franciscàlia (c/ Riera St Miquel 1 bis, 08006 Barcelona): 16.30h, missa; 17.30h, conferència sobre «Compartir, la més gran riquesa», per Maria-Claustre Soler.

• **«LA PLENITUD DE NUESTRA VIDA.»** - Xerrada de M. Aurora Royo, r.j.m., **dijous 12**, a les 17.30h, a c/ Mallorca 234, 08007 Barcelona (Religioses Esclaves del Sagrat Cor).

• **«INSTITUTO DE TEOLOGIA Y HUMANISMO.»** - A la sala Penyafor, dels pares dominicans, **dijous 12**, de 20 a 21h, sessió del curs de teologia a càrrec de fra Pasqual Notari, o.p. Més informació a c/ Bailèn 10, 08010 Barcelona; tel. 246-33-00.

• **«TELEVISIÓ I FAMÍLIA.»** - Conferència a càrrec de Victòria Camps, organitzada pel Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya i el Simcos, **divendres 13**, a les 19h, al Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rbla. Catalunya 10 pral, 08007 Barcelona).

• **LES PRIMERES COMUNITATS CRISTIANES.** - Sessió oberta, **divendres 13**, a les 20h, a la residència de Filles del Cor de Maria (c/ València 273 pral, 08009 Barcelona), a càrrec del prof. Josep Rius i Camps. Informació: tel. 268-23-42.

• **CICLE DE CONFERÈNCIES «NORD SUD.»** - Organitzat pel Col·lectiu amb els Pobres de la Terra i Moviment Cultural Cristià, continua els **dies 13, 18 i 25**,

a les 20h, a c/ Flors 22, 2n, 08001 Barcelona; el **dissabte 28**, de les 11 a les 20h, jornada «Solidaritat permanent: una forma de vida». Més informació i preinscripció per a la jornada: tel. 456-05-25 (de dimarts a divendres, de 16 a 17h).

• **JOVES CRISTIANS DE PARRÒQUIES.** - Pregària de Pasqua, sota el lema: «Lavor que dona fruit», **divendres 13**, a les 21h, a la Parròquia de la Mare de Déu de la Llum (c/ Enginyer Moncunill 41, 08905 l'Hospitalet de Llobregat).

• **XI MAIG CORAL DEL BARCELONÈS.** - A l'auditori del Centre Cultural Calassanç (Escola Pia, c/ Diputació 275, 08007 Barcelona), a les 20h, **dissabte 14**, amb el Cor d'Alumnes de Solfeig i el Grup Instrumental del Conservatori Professional de Música de Badalona (dtra. Montserrat Pi) i la Coral Preludi (dtor. Dani Montané).

• **FESTA DE L'ACCIÓ «Volem SORTIDES.»** - Organitzada per JOC Nacional de Catalunya i les Illes (Joc-Jobac), **diumenge 15**, al Col·legi públic Mestre E. Gibert (c/ Irlanda 15, Barcelona/Sant Andreu), a partir de les 9.30h, amb àrees d'acció, eucaristia (13h), dinar i festa final.

• **LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERAT.** - Organitzada pel Grup dels Tercers Diumenges, exposició fotogràfico-verbal del romànic català, a càrrec de l'autor Josep Tarrats, **diumenge 15**, a les 10.30h, a la pròpia seu (c/ Mercaders 42 pral, 08003 Barcelona; tel. 319-76-38).

• **APLEC DELS PALLARESOS A SANTA ANNA.** - Els pallaresos residents a Barcelona celebren el **diumenge 15**, a les 18h, a la Parròquia de Santa Anna, de Barcelona (tocant a Pl. Catalunya), el seu aplec en honor de la Mare de Déu d'Arboló, amb missa i cant dels goigs.

• **PELS CAMINS DE L'ORACIÓ.** - «El jove, avui», amb Rosa Deulofeu, **diumenge 15**, a les 18h, al Casal Bellesguard, amb col·loqui i cant de vespres al

Monestir de Sant Maties. Més informació: tel. 211-82-40 i 417-36-66.

• **L'ESGLÉSIA A CATALUNYA.** - Sessions del cicle «Un concili pastoral per a Catalunya», del Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneira 6, 3r, 08002 Barcelona), **dijous 19 i 26**, de 17 a 18.45h, a càrrec de Mn. Salvador Bardulet, vicari episcopal de Vic. Més informació: tel. 317-48-58.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.** - Dirigits pel P. Ramiro Berzal, s.i., del **divendres 20 al diumenge 29**, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada (c/ Edith Llauredó 22, 08391 Tiana). Informació: tel. 395-41-11 (Franciscanes dels Sagrats Cors).

• **MUSEU DIOCESÀ DE BARCELONA** (Pla de la Seu, edifici de la Pia Almoina). - Exposició «Selecta V»: col·lecció inèdita de pintura catalana (segles XIX i XX), i visita de les noves sales del museu; de dimarts a dissabte (de 10.30 a 13.30h i de 17 a 20h) i el diumenge al matí. Informació: tel. 302-14-83 i 315-22-13.

• **PELEGRINATGES A LOURDES AMB L'HOSPITALITAT.** - L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes anuncia els dos pelegrinatges propers amb malalts i minusvàlids, que presidirà el Sr. Arquebisbe, Dr. Ricard-Maria Carles: el 11è, del 11 al 16 de juny, i el 117è, del 16 al 21 de setembre. Inscripcions: a la seu de l'Hospitalitat (c/ Diputació 235, 1r 1a, 08007 Barcelona; tel. 487-40-09, de dilluns a divendres, de 17 a 21h) i també a les delegacions que té a diversos punts del bisbat.

• **MATRÍCULA OBERTA AL SEMINARI MENOR.** - El Seminari Menor Diocesà de Santa Maria de Montalegre, a la Conreria (Tiana), té oberta la matrícula del curs 1994-95 per a 6è, 7è i 8è d'EGB, BUP i COU. S'accepten alumnes externs per a tots els cursos. L'internat és exclusivament per a seminaristes. Per concertar entrevistes: tel. 395-10-11.

• **PELEGRINATGE MARIA.** - Promogut per la Sociedad Internacional Grignon de Montfort (c/ Palau 3, 08002 Barcelona), del 10 al 18 d'agost, per terres de la Bretanya francesa i llocs de Sant Lluís-Maria, amb visita a Nevers i celebració de l'Assumpció a Lourdes. Més informació: tel. 318-08-29.

• **ASSOCIACIÓ D'ALCOHOLICS REHABILITATS, DE L'HOSPITAL CLÍNIC DE BARCELONA.** - Entitat de suport mutu a fi de superar l'addicció a l'alcohol i els seus greus perjudicis, tant els patològics com els psíquics i els socials, i per tal d'afavorir i mantenir, per tant, el procés de rehabilitació de les persones que se n'han sentit necessitades. Té obert el dimarts i el dijous, de 4 a 7 de la tarda, tant a les instal·lacions del carrer de Casanova (tel. 454-60-00, ext. 2218) com a les del Pg. Lluís Companys, 7.

• **OBRA RELIGIOSA SOCIAL (ORS).** - Estades durant els mesos estiuencs al Casal Oller, dels Hostalets de Balenyà. Més informació: c/ La Torre 28 àtic 2a, 08006 Barcelona; tel. 217-10-28 (de dilluns a dijous, de 16 a 20h).

TARRAGONA

• **REUS: XIX CICLE DE CONCERTS D'ORGUE.** - A l'església prioral de Sant Pere, **diumenge 15**, a les 19.30h, a càrrec de Luis Dalda (Salamanca), amb obres de J.S. Bach, F. Mendelssohn i C. Frank.

GIRONA

• **APLEC DE SANT ROC DE GAÜSES.** - Del municipi de Vilopriu (Baix Empordà), **diumenge 15**, amb missa cantada a les 12h, jocs i entreteniments, dinar de germanor i sardanes. Més informació: tel. 79-44-31, 79-40-76 i 79-44-06.

SOLSONA

• **HOMENATGE A MN. JOSEP M. FERRAN.** - Organitzat per diverses agrupacions docents i municipis del Solsonès, amb motiu de la seva jubilació, **diumenge 8**, a les 11h, missa concelebrada a la catedral de Solsona, presidida pel bisbe diocesà Dr. Deig; a les 12.30h, acte d'homenatge al Cinema París, i a les 14h, dinar de germanor al pavelló d'esports.

URGELL

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA: TROBADES DE PREGÀRIA.** - La de Pasqua, amb el tema «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2:44)», **diumenge 14**, a la Seu d'Urgell; a la casa de la Companyia de Maria.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de maig el sant Pare ens demana pregàries perquè es reforci el vincle d'unitat i comunió entre laics i preveres, entre preveres i bisbes, i entré els bisbes i el Papa.

Lluc en el llibre dels Fets ens presenta els primers cristians pendents de l'ensenyament dels apòstols i units per un mateix esperit. La seva fe s'alimentava de la predicació dels qui havien conegut Jesús i ara proclamaven el seu missatge. Era tan important aquest encàrrec de l'evangelització que això els feia viure units, en comunió, com a germans. Més endavant, aquesta unió els impulsaria a viure la comunitat de béns; difícil i generosa, no exempta de problemes, però que fins avui perdura en la vida dels religiosos i religioses. Segons Lluc, alimentaven la fe i en donaven testimoni; ensenyament dels apòstols i comunió fraterna.

Aquest era el fonament del culte i la pregària.

Partir el pa i assiduïtat en l'oració diu el text de Lluc. Sense vida d'oració no hi ha vida eclesial. Aquesta oració ens ha d'unir a tots en l'Església; a laics, preveres, bisbes i el Papa.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries perquè la religiositat popular que els santuaris marians alimenten en els fidels, vagi acompanyada també d'autèntic esperit missioner.

Natzaret, Betlem, Ain Karim (lloc de la Visitació), Jerusalem i Efes ens parlen de Maria des del primer segle. Modernament, Lourdes i Fàtima. L'esforç ascètic del pelegrinatge ha d'anar acompanyat per l'esperit missioner.

■ **Antoni M. Serrallonga s.j.**

LA VEU DE L'EVANGELI

Telèfon (93) 415 66 16

TELEFONO DEL EVANGELIO

976 - 44 45 46

976 - 44 55 55

Vida Creixent

MOVIMENT CRISTIÀ

VIII Trobada
interdiocesana
de Vida
Creixent

«Germans, hem arribat dels quatre punts de l'horitzó...»

Les paraules del cant es feien realitat el passat dia 20 d'abril, amb la trobada a Lleida dels grups de Vida Creixent de les vuit diòcesis catalanes. De bon matí, s'havien posat en camí els autocars des de diferents indrets de Catalunya, desafiant el temps no massa bo.

La Seu vella, primer punt de la trobada

La nau central i el creuer s'ompliren de gent gran que venia a donar testimoni d'un moviment al servei de l'Església. L'Eucaristia, sacrifici d'amor i de fe, obria la jornada. Presidia el senyor bisbe de Lleida, monsenyor Ramon Malla i Call, i concelebraven 27 sacerdots, consiliaris diocesans o de grups de Vida Creixent. A l'homilia, el senyor Bisbe glossà les lectures de la Paraula de Déu. Digué que Jesús ens parlava una vegada més; la fe ens fa aguantar els contratemps com els primers cristians aguantaren les persecucions; necessitem el pa i el vi de l'Eucaristia per viure units a Jesús. També va dedicar una paraula adreçada especialment als assistents de parla castellana.

Acabada la missa, el delegat de Vida

Creixent de Lleida va donar la benvinguda, a la qual va respondre Joan Viñas, coordinador europeu del Moviment.

Tot seguit, l'historiador medievalista Xavier Benet, féu un breu resum de la història, aspectes artístics i vicissituds de la Seu vella. Aquest important monument que ha superat els embats de les guerres, i ha estat utilitzat com a caserna durant 248 anys, es dreça amb gràcil altesa, des del segle XII, sobre la ciutat donant-li un segell únic.

Després de la informació històrica, res millor que passejar pel recinte de la Seu, el claustre i els entorns, i admirar la panoràmica de la ciutat de Lleida.

Dinar de germanor

Retorn als autocars per traslladar-nos a Fonda Nastasi, per compartir amb germanor

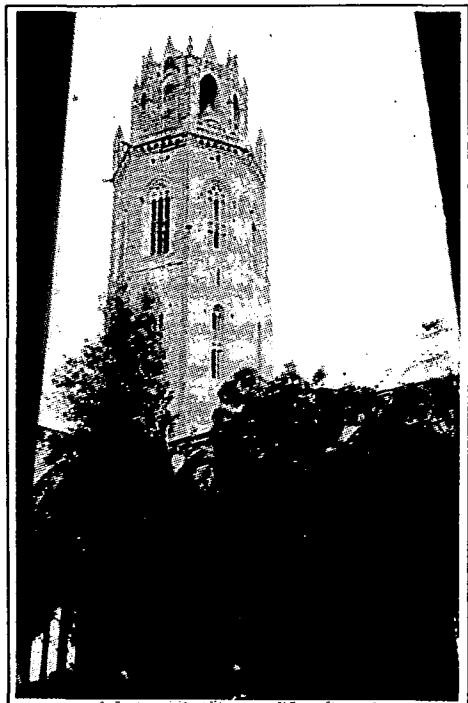
la taula. El dinar, amb un menú apetitós i ben servit, va transcórrer amb convivència joiosa i cordial entre les 1.500 persones que hi assistien. El senyor Bisbe, que també va presidir la taula, després de dinar i com a comiat, va dir unes breus paraules donant gràcies per l'alegria que s'havia donat a Lleida amb el missatge de joventut—cadascun dels assistents tenia, almenys, tres vegades vint anys, si n'eren de joves!

La sobretaula arribà a continuació, espontània i cordial. Varen intervenir-hi el representant de Girona, senyor Ministrat Macià, el de Tarragona, senyor Riera, i el senyor Perramón, delegat de Vic, Manresa i Igualada, els quals saludaren en nom dels seus grups. La senyora Maria Burgués, tinent d'alcalde de l'Ajuntament lleidetà va desitjar per a tothom un bon dia i un bon record de Lleida. El pare Sobrero va anunciar la publicació d'uns escrits de Ciceró, primer llibre sobre la gent gran, traduït al català. No faltaren tampoc les intervencions festives d'alguns assistents.

Abans d'acomiar-nos, en Joan Viñas recordà la necessitat de rejuvenir el movi-

«En la persona de la benaurada Verge Maria, l'Església arriba a la perfecció que la fa sense màcula ni arruga. Els fidels del Crist encara viuen en la tensió dels esforços per créixer en santedat amb la victòria sobre la culpa: per això alcen els ulls cap a Maria» (LG 65). En ella l'Església ja és tota santa.

(Del Catecisme de l'Església Catòlica, Núm. 829)

La Seu vella de Lleida que va acollir la VIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent. Un aspecte del seu campanar des del claustre.

ment i va anunciar la celebració dels 10 anys de Vida Creixent a Catalunya, amb un acte que tindrà lloc a Barcelona. El consiliari de Lleida digué que cal fer-se infant i saber parlar amb el cor, que ningú no marxés buit...

Finalment, va cloure l'acte el delegat de Lleida que, tot donant les gràcies per haver anat a Lleida, va demanar que fos a Barcelona la propera trobada interdiocesana.

L'hora dels adéus

Les vivències de la jornada segurament perduraran molt de temps en el cor dels assistents. Amb delicadesa, els organitzadors van oferir a tothom el millor record de les terres de Lleida: una petita mostra de fruites de la seva terra. Potser és el símbol del què significava la jornada: el testimoni d'una fe, com fruita madura, que en la vellesa ha sabut vèncer els embats i les dificultats—com la Seu vella—, malgrat les ferides rebudes pel camí.

■ Montserrat Colomer

L'aspecte de la nau central de la Seu durant la celebració de l'Eucaristia

Un animat aspecte dels menjadors de la Fonda Nastasi, on tingué lloc el dinar de germanor

La mare

Poques persones, a l'edat madura, conserven encara la mare... Tots, però, la recordem...

Una mare és tendresa i pel seu fill el bé millor, la providència i la llei... El pare és la fortitud...

La mare és refugi: l'infant corre a aixoplugar-se als braços de la mare... És l'esperança i el consol en les penes dels seus fills...

Una mare se sent sempre més inclinada al perdó que no pas el pare..., però ambdós es compensen...

La mare ens ensenya a pregar... És la sacerdotessa de l'església domèstica, la llar...

L'amor d'una mare mai no envelleix...

El cor de la mare és la primera escola pel seu fill...

Per les mares els fills són sempre obres d'art, malgrat que, a vegades, semblin ser només uns gargots...

Com si Déu no pogués donar l'abast a tot... vet ací que va crear les mares...

Per la seva banda, els pares són instruments i prolongació de Déu, que és esperit, no asexual, però que estima amb amor de pare i de mare... Ambdós amors es complementen i es necessiten...

La tasca d'una mare és donar vida, guarir, netejar, apartar el mal..., tot carregant damunt seu les dolences dels fills...

Crist, nascut de dona, prengué damunt seu les nostres dolences i enmig de les angoixes no perdé mai l'esperança... Que la seva vida ens encoratgi a tots per continuar esperant amb Ell i com Ell...

■ Lluís Antoni

ESPAI DE L'ANIMADOR

Saber estar al lloc que ens correspon

No deixa de ser un xic desconcertant el fet que, en general, les persones hàgim de refer la memòria sobre determinades recomanacions que tenim conegudes i, fins a cert punt, prou assumides. Entre altres que també són elementals hi pot haver la que encapçala aquest «Espai»: saber ocupar el lloc que ens correspon.

Fa de bon suposar que per assolir ambdues condicions cadascú ha de comptar amb els seus propis recursos. Pel que fa a recuperar la memòria, n'hi ha un de ben generalitzat: retomar al lloc d'on s'ha sortit. Per a nosaltres representa recórrer als fonaments essencials continguts en la nostra «Guia de l'animador».

Al darrer paràgraf del número 15, on es parla de la nostra missió, s'hi troba implícitament reflectit quin és el lloc que ens pertoca ocupar dins el grup que animem: «*Mantenir-se sempre en un pla d'igualtat en el diàleg amb els altres.*» No hem de fer-ho mai des de cap pedestal ni tampoc havent d'abdicar de res que sigui coherent i raonable.

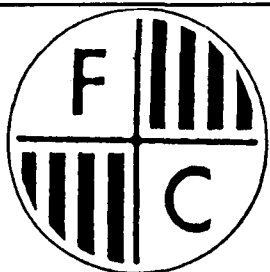
Seguint encara en la mateixa «Guia», en el punt següent —16— se'ns aconsella: «*Ajudar-nos d'altres fonts i d'altres experiències semblants.*» En fer avui

això, la memòria ens ha reconduït a l'exhortació pastoral que el Cardenal Jubany adreçava als cristians de la nostra arxidiòcesi, l'any 1987, amb motiu de la celebració de l'Any Marià. N'hem subratllat el següent: «*(Maria) va saber estar al seu lloc, i respondre així, amb la seva presència i el seu esforç, a la necessitat de cada moment.*»

Se'ns pot dir, i no ens oposaríem pas a reconèixer-ho, que existeixen altres fonts i altres experiències a les quals podem recórrer. Però, a part que el nostre «Espai» no dona per tant, a nosaltres que gràcies a Déu podem dir que pertanyem a una «generació mariana», ens ha semblat que aquestes eren la font i l'experiència més properes i més segures, no tan sols per refer la memòria, sinó també per recuperar l'alè i una renovada confiança.

I, si ens fos acceptat, encara podríem prendre el que diem com una petita reflexió, pròpia per aquest mes dedicat tradicionalment a festejar i homenajar la nostra Mare del cel, Maria. En ella hi trobem sempre el millor model i la més generosa embranzida. Siguin quins siguin el lloc on hem d'estar i la feina que hem de fer.

■ J.N.C.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

"Grup Avant" TERRASSA

30.294 PARTICIPANTS

IX CONCURS BÍBLIC. Tema: "ELS MIRACLES EN EL NOU TESTAMENT"

V CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA.

TEMA: "COMENTARI PER QUINS MOTIUS FEIA JESÚS ELS MIRACLES"

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona (Departament de Cultura), Ajuntament de Terrassa, Caixa d'Estalvis de Terrassa, Banc de Sabadell, CATALUNYA CRISTIANA, Centre Social Catòlic de Terrassa, el Consell Federal de la Federació de Cristians de Catalunya, Estudi 13 i Libreria Costa d'aquesta ciutat.

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del IX Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS: DIA: 28 de maig. HORA: 11 del matí. LLOC: CENTRE CULTURAL de La Caixa de Terrassa. Rbla. d'Egara, 340.

RESULTATS OBTINGUTS:

1 Premi Extra per Bisbat (8 premis).

PRIMERS PREMIS: 5 per la Categoria primera; 5 per la segona i 5 per la tercera.

PREMIS ESCOLA: 1 premi a la Categoria primera; 1 premi a la Categoria segona i 1 premi a la Categoria tercera.

ACCÈSSITS:

El punt núm. 6 de les BASES deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret d'ampliar el nombre de premis, segons la participació i vàlua dels treballs. S'ha fet una ampliació de 351 ACCÈSSITS!!! i a més a més s'ha decidit que tots els concursants (29.645), tinguin un petit record. US ENVIAREM UN PIN PER A CADA UN. No volem tancar aquesta nota sense regradar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies... si Déu vol, fins l'any vinent, que serà el Xè ANIVERSARI, igual que a tots vosaltres, nois i noies i professors.

ATENCIÓ: Aquest dibuix correspon als PINS de 2'50 cm. x 1'5 cm. a tres colors que s'obsequiarà a tots els participants al IX Concurs Bíblic. Es recomana a tots els Col·legis participants, que en venir a recollir els premis demanin els PINS que estaran preparats per a TOTS els col·legis, tant si tenen premi com no. També podrà recollir la Bíblia Catalana Interconfessional 1993. Per aclariments podeu trucar al Tel. 785 22 91. Cada concursant tindrà 1 PIN per concursar, més per al mestre que els hagi preparat.

La Comissió

PREMIS PER BISBAT

NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	BISBAT
1. C. Sant Josep Obrer	Hospitalet de Llob.	BARCELONA
2. C. Vall dels Àngels	Anglès	GIRONA
3. C. P. Clemència Berdiell	Almenar	LLEIDA
4. C. Mare de Déu del Carme	Cardona	SOLSONA
5. C. Mare de Déu del Carme	L'Espluga de Francolí	TARRAGONA
6. C.P. César Martinell	El Pinell de Brai	TORTOSA
7. C.P. Sant Jordi	Oliana	URGELL
8. Escola Santa Maria	Artès	VIC

PREMIS PER ESCOLA

NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERA CATEGORIA		SEGONA CATEGORIA	
1. Sant Josep	Artesa de Segre	1. La Salle Bonanova	Barcelona
2. C.P. Llorens Artigas	Badalona	2. C.P. Mare de Déu del Patrocini	Cardona
3. Ntra. Sra. del Carme	Balaguer	3. Escola Betànica	Cornellà
4. Verge de la Pau	Barcelona	4. Escola Salvador Lluch	Gevà
5. La Immaculada	Barcelona	5. Escola P. Enric d'Ossó	L'Hospitalet Ll.
6. Parr. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa	Barcelona	6. Vedruna	Girona
7. M.D. del Carme	Bellpuig	7. Santa Rosa de Lima	Manresa
8. Dominiques	Berga	8. Santa Maria	Navarres
9. Ntra. Sra. del Roser	Calaf	9. Cor de Maria	Olot
10. Ntra. Sra. del Carme	Caldes Montbui		
11. Sagrat Cor	El Vendrell		
12. Escola Arabe	Lleida		
13. Escola Episcopal	Lleida		
14. L'Anunciata	Lleida		
15. Esc. «El Carme»	Manlleu		
16. Sant Jordi	Palafregell		
17. C.P. Portell	Portell		
18. Regina Carmel	Rubí		
19. La Immaculada	Sabadell		
20. El Carme	Sallent		
21. Unitaria Mixta	Tavernoles		
22. C.P. França	Terrassa		
23. M.D. Montserrat	Terrassa		
24. C.P. Antoni Ubach	Terrassa		
25. Alrina	Terrassa		
26. Catequesi	Vacarisses		
27. Pare Coll	Vic		
28. Sagrat Cor	Vic		
		TERCERA CATEGORIA	
		1. Esc. S. Ramon Nonat	Barcelona
		2. Vedruna	Cambrils
		2 bis. Esc. La Salle	Cassà de la Selva
		3. La Salle	Girona
		4. Escola Pia	Igualada
		5. El Carme	Mollerussa
		6. Escola Girasol	Montmajor
		7. Ntra. Sra. del Carme	Ripoll
		7 bis. Col. Sagrat Cor	S. Bol de Llob.
		8. Grup de Catequesi	Sta. M. de Corcó
		9. Escola Pia	Sitges
		10. M. de Déu del Carme	Tarragona
		11. C.P. Ferreries	Tortosa

ESPECIALS DISMINUÏTS

1. Irene López Invident	Catequesi Basílica Ntra. Sra. de la Mercè Barcelona
2. Ivan Góngora Recuero Síndrome Down	Col. La Roda-Genescà Terrassa
3. Susanna Pérez Alguacil Sordo-muda	Col. La Roda-Genescà Terrassa
4. Maria Putellas Guinart Disminuïda	Residència de Montserrat Cerdanyola

A més s'han creat 50 Accèssits per escola, a causa de l'augment de participants i més qualitat. Hi ha quatre premis per invidents i disminuïts.

PRIMERS PREMIS

NÚM. NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Primera Categoria
1. M ^{re} Dolars Angulo Ramos	Bofill i Mates	Cor de Maria	OLOT	
2. Júlia Molina Agustín	Llorenç Serra, 40	Torre Balldovina	S. COLOMA DE GRAMANET	
3. Piter de la Fuente Simón	Hospital, 7, 2n. 2a.	C.D. Mn. Baldri Reixach	BANYOLES	
4. Andrea Alcolea Rodríguez	Barcelona, 47	M. de Déu del Roser	PINEDA DE MAR	
5. Olga Corrales Sánchez	Estrella, 125 (Sabadell)	Gresol	TERRASSA	
Segona Categoria				
1. Montserrat Romero Cardós	Constitución, 50 C. 3r. 4a.	Sant Josep Obrer	HOSPITALET DE LLOBREGAT	
2. Núria Andreu Montserrat	La Font, 3	M. de Déu de Montserrat	LES BORGES BLANQUES	
3. Héctor A. Alcolea Rodríguez	Barcelona, 47	M. de Déu del Roser	PINEDA DE MAR	
4. Sandra Vega Fuente	Pintor Goya, 37, 2n. 2a.	M. del Diví Pastor	SABADELL (BARBERÀ V.)	
5. Marta Llorach Mangot	Emperatriu Eugènia, 37	Cultura Práctica	TERRASSA	
Tercera Categoria				
1. Cristina Roca Fornell	Ctra. St. Fruitós, 36 A. 1a.	M. de Déu del Roser	BERGA	
2. Eva M ^{re} Magado López		C.P. Sant Jordi	L'AMETLLA DE MAR	
3. Rocio Carro Melero	St. Silvestre, 17-19 A	Col. Sagrat Cor	S. COLOMA DE GRAMENET	
4. Josep Pujol Salvans	Ctra. Manresa, 42	C.P. Els Roures	S. FELIU SASSERRAS	
5. Felip Vallina García	Pau Claris, 28	C.P. César August	TARRAGONA	

VEREDICTE V Concurs Redacció

Grup A				Grup B			
Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1er.	Raquel Campos Castan	Col. S. José Obrero	L'Hospitalet de Llob.	1er.	Núria Montserrat i Gómez	Col. Escola Pia	Sitges
2n.	Sandra Asensio	Col. Crist Rei	Barcelona	2n.	Aranxa Roig i Grihon	Col. S. Josep Obrer	L'Hospitalet Ll.
3er.	Ma. del Carmen Pérez Castaño	Col. S. José Obrero	L'Hospitalet de Llob.	3er.	Ma. Merli Feixa Riu	C. «L'Anunciata»	Lleida
Accèssit	Jordi Espelt i Anfruns	C. «La Salle»	Manresa	Acc.	Jesús Arévalo Rebollo	C. «Sagrat Cor»	El Vendrell

Total de Participants de conjunt Grups "A" i "B" 649 treballs al Concurs de Redacció.

Entrevista amb un grup de missioneres de Crist Jesús, que enguany celebra el 50 aniversari de la seva fundació

«L'Església ha avançat cap al respecte a les altres cultures en la seva actitud missionera»

«L'actitud evangelitzadora ha canviat molt en els últims anys, sobretot després del Concili Vaticà II. Ara els verbs que s'usen ja no són donar, implantar, ensenyar... Són col·laborar, compartir, solidaritzar-nos. S'ha avançat cap al respecte a les altres cultures. I això tant perquè ha canviat l'Església com perquè ha evolucionat la consciència de persones amb drets humans dels pobles que ens acullen, i que no tolerarien que fos d'una altra forma». Aquesta explicació d'Isabel Quesada, missionera de l'Institut de les Missioneres de Crist Jesús, que enguany celebra el primer mig segle d'existència, resum el sentiment comú d'un grup de missioneres d'aquest institut que han treballat a Xile, l'Índia, Zaire o el Japó durant els últims 30 anys.

Les seves opinions i vivències fan un repàs actual als principals problemes de la missió anomenada de frontera, és a dir, aquella que s'adreça on més difícil és la predicació, on més absent és l'Església i més advers l'entorn humà i cultural. «La gent sol ser acollidora i amable, i ens acaba estimant molt, però en canvi cal anar amb compte amb els governs, perquè no els agrada ni els interessa que amb l'extensió dels processos educatius obrim els ulls als súbdits», explica Margarita de la Cruz, que ha estat missionera a l'Índia i Xile.

Tant ella com Dolors Aloy, que ha treballat durant desenes d'anys al Zaire, recorden topades violentes amb el poder. Al

Les fundadores de les Missioneres de Crist Jesús: Teresa Unzu, María Camino i Concha Arratza

mateix Zaire, diu Aloy, «una nit van entrar ben armats fins a set cops per escorcollar la casa». Així mateix, a les Filipines moltes missioneres han hagut d'abandonar les tasques en sanitat i ensenyament que estaven duent a terme arran d'algunes «topades violentes» amb grupuscles d'extremistes islàmics. A l'Índia les autoritats ja no donen més visats a aquestes religioses, que dificulten enormement amb la seva tasca formativa l'explotació dels més miserables per part dels rics.

Les missioneres de Crist Jesús van ser fundades per tres dones, María Camino, Concha Arratza i María Teresa Unzu el 14 de març de 1944. La primera casa es va aixecar a l'ombra protectora del castell de

Xavier, a Navarra, d'on totes les missioneres de l'institut se senten filles adoptives. Aquestes tres dones compromeses amb els treballs de l'Acció Catòlica de la postguerra de Pamplona van conèixer Moisès Domenzain, jesuïta missioner que acabava d'arribar del Japó. Domenzain, anteriorment director del Secretariat Diocesà de Missions, senzillament va demanar a les tres joves emprenedores que fessin al Japó el mateix que feien a Navarra. Van accedir-hi.

El 1948 van arribar les primeres missioneres a l'Índia; el 1951 va ser el torn del Japó, que va rebre la primera expedició de missioneres de Crist Jesús que arribaven al país del sol naixent; els anys 50 i 60 l'institut es va estendre per l'Àfrica i Amèrica Llatina,

i arribà el 1969 a Bolívia i el 1970 a Xile.

L'únic carisma distintiu és el de l'evangelització fronterera, ja que aquestes missioneres no s'especialitzen en ensenyament o sanitat o alguna altra tasca, sinó que a cada lloc, «fan de tot, d'acord amb el que més falta faci», expliquen. «Això potser afavoreix que costi d'entrar-hi», lamenta Isabel Quesada.

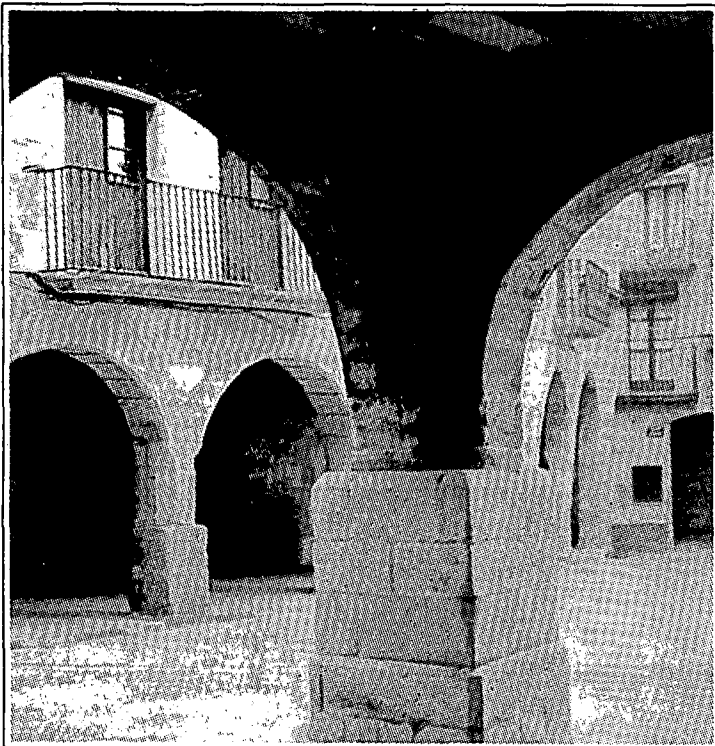
Actualment aquesta institució està estesa al Japó, el Zaire, l'Índia, Bolívia, Eslovènia, Bèlgica, Filipines, Xile, Veneçuela i la mateixa Espanya. La condició és ser «allà on no hi ha Església, on no hi ha res», explica Margarita de la Cruz. En total hi ha unes 300 germanes missioneres. «Poquetes», comenta María Rodríguez, després de 30 anys de missionera al Japó, «per atendre la demanda que hi ha».

Margarita de la Cruz explica que «hi va haver una època de moltes vocacions, en la qual la missió atreia moltíssim, però ara, amb el canvi social i la diversificació d'opcions dins de la mateixa Església (abans anar de missions era pràcticament l'única opció de vida religiosa) hi ha hagut una gran davallada».

«Avui les coses ja no són per a sempre, és com una tònica del nostre temps», afegeix Dolors Aloy per matisar l'explicació. «Costa molt comprometre's de per vida a una d'aquestes obres, la gent prefereix d'altres coses».

■ David Vidal i Castell

XCV Viatge Cultural

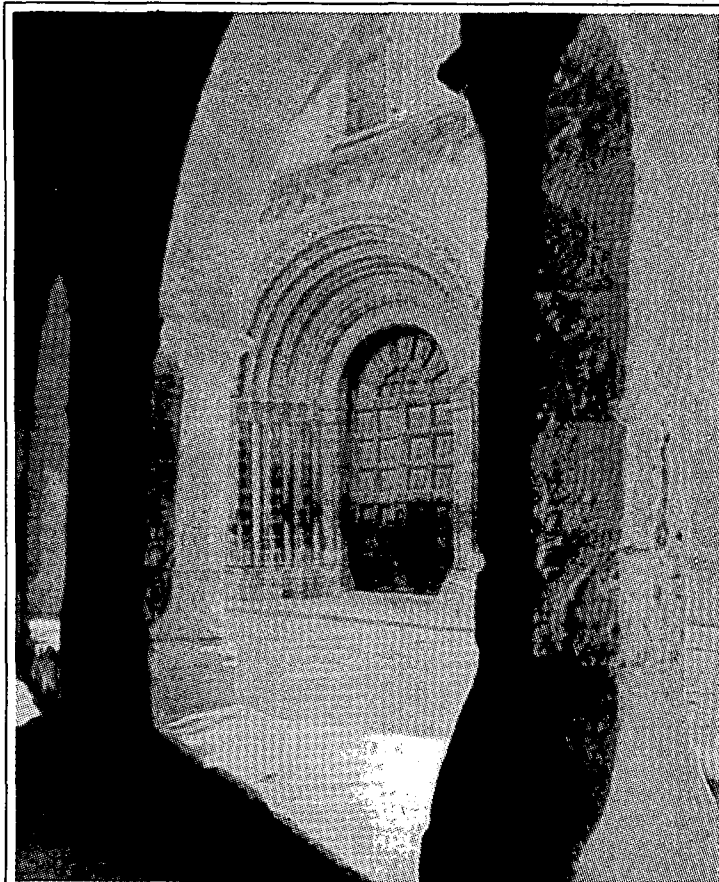

Horta de Sant Joan

29 de maig
de 1994

Gandesa

**Horta de
Sant Joan**

Gandesa

DINAREM

HOTEL MIRALLES

Av. Generalitat, 21

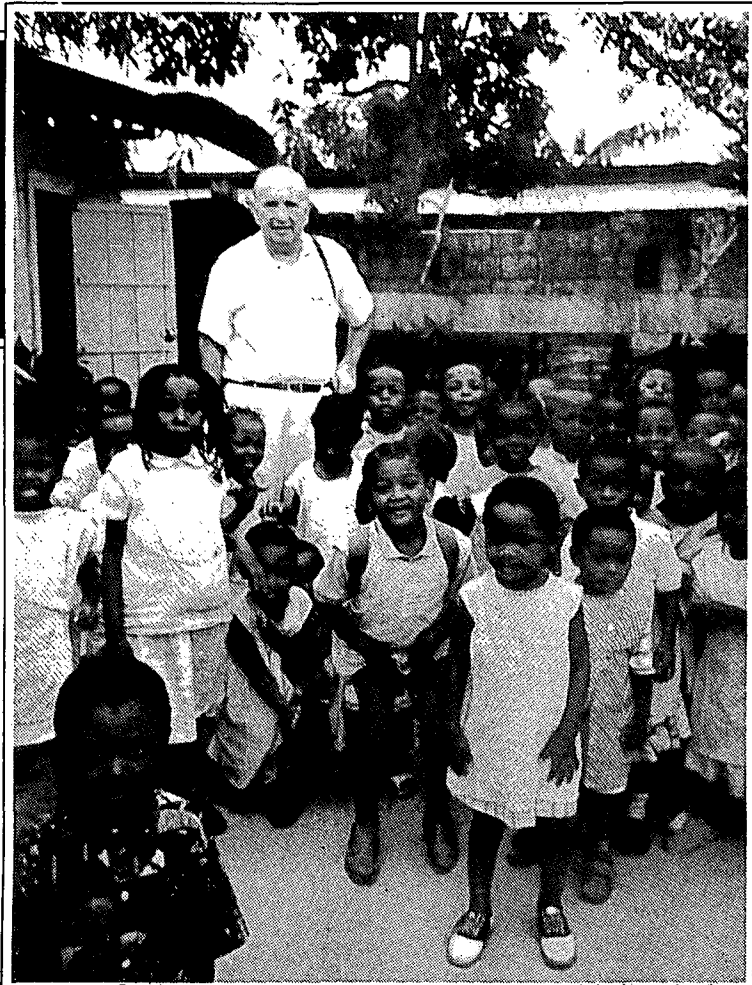
Tel. (977) 43 53 85

HORTA DE SANT JOAN

Preu: 3.800 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truquen al tel.: 490 59 88 Sra. Roser. La sortida serà a les 7,30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

L'autor de l'article, Antoni Cuenca, amb alguns dels nens, al pati de l'escola de la missió d'Oyak

El Camerun i les missions catòliques

Aleshores, l'assalt i el robatori són les úniques possibilitats de sobreviure en un món —en el qual es mouen els missioners— totalment advers, ja que l'explotació del país pels europeus —francesos principalment— continua de manera despietada. Les carreteres asfaltades, jo diria que s'han fet per poder transportar els arbres talats de la selva, que immensos camions s'encarreguen de portar a Duala per ser embarcats.

Són ben pocs els llocs de treball que genera la preparació de la fusta. Es treballa en aquests centres, els pocs que ho poden fer, amb uns ingressos irrisoris —l'equivalent a deu o dotze mil pessetes mensuals; però la immensa majoria de la població, ni això no té.

La cultura europea els ha portat coses desconegudes allí, com l'especulació del sòl als suburbis de la ciutat, on és caríssima l'obtenció de l'espai necessari per construir una cabana de fusta. L'aspecte d'aquests suburbis és increïble. No cal dir que tot això no es pot fotografiar, ni tampoc els centenars de petites parades on els nadius duen a vendre el que tenen: petites quantitats de queviures, fruita, etc., que han recollit no sé d'on. Recordem molt especialment un d'aquests mercats, se'n diu de Madagascar, l'aspecte del qual era tan penós que hom quedava gelat a pesar de l'extrema temperatura tropical. I és anginosos veure un barri amb aquesta calor sufocadora on la gent ha d'anar a buscar l'aigua, perquè no hi ha urbanització ni serveis de cap classe, llevat dels dispensaris, hospitals i escoles de les missions, dels quals després parlarem més extensament.

Així, hom comprèn que sigui impossible circular per Duala i que resulti una provocació dur qualsevol cosa, bossa, rellotge, cadena; i més els blancs.

En aquest panorama que hem presentat, no vol dir que no hi hagi rics. N'hi ha pocs certament; però ens varen dir, i era palès, que són molt i molt rics: cafès de luxe, vestimenta, joies, guardaespalles,

etc., constituïen un espectacle que confirmava les informacions que havíem rebut sobre l'existència d'aquesta classe de superrics, que viuen aïllats, armats i sense contacte amb la població, però existeixen. I ¿d'on surten aquestes fortunes? Doncs és ben senzill: de l'explotació de tot el que poden, de les taxes de la fusta, de les taxes que graven fins i tot els donatius que arriben, de les llicències per matar animals (varem veure les tarifes per la caça de lleons i d'elefants). I tot això enmig d'una misèria i d'un desori totals, caos dins el qual han de treballar els missioners, frec a frec amb els més pobres, rebent les falconades dels més desesperats i també dels poderosos que no volen pas que l'estatut actual es modifiqui, perquè els va molt bé. Ah! I que no es queixin els missioners, perquè aleshores, són assaltats, colpejats, apallissats o morts; i en el millor dels casos, si abans no hi han deixat la vida, poden ser expulsats del país. Així de clar.

Aquest és el panorama de les ciutats. Menys dur és el del camp. L'explotació és present pertot arreu de les plantacions i, amb la tala d'arbres, és ben a la vista. Repetim que no hi ha transports, llevat del taxi, que s'aprofita col·lectivament. Però pels camins es veuen llargues fileres, de dones sobretot, carregades amb llenya per cuinar i que fan trajectes de quilòmetres i més quilòmetres. Tenen patates, una varietat de plàtans que es pot guisar i fruita tropical; a més, una gamma d'animals silvestres i no tan silvestres, que són comestibles.

Les cases són cabanes de fang, sense llum ni aigua, naturalment. La pitjor cosa és la falta, com el tot el país, d'aigua potable, ja que les malalties tropicals, que nosaltres pràcticament no coneixem, fan estralls, la malària, sobretot. Als suburbis de Duala, on s'aboquen les aigües residuals sense cap cobertura, s'aixequen núvols de mosquits portadors, entre altres malvestats, de la malària.

Situació del país

Des de finals de desembre fins al gener vaig tenir ocasió de visitar l'estat africà del Camerun i viuré en missions catòliques que treballen en aquest país (no en podem dir pas nació, en la nostra terminologia). Havíem pensat en aquest viatge per les notícies d'un agermanament que existí fa vint i vint-i-cinc anys entre les diòcesis catalanes i el Camerun. Les narracions escrites i les explicacions d'amics que havien treballat en aquelles terres ens varen animar a fer el viatge.

La realitat actual no va poder ser més decebedora, i no per la tasca que porten a cap els missioners, que és lloable i fins i tot heroica en tots els termes, sinó per la realitat del país, que ha sofert una davallada terrible. En aquestes circumstàncies, la labor missionera —que, per altra banda, és gairebé l'única en els camps de l'atenció sanitària i de l'ensenyament— ha esdevingut summament àrdua, per l'extrema dificultat en què es desenvolupa. El que passa al Camerun, sorprenentment, no transcendeix, com és probable que tampoc no transcendeixi res dels països africans que

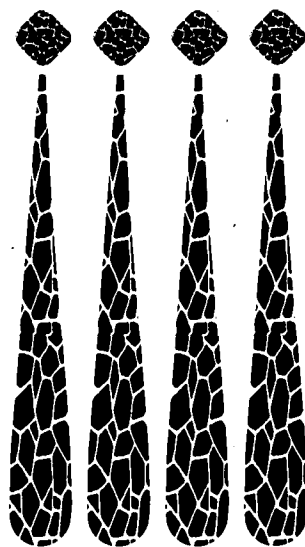
són fora de les rutes turístiques.

Efectivament, a Duala la inseguretat és absoluta, cosa no gens estranya. El país, malgrat la suposada superestructura de govern, amb ministeris de tipus europeu, és, amb escreix, dirigit per ètnies tribals —crec que són setanta-dues—. I és molt probable que el poder dels ministeris i altres òrgans de govern (un govern dictatorial elegit mitjançant unes manipulades i impossibles eleccions, a causa de l'estat general del país) no arribi més enllà de les portes de cada ministeri. El resultat és que en la pràctica no hi ha administració de cap mena, ja que, a més, els funcionaris no cobren des de fa mesos, llevat dels militars que fins i tot poden cobrar taxes afegides com, per exemple, peatges en vies i carreteres.

A Duala i en suburbis com Ojak hi ha manca de tot i si no hi ha més fam, es perquè la terra és molt fèrtil i platàneres, patates i pa, producte dels cultius cerealístics del nord, són aliments que existeixen. Però com arreu del món, són molts els homes i moltes les famílies que han abandonat els llogarrets de la selva i s'han instal·lat als suburbis de les ciutats, sobretot a Duala, on no tenen ni terra, ni feina, ni sostre ni cap mitjà de subsistència.

És el símbol del nostre poble. És un temple universal.
És una obra única, admirada arreu del món.

ADMIRA-LA

VISITA EL TEMPLE DE LA SAGRADA FAMÍLIA

I tot això en un país de grans recursos naturals, amb una terra fèrtil i amb una població de gent que pensem que és o era pacífica, treballadora i hospitalària; però que l'explotació econòmica, potser més dura que la colonial estricta, ha convertit en el que és ara.

Aquest és el Camerun actual. Un mosaic de tribus amb una carcassa d'estat dictatorial en forma pseudo-democràtica i amb grups d'aventurers i d'explotadors forans o del país, que es fan rics a costa d'una explotació inhumana. Aquesta és la trista realitat que ens oferí el Camerun.

Les missions

La veritat és que hi ha instal·lada una Església autòctona amb fortes arrels. Vàrem tenir ocasió de conèixer el cardenal arquebisbe de Duala i ens va meravellar la seva activitat. Rep tothom sense cap preàmbul ni cerimònia i gràcies a ell vàrem poder tractar a fons les missions i els missioners. Però, realment es mou en un món ben difícil.

En primer lloc, missioners i clergat nadiu tenen el problema tribal, en què ells mateixos —els nadius, és clar— estan immersos. I, en segon lloc, les creences animistes de pràcticament la totalitat de la població.

En principi, els religiosos tenen davant seu el compromís d'atendre uns serveis: la sanitat i l'ensenyament, que si no els assumeixen ells, no ho farà ningú. Tot això sense mitjans econòmics, llevat de les migrades aportacions de les parròquies i comunitats de base del país, i agreujat pel

Transport d'arbres talats a la selva per la carretera de Bafouram

fatalisme i el conformisme exagerats de gran part de la població, que agonitza sense queixar-se. De manera que fins i tot la conscienciació, l'han de fer els missioners, però sense un ressò en la població explotada, a diferència de l'Amèrica Llatina.

És una tasca ben difícil. Ah, el fet de ser missioner o missionera no és cap garantia enfront del robatori o de l'agressió, al contrari. Perquè els agressors saben que els missioners no es defensaran: en conseqüència, són més vulnerables. Hi ha missions que han estat assaltades vint-i-cinc cops en un any i missioneres apallissades per fer-los donar diners, que no tenien, o altres béns, que tampoc no tenien.

Aquesta és la situació de les missions al

Camerun. Però són imprescindibles i els missioners ho saben i per això ho aguanten. Perquè una missió es compon, a part dels centres de culte (barraques de fusta i alguna de material), de dispensaris i d'escoles, amb mestres formades pels missioners o per les monges, on acudeixen nens, molts nens. Igualment als dispensaris, atenen les persones, moltes persones, que sofreixen afeccions més o menys conegudes, però sovint mortals, que ataquen la població. Si la missió desaparegués, la catàstrofe seria d'una magnitud esfereïdora. Es pot dir que desapareixeria la majoria de la població.

Les ajudes econòmiques arriben de Mans Unides sobretot i d'algunes iniciatives. (Nosaltres en vàrem portar una d'un dispensari al país bamileké). Però no hi ha ajudes del govern. Penso que les ajudes que s'hi envien, o es perden pel camí o van a parar a la compra d'armes; hi ha moltes metralletes al Camerun.

Realment, costa de creure que en aquest ambient puguin subsistir les missions, però ho fan, gràcies a l'esperit d'uns missioners que, a més, si volen continuar treballant en aquestes penoses circumstàncies, han de mantenir la boca tancada si no volen ser foragitats del país per una gent que deu ser incapaç de pensar que passaria si desapareguessin les missions i el clergat.

Què podem fer

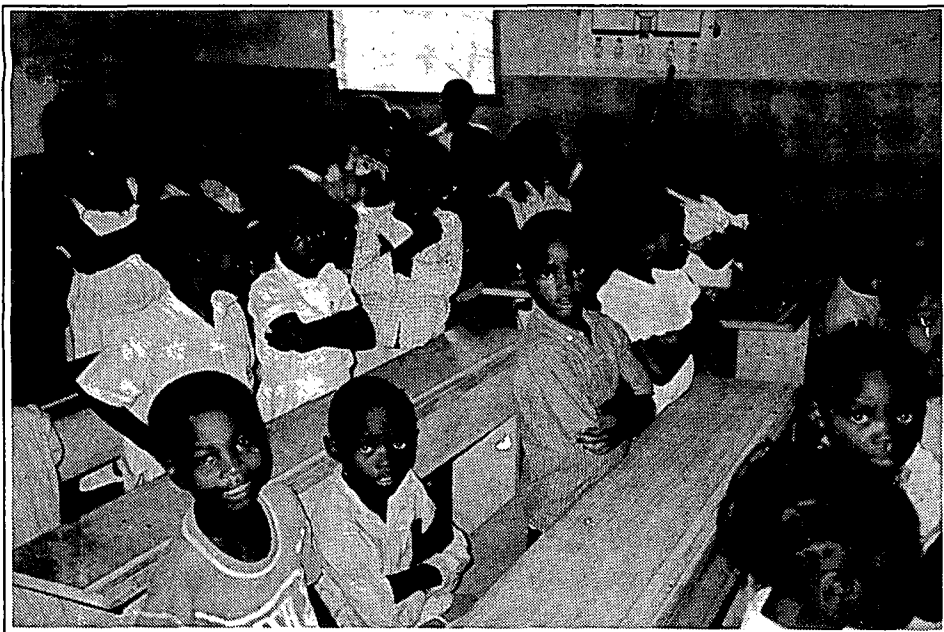
Hauríem de preguntar-nos ara quin podria ser el futur de països com el Camerun. Ho veiem molt i molt incert.

Però no hi ha dubte que el cristianisme, el missatge evangèlic, hi té alguna cosa per dir, sempre que es faci amb un respecte total de les cultures locals, tot bandejant-ne els elements de pors ancestrals i substituint el temor per l'amor i l'exclusivisme tribal per la col·laboració i la solidaritat. I fins i tot això, fins allà on es pugui, i sense que signifiqui cap falta de respecte, els avantpassats són els únics remeis per a la societat africana, ja que les macrosolucions de tipus governamental, econòmic o polític no pensem que arribin a resoldre res.

I aquesta és precisament la clau de l'actuació de les missions, que segurament no han estat a l'altura que havien d'estar respecte al fet necessari d'encarnar el missatge evangèlic de salvació en el poble africà: per una part, l'han presentat embolcallat en formes netament europees i, per l'altra, no han anat a fons respecte a l'animisme subjacent en la societat africana, a fi de destriar el que hi ha de cultura autèntica, vàlida i absolutament respectable i el que són pors irracionals i malèfiques, que amb el missatge d'amor de Jesús quedarien clarificades. Insistim, amb el respecte que mereix tot el que de bo té la cultura d'aquesta part de l'Àfrica, que és molt. En altres paraules, portar el missatge evangèlic d'amor demana una inculturació radical, sense deixar, naturalment, els serveis que es presten, que de moment, a més de ser imprescindibles, són testimoni del missatge d'amor que és l'Evangeli.

I en aquesta tasca, hem de col·laborar tots: econòmicament, mitjançant projectes concrets i organitzacions totalment fiables. Però, a més, si podem fer-ho, hem de visitar, hem de conviure amb unes situacions que si no es veuen i es viuen, difícilment podrem copsar i entendre. Això no és fàcil, però tampoc no és impossible. Pensem que el suport a les missions del Camerun i a altres pobles de l'Àfrica equatorial és necessari, perquè estan realment exhaustes. I també necessiten aquest suport les Esglésies locals, malgrat llur vitalitat que segurament, en fe i en extensió, és superior a la de les nostres comunitats.

■ Antoni Cuenca

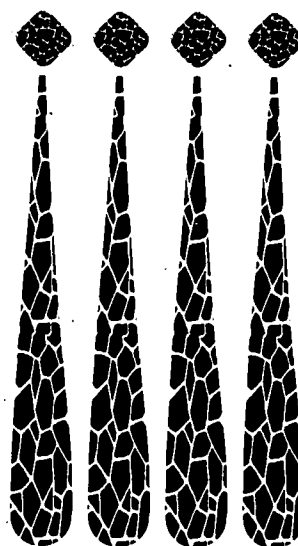
Aula de l'escola de la missió d'Oyak

Amb el teu ajut, arribarem més amunt cada dia.

INGRESSA L'APORTACIÓ AL COMPTE:

0810-0200528230 de "la Caixa"

AJUDA-LA

CAPTA 1994 - 6, 7 i 8 de MAIG

El matrimoni format per Pere Güell i Garriga, de 68 anys, i per Carolina Olivella i Ferrari, de la mateixa edat, són un notable exemple de la lluita infatigable que han dut a terme amb sacrifici i encoratjament per assolir un objectiu de primer ordre: fer possible que les cases de colònies d'estiu del Penedès i llurs activitats fossin una realitat plena de vida, il·lusió i disciplina. Ambdós són fills de Vilafranca del Penedès, on resideixen, i van casar-se el 1949 a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat. Ell, ja jubilat, és organista en el seu lleure. Va treballar primer en el negoci

patern del vi i després com a transportista. Ella és mestressa de casa.

Recentment, Pere Güell ha estat distingit amb la «Creu de Sant Jordi» pels seus trenta-vuit anys al servei de les cases de colònies catalanes, una concessió de la Generalitat de Catalunya. Un guardó per la feina ben feta. Malgrat que «oficialment» la distinció és només per al senyor Güell, ell s'afanya en compartir-la amb la seva estimada esposa perquè «realment no saps qui de tots dos ha fet més ja que sempre ho hem fet tot junts». Una parella jove d'esperit, un matrimoni exemplar.

—**¿De quina manera va sorgir la iniciativa de portar a terme el projecte de construir una casa de colònies per als joves vilafranquins?**

—**Pere:** Tot va començar el 1956, arran d'un article sobre colònies d'estiu que vam llegir en el setmanari catòlic local de llavors, anomenat «Acción». Hi va sortir la paraula «Valldossera». Nosaltres no sabíem ni tan sols què era. Valldossera era una rectoria, pertanyent al bisbat de Tarragona, on es feien colònies. En aquella època mancaven cases de colònies a tot arreu i decidírem col·laborar de valent al respecte. Cal recordar que a Vilafranca tot aquest moviment s'inicià el 1946 amb Mn. Francesc Vergé amb només catorze nens. Volguérem aleshores edificar una casa de colònies i es va intentar fer-la a Valldossera. Hi vam anar juntament amb Mn. Joan Vinyeta però, després d'esguardar el pro i el contra de l'indret, vam creure adient construir-la en un altre lloc. Va ser llavors quan Mn. Jarque, que era rector de Pontons, va

relacions públiques, de tractar amb els proveïdors, amb Càritas, etc. Fèiem les reunions i les contractacions, és a dir, la part tècnica, la feina «de sota», la base que permet que totes les peces d'aquest engranatge funcionin a la perfecció. El funcionament de les cases de colònies era un treball que no permetia, per les seves pròpies característiques, dedicar-li un horari concret i determinat. S'havia d'estar tothora al seu servei. Malgrat que mai no hem exercit de monitors —abans en deien «dirigents»— sempre ens ha interessat aquest camp atès que hi hem viscut i observat amb molta atenció i joia.

—**Pere:** La nostra tasca ha estat un servei conscient, altruista, voluntari i constant al llarg dels anys envers el nostre proïsme.

Entrevista amb el matrimoni vilafranquí Güell-Olivella, tota una vida dedicada a treballar pel benestar dels nens

—**Carolina:** La casa de Calafell fou enllestida en cinc mesos i cinc dies. Va costar molt d'entendre que una casa de colònies estigués en un lloc de mar perquè sempre s'associava les colònies amb la muntanya. Molts nens, per exemple, mai no havien vist la mar. Fou tota una novetat. S'hi realitzaven també cursos de monitors.

—**Pere:** Després de les cases d'obra nova (Penyafort i Calafell), també ens vam encarregar de la gestió de dues rectories adaptades a cases de colònies, situades a Avinyonet del Penedès i Sant Marçal. Amb la perspectiva que dona el pas del temps, sense adonar-nos vam donar l'embranchida necessària per a la creació de l'actual Servei de Colònies de Vacances. El 1979 Càritas m'encomanà la compra de la casa de la

estava escripturat a nom de Càritas ha passat a ser-ho de la Fundació Pere Tarrés. Ara ja té uns béns patrimonials que l'avalin.

—**Quan tots dos mireu endarrera l'empremta que heu deixat al llarg dels anys, ¿com valoreu la vostra tasca?**

—**Carolina:** Estem molt contents. La valoració que fem d'aquests anys —concretament, aquest mes de maig es compleixen 38 anys— al servei del jovent és força positiva i l'experiència viscuda força enriquidora a nivell personal. Hi han hagut un munt d'anècdotes de tota mena.

—**Pere:** Quan has dedicat tota una vida a treballar per als nens i joves, s'experimenta una sensació única que només pot entendre-la qui ha exercit una tasca altruista i humanitària envers els altres. Estic molt satisfet per la feina feta. Puc dir que el «dia a dia» l'hem viscut a les cases de colònies del Penedès. Encara som en actiu; òbviament no fem tanta feina com abans però encara som al peu del canó.

—**El proper 20 de maig us lliuraran la**

«La nostra tasca ha estat un servei conscient, altruista, voluntari i constant al llarg dels anys envers el nostre proïsme»

aconseguir un terreny a Penyafort. Fou l'inici d'una obra que realitzàrem no només la Carolina i jo sinó més gent ja que hi havia formada una comissió per atendre el millor possible totes les qüestions que hi poguessin sorgir. Amb gairebé quaranta anys de perspectiva, ara penso que hi va haver molt de providencial en la nostra tasca.

—**¿Hi van haver molts entrebancs i dificultats per assolir el vostre propòsit?**

—**Carolina:** Per una banda sí. La casa de Penyafort va tardar 10 anys en fer-se. Va acabar-se el 1968. Però, per una altra banda, vam tenir molta ajuda i suport ja que aleshores no hi havia subvencions de cap mena. Tot el poble hi va participar amb nombrosos donatius. Fou una experiència molt bonica. Per exemple, en una època en què els homes s'encarregaven gairebé de tot, durant deu anys les dones vam organitzar una importantíssima tombola a Penyafort on tothom hi participava per tal de recaptar diners. La preparació donava molta feina i només la duiem a terme les dones. Cal dir que mai no es va fer trampa. Erem molt honestes. De vegades, sortia el premi gros el primer dia però seguíem venent de la mateixa manera la resta dels números.

—**¿En què consistia principalment la vostra tasca a Penyafort?**

—**Carolina:** Nosaltres ens encarregàvem de la feina d'administració, de gestió, de

Però no és un mèrit exclusivament nostre ja que hi havia molta gent solidària que hi treballava força. Tots fèiem pinya per assolir el nostre afany: que la comarca tingués una casa de colònies —després en vindrien moltes més— per al jovent. Sempre hem estat molt detallistes i rectes en les conviccions que defensàvem. No fèiem distincions de cap tipus entre els assistents. Tant els que venien per primer cop a la casa de colònies com els que venien des de feia anys, tots havien d'acomplir una disciplina, una normativa establerta.

—**Després de la casa de colònies de Penyafort, se n'inauguraren moltes més. Feu-nos cinc cèntims d'aquestes altres.**

—**Pere:** Després de 10 anys a Penyafort ens vam adonar que calien més cases de colònies. Nosaltres ja havíem pres aquesta «vocació» i ja no pensàvem en res més. Qui s'estima quelcom, costa deixar-ho però nosaltres no vam estimar tant Penyafort com per a no estar oberts a fer altres coses. En canvi, la resta de persones sí que els va dordre. Cal tenir un tarannà obert per poder realitzar una obra d'aquesta envergadura. Vam entrar en contacte amb el Servei de Colònies de Vacances—successor de l'anomenat Secretariat de Colònies, organisme adscrit a Càritas— i el juliol del 1968 s'inaugurava la casa de colònies de Calafell.

Pere Güell i Carolina Olivella, un matrimoni que porta trenta-vuit anys al servei dels joves a través de les colònies d'estiu

Roca, a Moià però la seva administració no la portàrem nosaltres. Cal assenyalar que els nens pagaven una quota per assistir a aquestes colònies però sempre havíem dit que cap nen s'havia de quedar sense colònies per manca de diners. Hi havien unes beques, que jo em responsabilitzava de donar-les, destinades a aquells pares sense mitjans econòmics suficients per tal que els seus fills poguessin anar de colònies com qualsevol altre nen.

—**¿Quantes cases de colònies hi ha actualment a redós de la Fundació Pere Tarrés?**

—**Pere:** Avui dia la Fundació Pere Tarrés posseeix en propietat dotze cases tot i que, de fet, en gestiona més d'un centenar, hi comptem també les que no són seves però que té cedides en exclusiva per llurs propietaris. La Fundació Pere Tarrés va néixer amb l'objectiu que el Servei de Colònies de Vacances (adscrit a Càritas), l'Escola de l'Esplai i el Moviment de Centres Cristians tinguessin una entitat jurídica pròpia. D'aquesta manera, tot allò que

«Creu de Sant Jordi» per la vostra llarga trajectòria al servei de la mainada mitjançant la gestió de les cases de colònies del Penedès. ¿Com heu reaccionat davant aquesta important concessió que us ha atorgat la Generalitat de Catalunya?

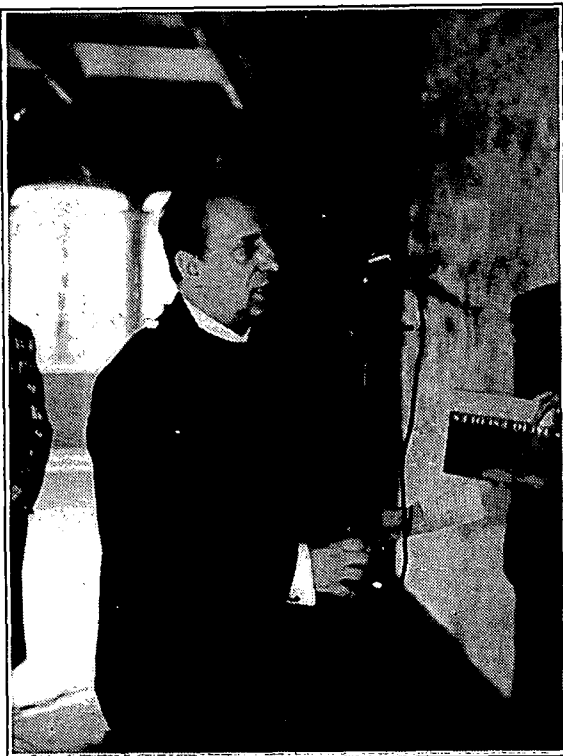
—**Carolina:** És un premi de reconeixement per al moviment de colònies d'Església. Nosaltres som com si fóssim els representants d'aquest moviment. Cal asseverar que tothom hi ha pres part: els nens que hi han anat, els monitors, els consiliaris, els constructors, els proveïdors, etc.

—**Pere:** Gosaria dir que, si hagués cregut que la distinció era tan sols per a mi, no l'hauria acceptada pas. Ha estat un treball d'equip. Ho hem fet sempre com un servei i hem gaudit fent-ho. Estic molt agraït per aquest guardó ja que realment no hi ha un sol destinatari sinó molts. Gràcies.

■ Miquel Àngel Codina

Figura cabdal de l'Església catalana i de l'ensenyament cristià

El Museu Diocesà de Barcelona homenatja el doctor Francesc Ros

El director del Museu Diocesà de Barcelona, Dr. Josep Maria Martí i Bonet, durant l'acte d'homenatge al Dr. Francesc Ros

BARCELONA.— Ha tingut lloc al Museu Diocesà de Barcelona, amb seu a la Pia Almoina, un acte d'homenatge al Dr. Francesc d'Assís Ros i Vendrell (1907-1991), sacerdot diocesà i pedagog català que va fundar el 1946, al barri de Sarrià, el Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel. Cinquanta-dos quadres que pertanyien a la col·lecció privada del Dr. Ros han estat objecte de donació, per part de la seva família, al Museu Diocesà. Una interessant mostra, fins ara inèdita, de pintura catalana del segle XIX i començaments del XX, que comprèn pintures a l'oli d'artistes de renom com Ramon Martí i Alsina, Josep Armet, Modest Urgell, Joaquim Vayreda,

Isidre Nonell o Nicolau Raurich. D'aquesta manera l'època del Romanticisme, el Realisme, la Restauració i el Modernisme així com l'escola d'Olot i l'escola lluminista de Sitges són ben representades en aquesta mostra d'art anomenada *Selecta V*, de la qual ja vàrem informar en el nostre setmanari.

A l'acte d'homenatge van assistir, entre d'altres autoritats civils i religioses, el Dr. Josep Maria Martí i Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona; Mn. Carles Sauró i Calzada, president de la Fundació d'Escoles Parroquials (FEP) de l'arquebisbat de Barcelona; el Sr. Ramon Lóbez, gerent de la FEP; la Sra. Sara Blasi i

Gutiérrez, delegada territorial d'Ensenyament de Barcelona i la Sra. Marta Mata i Garriga, regidora de l'àmbit d'Educació i Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

Fe i cultura

El primer a prendre la paraula fou el Dr. Martí i Bonet. Va assenyalar que les obres d'art són uns béns culturals que posseeixen un missatge essencial que perdura al llarg dels anys, dècades i segles. El fonament d'aquest missatge es basa en el binomi Fe-Cultura. «A través de les obres d'art —assevera el director del Museu Diocesà de Barcelona— hom pot descobrir la bellesa i, mitjançant aquesta imatge d'estètica captivadora, poder arribar a Déu. L'art esdevé una eina que ens ajuda a cercar i trobar el significat més profund de la nostra fe. La cultura, per tant, contribueix a enfortir la fe alhora que podem afirmar ben alt que la fe també és cultura».

També féu referència a les persones que acostumen visitar més freqüentment el Museu Diocesà: la mainada i la gent gran. «Cal una pedagogia adient —digué el Dr. Josep M. Martí i Bonet— per tal que els nens i joves aprenguin a valorar el nostre patrimoni cultural». Així mateix manifestà que

«volem que totes les escoles del bisbat hi vinguin perquè, arran d'aquesta visita, els nostres escolars podran descobrir i gaudir la riquesa artística, cultural i religiosa del nostre país».

Pel que fa al Dr. Francesc Ros, digué que «aquest personatge tan entranyable coneixia a la perfecció la interrelació existent entre art, cultura i religiositat. Va saber desenvolupar-la en la formació educativa dels seus alumnes i fer-la una joiosa, necessària i vital realitat». El Dr. Martí i Bonet va concloure la seva allocució amb paraules d'agraïment a la Generalitat de Catalunya, la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona i la companyia d'assegurances *La Estrella* perquè «han fet possible les obres de restauració de la Pia Almoina on es troba instal·lat actualment el Museu Diocesà de Barcelona».

Obra educativa

Tot seguit, Mn. Carles Sauró i Calzada va encetar el seu discurs. Rememorà la gran figura del Dr. Ros, majorment, des de la perspectiva de l'ensenyament. «El Dr. Ros va dedicar gran part de la seva vida —va afirmar el president de la Fundació d'Escoles Parroquials de l'arquebisbat de Barcelona— a la creació del Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel. Hi va posar grans esforços i va dedicar-li immenses dosis d'il·lusió. En la seva obra educativa va quedar plasmada la seva herència espiritual i la seva convicció en la bondat humana. La seva principal preocupació fou que tota la seva obra fos una obra d'Església».

La FEP, entitat diocesana que va ser erigida l'any 1986 com a continuadora de la tasca realitzada per la Delegació d'Escoles Parroquials, duu a terme actualment una ensenyança cristiana de qualitat, amb uns trets pedagògics i pastorals propis, en tots els centres educatius —parroquials i no parroquials— adherits a la seva xarxa. El Col·legi Reial

Monestir de Santa Isabel, fundat pel Dr. Francesc Ros, n'és un.

Mn. Carles Sauró tingué paraules de lloança per a l'homenatjat: «El Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, segons el desig del Dr. Ros, està situat avui dia dins del context de la missió evangelitzadora de l'arxidiòcesi de Barcelona. Ens ha deixat una gran herència: la seva pròpia vida de fidel sacerdot preocupat per les famílies i pels seus fills. La Fundació que presideixo recull el repte que comporta prosseguir el seu exemple i, des del Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, mirem tots amb esperança cristiana i responsabilitat la missió que té l'Església de cara al futur: l'evangelització a través de l'educació».

Empremta inoblidable

La Sra. Sara Blasi va recordar emocionada el tracte personal que tingué amb el Dr. Francesc Ros. Va assenyalar tres vessants de la seva personalitat: «Un gran amor per l'escola, els alumnes i el sistema d'ensenyament; una gran il·lusió en tots els projectes que duia a terme, amb molta dedicació i sacrifici, i una gran fidelitat respecte als valors cristians i catalans del país». Per la seva part, la Sra. Marta Mata digué que «l'empremta eclesial i educativa que ha deixat el Dr. Ros és importantíssima i inoblidable per a Catalunya».

Poc després, la senyoreta Blanca Montobío féu una breu i interessant descripció dels quadres —així com dels seus autors, escoles i èpoques corresponents— que componen la col·lecció de pintures que ha estat donada pels familiars del Dr. Ros. Al final de l'acte, sis alumnes d'hosteleria de l'Escola Parroquial d'aprenents de Sant Vicenç de Sarrià van servir, tal com ho fan els millors professionals, una copa de cava i un aperitiu a tots els assistents.

■ **Miquel Àngel Codina**

Mostren els canvis en les dues ciutats en els anys 90

Exposició fotogràfica sobre Berlín i Barcelona

Els canvis viscuts a començaments dels anys noranta a Barcelona i Berlín es mostren en una exposició que recull el treball de deu fotògrafs europeus i que s'inaugura a Barcelona.

Coordinada per Jordi Bernadó i Jaume Orpinell, l'exposició, que s'exhibeix en el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya fins el proper 15 de maig, reuneix la creació fotogràfica sobre el paisatge urbà de dues ciutats que en la present dècada ha experimentat grans canvis.

Jordi Bernadó justificà l'elecció de les dues per «les especials circumstàncies que han fet que ambdues capitals s'haguin trobat davant el repte de fer front a una situació urgent de regeneració i de reordenació del seu teixit urbà».

El fotògrafs que participen en la mostra són l'italià Gabriele Basilico, el britànic John Davies, el belga Gilbert Fastenaekens, l'alemany Christoph Spielberger, els barcelonins Joan Fontcuberta, Ferran Freixa i Ramon Prat, els madrilenys Ana Muller i Manolo Laguillo i el lleidatà Jordi Bernadó.

L'origen de l'exposició es troba, segons Bernadó, en l'encàrrec que va fer el Col·legi d'Arquitectes a set fotògrafs perquè «rastregessin» Barcelona just abans dels Jocs Olímpics, els quals se centraren en àrees que sofrien canvis com el litoral, la zona de muntanya, el Besós o el Llobregat.

En aquestes realitzacions inicials, «la fotografia

era concebuda no solament com a document, sinó també com a eina de treball per projectar la ciutat», manifestà Bernadó.

Aprofitant el context de la Primavera Fotogràfica, el Col·legi ha reciclat aquest material, completat amb instantànies que reflecteixen el moment semblant que viu Berlín.

Segons l'opinió de Bernadó, Barcelona, amb un teixit consolidat ha sofert transformacions importants però més puntuals que Berlín, operacions de cicatrització com foren la construcció dels cinturons i la recuperació del litoral.

A Berlín, afegí el comissari de l'exposició, és més difícil de solucionar la trama urbana, sobretot, la de l'antic est i en la zona que ocupava el mur, «on no hi ha ciutat i requereix una actuació molt més rellevant que una simple sutura».

La capital alemanya ha de resoldre qüestions com la implantació d'un centre clar o la recuperació dels seus eixos principals.

Jordi Bernadó assenyala que a Berlín s'està implantant una tendència urbanística «historicista», partidària de recuperar de cop l'antiga ciutat prusiana, «quelcom que em sembla excessivament conservador i perillós».

El principal perill que afecta Barcelona, pel contrari, seria «quedar-se en el que s'ha fet», comentà el fotògraf lleidatà.

● **J.O.**

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3A. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
 - Consultori mèdic.
 - Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
 - Capella. Missa dominical.
 - Petita zona enjardinada.
 - Ambient molt familiar
- C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïrem la vostra visita

Unes 200.000 dones són maltractades anualment a Espanya

Unes 200.000 espanyoles sofreixen anualment maltractaments per part de la seva parella, per bé que només es denuncia el 10 per cent dels casos, va dir la presidenta de la Comissió d'Investigació de Maltractaments a Dones, Asunción Miura, en les sessions preparatòries de la UE per a la Conferència Mundial sobre Dones.

Miura, que presentà un informe sobre la violència contra la dona, assegurà que entre 1989 i 1993, prop de 100.000 dones van presentar denúncies en les Comissaries espanyoles per maltractaments físics i psíquics ocasionats per les seves parelles, i que sols el 1992, més de 80 espanyoles van morir per aquest tipus de violència.

De totes maneres, en els darrers anys han disminuït els casos de violència contra la dona, afirmà Miura, segurament per les campanyes de sensibilització empreses per les ONGs, i pel «canvi d'estatus de la dona, que ha assolit més independència econòmica».

Una de les ponències de les sessions preparatòries de la UE tractà sobre el treball de la dona i la pobresa, i va posar en relleu que la taxa d'activitat femenina a Espanya és la més baixa d'Europa, un 35 per cent, davant de la dels homes, un 64,6 per cent.

La ponència assenyalà que la incorporació de la dona casada al treball remunerat redueix en un 30 per cent les seves hores de treball domèstic, però que la dona continua assumint el 81 per cent de les hores dedicades a la llar.

Un 30 per cent dels immigrants arribats a Espanya són dones, que treballen majoritàriament en el servei domèstic, sector no integrat legalment en l'Estatut dels Treballadors.

Un altre informe, de Comissions Obres, sobre la situació laboral de les dones assenyalà que l'11,2 per cent de les dones espanyoles treballa a temps parcial, modalitat de poca tradició a Espanya, però que pot canviar després del Decret del desembre passat que elimina cotitzacions pels contractes inferiors a 12 hores setmanals o d'una quarta part de la jornada anual normal.

Només en els primers 50 dies de vigència del nou Decret es firmaren 114.409 contractes a temps parcial.

En una de les ponències fetes per la grega Maria Stratigaki, de la Comissió Europea Unitat per a la igualtat de les Oportunitats, es tractà sobre l'anomenat «treball invisible», el que realitza la dona a la seva llar, i que no consta en les estadístiques econòmiques dels països.

En aquest sentit afirmà que «si es pogués calcular el valor econòmic del volum de treball fet per una de cada quatre dones d'Europa, les xifres de la taxa d'activitat augmentarien del 54,6 per cent al 67,5, i l'atur disminuiria del 8,5 per cent al 6,9».

Segons Stratigaki, en la Conferència de Pequín es dissenyarà el canvi que experimentarà el mercat de treball en els pròxims 15 anys, en els quals estimà que es produirà una entrada «massiva» de les dones en el treball remunerat, el que produirà un «efecte multiplicador» d'aquells amb la demanda de diferents serveis.

● E.F.E.

Primera Trobada dels Centres d'Ajut a Embarassades amb problemes

Més de 2.000 gestants foren ateses en aquests centres en el 1993

Les institucions dedicades a l'atenció a embarassades amb problemes de tot Espanya celebraren a Madrid la primera Trobada de Centres d'Ajut a la Doma com a Dipositària de la Vida, amb la qual pretén establir contactes entre elles i intercanviar experiències. Fins ara havien treballat de forma autònoma, en col·laboració amb parròquies i organitzacions no governamentals, com Creu Roja i centres d'atenció a immigrants, però sense cap tipus d'ajuts estatals.

Una altra de les finalitats d'aquesta trobada fou recopilar informació dels gairebé vint anys de vida d'aquests centres per enviar-la al Ministeri d'Afers Socials, amb l'objectiu d'aconseguir ajuts dels Pressupostos de l'Estat, segons explicà la doctora Dolores Voltas, secretària general de la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida, una de les organitzacions convocants de la trobada; que és optimista.

«Crec que el Ministeri d'Afers Socials atindrà les nostres peticions un cop es conegui la nostra tasca i els seus resultats—confia—. Només volem justícia per aquestes mares i els seus fills ja que fan una funció social molt important donant a llum a nous ciutadans, ja que estem en dèficit en el creixement de població».

«Per la nostra banda —continua—, només volem que es concedeixin ajuts a aquestes dones per evitar anar penjats sempre i donar les nostres diners i el de les nostres amistats. En qualsevol cas, si no arribessin aquests ajuts, nosaltres mantindrem la nostra tasca. Sense ministeri ho hem fet i sense ministeri ho continuarem fent», assegura amb fermesa.

Subvencions municipals

No obstant, sí que reben, en alguns casos, subvencions de les autoritats municipals i autonòmiques, principalment materials. També aconsegueixen el suport d'organitzacions no governamentals, com Creu Roja, que els envia dues vegades al mes excedents alimentaris de

Moltes dones, malgrat viure unes circumstàncies difícils, decideixen tenir el fill esperat. Sovint, però, els cal ajut per tirar endavant

la CE, i els bancs d'aliments, iniciatives de particulars —comerciants i fabricants, sobretot— que els faciliten aliments a punt de caducar.

La fins ara absència de connexió entre tots els centres impedeix conèixer xifres globals d'atenció a embarassades. Però, els organitzadors d'aquesta trobada han pogut saber que la vintena de centres que assistiren van atendre durant l'any passat un total de 2.007 gestants amb problemes. A més, es va acollir en residències a 454 i es facilità ajut a 882 que disposaven d'habitatge, xifra que consideren suficientment elevada tenint en compte la seva manca de possibilitats.

Aquests ajuts a embarassades amb problemes disposen de diferents nivells, en funció de les necessitats d'aquestes

dones. Així hi ha residències, per aquelles que no tenen casa i família i on troben un sostre i aliment fins que el seu fill té tres anys de vida. «Normalment es tracta de residències de religioses, però també hi ha iniciatives civils», explica la doctora Voltas. Aquesta és l'opció més cara i, per tant, la més difícil de subministrar.

També hi ha centres d'acolliment, que són seu socials d'associació ciutadanes en les quals s'atén a les dones que no tenen problema d'habitatge, però necessiten ajut econòmic o laboral perquè no poden fer front a la situació. Finalment, hi ha els «telèfons de la vida», principalment en els municipis petits on no s'ha pogut crear cap centre.

● E.P.

Legal, però, lícit?

En cas de dubte, sempre és bo consultar el diccionari. En aquest cas, tenim: «Legal, conforme a la llei; manat per la llei. Lícit, permès per la llei; no contrari a la moral».

Durant una colla d'anys, no hi havia cap dubte, legal, lícit i just sempre eren sinònims aplicables a fets bons, ètics, respectuosos amb els drets del proïsme. Per consegüent, tot acte dolent, i fins i tot pecaminós, era il·legal, il·lícit i injust. No calien estudis ni gran saviesa per opinar sobre si un fet era immoral i, per tant, il·lícit. Tota immoralitat era civilment un delict i religiosament un pecat. Però el legislador, a poc a poc, s'ha anat tornant menys exigent, més de la màniga ampla, i avui ja són perfectament legals uns actes que moralment són reprovables del tot.

Aquesta situació satisfà un sector de la població que sempre ha tendit envers una conducta llicenciosa, tot sovint fregant el límit del que en justícia és correcte i honest. Hi ha un altre sector, però, tan mereixedor de respecte com l'altre, que no sols no se sent satisfet sinó que, aquesta tolerància de la llei, li resulta errònia, origen de més de quatre injustícies i, com a mínim, causa de desorientació, de confusió i de dubtes. Hi ha qui diu que abans tot era pecat mentre que avui tot és permès. És evident que qui això afirma incorre en una flagrant exageració, ja que el que

abans era pecat ara ho és igualment. No hi ha hagut cap modificació ni en la Llei de Déu ni en els Manaments de l'Església.

No cal ser teòleg per entendre que allò que la moral exigia abans ho continua exigint ara. Cal ser molt ingenu per creure que ara ja no hi ha pecat, i que ara tot és lícit. Tant com, ara, abans i sempre, tenim el dret a ser respectats, també tenim el deure de respectar els drets dels altres, i no respectar-los pot constituir un delict, i un pecat.

En els casos particulars, certament, cadascú s'entendrà amb la seva consciència. Una dificultat major, tanmateix, la tindrà, per exemple, el jutge que hagi de dictar sentència en un cas que, davant la llei, sigui legal i que en consciència sigui immoral i, per tant, pecaminós, encara que la llei d'avui, llicenciosa, el permeti.

Segons el meu criteri, crec que seria desitjable que, els principis ancestrals i fonamentals de l'ètica, és a dir, les exigències bàsiques de la moral fossin la norma i la guia de la Llei, a fi que per a tothom tornés a ser fàcilment identificable, per sinònim, el que és bo amb el que és just, i lícit i legal, perquè no hi capigués la menor diferència entre el respecte a la llei i el respecte als escrúpols de la consciència.

■ Antoni Munné i Tomàs

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

■ **Francesc Nicolau**

Les dificultats per captar missatges de civilitzacions d'altres planetes són certament grosses. Cal encertar moltes coses: la freqüència (n'hi ha una gamma gairebé infinita de possibles!), l'estrella (com poder saber si l'estel que enfocuem és la única entre 100.000 que possiblement té un planeta habitat?), la sensibilitat (com destriar el so intel·ligent entre altres

112. El projecte SETI de recerca de vida extraterrestre

purament físics produïts al cosmos?) i la descodificació (ja que un missatge xifrat pot semblar sense sentit i per tant no intel·ligent si no sabem trobar el codi amb què s'ha redactat). A més cal pensar que cal trobar una civilització que estigui a un nivell semblant al nostre i els pocs anys que fa que som al nivell tècnic actual, ¿què són comparats amb els 15.000 milions d'anys d'existència de la Galàxia? Hi ha temps de sobres perquè milions de cultures com la nostra hagin aparegut i desaparegut! Per tot això no és estrany que s'hagi pensat que potser també seria bo fer alguna cosa per donar-nos a conèixer als hipotètics moradors d'altres indrets del cosmos. No quedar-nos passius escoltant, sinó posar-nos actius enraonant:

Els intents de comunicació activa

Els dos col·legues de Frank Drake, Philipp Morrisson i Giuseppe Cocconi, el 16 de novembre de 1974 van voler fer el que nosaltres esperem que facin o hagin fet els d'altres sistemes planetaris: enviar senyals intel·ligents cap a les profunditats dels espais siderals. L'instrument escollit va ser l'antena parabòlica més gran del món de 305 m de diàmetre instal·lada pels americans a la fondalada natural que hi ha entre les muntanyes de l'illa de Puerto Rico: el cèlebre radiotelescopi d'Arecibo construït el 1963. Durant 169 segons es va emetre un missatge en direcció al cúmul globular de la constel·lació d'Hèrcules, on hi ha unes 100.000 estrelles, pensant que almenys una d'elles tindrà habitants intel·ligents. Però, això sí, no cal esperar rebre'n resposta. El cúmul es troba a uns 27.000 anys de llum de distància; per consegüent hem d'esperar 54.000 anys perquè ens n'arribi una contestació! El missatge contenia informació

sobre la vida del nostre planeta expressada en el sistema binari de numeració, que permet transmetre com una sèrie de pulsacions: s'hi inscriben els nombres d'1 al 10, els nombres atòmics dels elements H, C, N, O i P (els més essencials per a la vida), la fórmula química dels constituents de la molècula d'ADN, la forma del cos humà i la seva mida comparada amb la longitud d'ona del radiomissatge, l'estructura del sistema solar... Tot un jeroglífic fàcil d'interpretar.

Un altre intent de comunicació activa, però ben diferent, va ser la placa posada a la sonda Pioneer 10, llançada a l'abril del 1972 i que va sortir ja del sistema solar el 1987. És un dibuix amb un home i una dona nus, simbolitzant l'espècie humana, una representació esquemàtica del sistema solar amb el lloc de la

Terra, indicant que d'ella havia sortit la sonda, la trajectòria que havia seguit i els ritmes d'emissió dels principals pulsars amb els quals hom podria datar la sonda d'aquí uns milers d'anys. De totes maneres a la velocitat que va es calcula que trigarà uns 27 milions d'anys per arribar a la primera estrella que li pot sortir pel camí.

Unes plaques semblants també van ser instal·lades a les altres dues sondes que se n'aniran més enllà del nostre sistema: els Voyager 1 i 2. Ja els falta poc per endinsar-se a les pregoeses còsmiques. A més de les indicacions del Pioneer 10, porten impreses magnèticament música i imatge: un fragment de la 5ª simfonia de Beethoven i la foto d'un supermercat.

Un projecte més ambiciós que el CETI

Però, és clar, sempre serà més gratificant aconseguir de sentir missatges que es puguin interpretar amb seguretat com manifestacions d'intel·ligències d'altres mons que no pas enviar signes de la nostra existència sabent que, en cas d'èxit, trigarem molts anys, segles o mil·lenis, a rebre la hipotètica resposta. Per això tota l'exobiologia s'ha abocat a escoltar i s'ha deixat córrer l'emissió. El projecte CETI, com dèiem la setmana passada, no va donar cap resultat, però ara la NASA l'ha substituït per un altre de molta més amplitud que han anomenat SETI (=Search for ExtraTerrestrial Intelligences), o sigui recerca (search) en lloc de comunicació (communication). Carl Sagan n'ha estat un dels principals promotors. També Fred Hoyle hi ha donat suport.

Es tracta d'un projecte molt costós. Per posar-lo en pràctica s'han triat com a possibles freqüències les compreses entre 1.000 i 10.000 megahertz, perquè són les ones més favorables per arribar a grans distàncies, per ser les que millor travessen els espais interestel·lars sense gaires perturbacions o interferències. Constitueixen el que

s'anomena «finestra galàctica». Ara bé, dins d'aquesta finestra hi ha un bilió (un milió de milions!) de freqüències possibles; això vol dir que un receptor normal que vulgui sintonitzar una d'aquestes freqüències, fent una prova cada segon trigarà 30.000 anys a recórrer-les totes! Certament els receptors actuals ja tenen mil canals de recepció simultànies i podrien fer aquesta operació en només 30 anys, dedicant, com hem dit un segon a cada provatura i treballant nit i dia. Això encara és massa llarg. El projecte SETI consisteix a construir un receptor de deu milions de canals simultànies! Aquest enginy revolucionari, basat en complicats processos matemàtics que necessitaran de microprocessadors, de superordinadors especialment concebuts per fer aquesta feina, podran multiplicar per deu mil l'eficàcia del que ara teníem per escoltar el cosmos.

Ja podeu pensar que els dos milions de dòlars anyals que rebia la NASA per a l'exobiologia s'han hagut d'ampliar a 10 milions per a fer real aquest projecte. Però s'ha portat a cap! Un cop construït tot l'aparell s'ha acoblat al gran radiotelescopi d'Arecibo. La recepció començà el 12 d'octubre de 1992 i havia de durar 10 anys. Però al cap d'un any sense haver obtingut cap resultat positiu, com era de tème, la NASA va cancel·lar el programa. Ara bé, un antic responsable científic d'aquest projecte, Jill Tarter, ha obtingut per a continuar-lo 4,4 milions de dòlars de diversos empresaris de Silicon Valley de Califòrnia, entre els quals hi ha David Packard, William Hewlett i Paul Allen. Així, doncs, el projecte SETI passa ara a mans privades i ha canviat de nom: se'n dirà projecte PHOENIX, i Tarter ha fet saber que encara necessita tres milions més de dòlars per poder tirar endavant la cosa el 1995. Es podran captar 30 milions de freqüències alhora i s'analitzaran unes mil estrelles de les properes. Hem de desitjar, és clar, que aquest enorme esforç es vegi recompensat per l'èxit, però molt ens temem que això no serà així.

*Francesc Nicolau és Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya*

Catalunya Cristiana

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 15 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....

Població D.P..... Província..... Tel

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària ☐ xec nominatiu que adjunto

(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Data..... Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....

Adreça.....

Senyors.....

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat Oficina Compte

Data..... Signatura del titular del compte/líbreta

Amb motiu del desè aniversari del Centre d'Acolliment per a Africans

Emigrantes mis hermanos, nou llibre de Mn. Ignasi Marquès

«De Jerusalem a Jericó baixa un camí. Un home hi fou malferit, atacat per uns malfactors. Ja coneixeu la història. Va ser, molt de temps, un accidentat anònim sota la mirada indiferent dels que passaven pel davant: un sacerdot, i un levita de l'antic Israel. Finalment un samarità, un estranger doncs, el reconegué —és a dir— el veié com el que era: una persona, un germà, un proïsme».

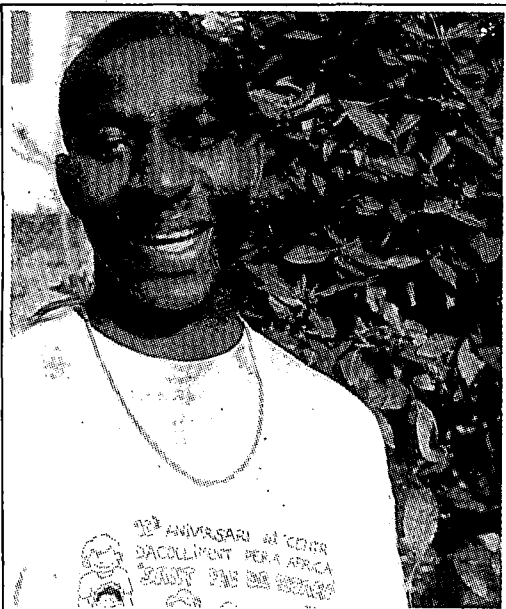
«Entre Barcelona i Mataró hi ha una via fèrria. Fa més de 100 anys —va ser la primera d'Espanya— que per ella van i vénen els trens. Ja fa un temps s'hi veu una novetat: entre els passatgers hi ha homes de pell negra. Cada dia n'hi ha més. Acostumen a ser nois ben plantats, d'ulls rodons i mirada vergonyant. Se'ls nota insegurs. Pateixen la ferida de l'absència dels seus, de la llunyania de la seva terra. La gent gairebé ni se'ls mira. Amb alguna excepció. Una vegada vaig veure com una colla de brètols escridassava un jove des de l'andana, insultant-lo: "Negre, negre!". El tren fou el seu refugi en tancar providencialment les portes automàtiques entre ells. El seu rostre era de por. El meu, i el de molts d'altres, de vergonya».

«Per aquests pobles del Maresme també ens trobem sovint amb nord-africans: homes, dones i nens àrabs. Ja formen part del nostre paisatge habitual. Però... ¿veiem en ells el nostre proïsme?».

«La veritat és que, malgrat tot, algú s'ha parat en el camí i s'ha apropat a l'estranger amb cor obert. L'església de Mataró manté un signe d'acollida i d'amistat envers els que han arribat del Tercer Món. Em refereixo al Centre d'Acolliment per a Africans Sant Pau, una veritable llar per als estrangers pobres. Entrar-hi, sempre ple de gent i de vida, és submergir-se en un espai cordial, humà, on se segueix l'evangeli de Jesús».

Aquesta llarga citació pertany al pròleg que pel llibre *Emigrantes... mis hermanos*, obra de Mn. Ignasi Marquès, rector de Sant Simó i Sant Pau, ha escrit el bisbe encarregat de la zona Mons. Joan Carrera. És una traducció, car el llibre és en castellà perquè el publica l'editorial Mundo Negro, especialitzada en aquests temes, que assegura una bona distribució. Així també el podran llegir amb més facilitat els nostres amics africans.

Per commemorar el desè aniversari del Centre d'Acolliment per a Africans Sant Pau, Mn. Marquès ha reunit en aquest llibre tres conferències que sobre el tema de l'emigració havia pronunciat, i ha recopilat més de trenta articles que sobre els

Adjú, un dels alumnes del Centre Sant Pau, llueix la samarreta commemorativa del 10è aniversari

seus viatges a Senegal-Gàmbia i Camerun, o sobre experiències viscudes en el Centre de Mataró, ja havia publicat al setmanari *Catalunya Cristiana*.

Amb el llibre també s'han posat en circulació pins i samarretes al·lusives a l'efemèrides i s'ha fet tota una colla d'actes commemoratius.

La inauguració de les celebracions va consistir en un acte acadèmic que tingué lloc a la sala d'actes de Sant Pau, el propassat 16 d'abril sota la presidència de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles i l'alcalde de Mataró, Manuel Mas. A continuació, a l'església de Sant Pau, s'hi celebrà la missa d'acció de gràcies.

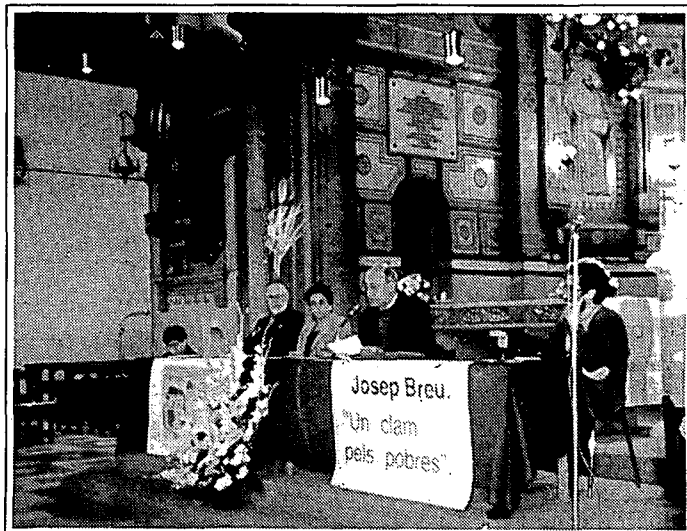
● C.C.

La missionera franciscana Teresa Losada i el pediatre Josep Cornellà foren els guardonats

Lliurament dels premis «Foc Nou-Memorial Josep Breu»

Els articles *El Quart Món és aquí*, del pediatre gironí Josep Cornellà i *La immigración marroquí en España* de Teresa Losada, franciscana misionera de Maria i fundadora del centre *Bayt-al Thagafa* d'amistat amb els pobles àrabs, foren guardonats amb els premis Foc Nou-Memorial Josep Breu. L'acte se celebrà a la parròquia de Sant Ramon Nonat, a l'Hospitalet (Barcelona), i fou presidit per Jordi Jorba, president del Memorial Josep Breu i responsable de la Delegació de Missions de l'arquebisbat de Barcelona; Roser Bofill, directora de la revista *Foc Nou*; Llorenç Gomis, periodista i catedràtic emèrit de la Universitat Autònoma de Barcelona i Oriol Xirinachs, director del Secretariat Diocesà per als Marginats.

La fita principal del Memorial Josep Breu, segons assenyalà en la presentació Mn. Jordi Jorba, és l'agermanament de l'Església de Barcelona i les Balears amb els pobres del sud, el Tercer i el Quart Món. A continuació, va enumerar les diverses realitzacions del Memorial com ara l'edició i publicació dels dos volums *Josep Breu, un clam pels pobres* així com el llibre de Mn. Ignasi Marquès de Mataró, *Emigrantes, mis amigos*. També va destacar les col·laboracions en publicacions de Cristianisme i Justícia i del Secretariat per als Marginats; la participació en el programa *L'Església que és a Amèrica* de la Facultat Catalana de Teologia i en el Múltifestival David. Jorba remarcà la creació per part del Memorial de les beques perquè laics i seminaristes puguin

Mn. Jordi Jorba, president del «Memorial Breu», amb els altres membres del jurat durant l'acte de lliurament dels Premis Josep Breu a la parròquia de Sant Ramon de Collblanc

conèixer el Tercer Món i l'aportació de tres milions de pessetes a la Fundació Pepe Breu de Medellín destinats a la promoció humana i a l'evangelització.

Mn. Josep Breu, fou recordat durant el lliurament dels premis com un home d'esperança, d'acció i de lluita. Rector de la parròquia de Sant Ramon Nonat des del 1970, Breu marxà el 1979 de missioner a Medellín (Colòmbia) on morí el 1987 deixant com a voluntat expressa la creació d'una fundació per fer sentir el clam dels pobres a la consciència de l'Església de Catalunya i les Balears.

● G.I.E.C.

Celebració dels Jocs Florals Clarians a Arenys de Mar

Faulí destaca la influència franciscana en la literatura catalana

Més de 300 persones ompliren el passat 24 d'abril, el saló «Seràfic» d'Arenys per a la celebració dels Jocs Florals extraordinaris, convocats per tota la Família franciscana de Catalunya, amb motiu del VIII Centenari del Naixement de santa Clara d'Assís.

Un póster de grans dimensions que representava la santa, obra del novici, Francesc Pasqual, il·luminava l'escenari, adornat amb rams de flors i amb la senyera catalana.

La presidència la constituïa el pare provincial dels franciscans, Josep Gendrau, el vice-provincial dels caputxins, Enric Cortès, Mn. Martí Amagat, rector de la parròquia d'Arenys, Ignasi Moreno, alcalde de la vila, el pare Francesc Balcells, assistent religiós de les clarisses i la mare abadesa del monestir de Santa Clara d'Arenys. En una segona fila, els membres del Jurat qualificador i els dos secretaris.

L'acte s'obrí amb unes paraules del secretari dels Jocs, Francesc Gamissans, el qual anuncià oficialment els poetes guardonats. Cent trenta cinc poesies s'han presentat al certamen. Tot i que el material literari no gaudia de la

mateixa qualitat, bona part d'ell legitimava a bastament la concessió dels premis i la jornada festiva, manifestà. I afegí: «Aquesta aportació literària fa gran el nostre país i enriqueix el seu patrimoni cultural».

Per la seva part, el president del Jurat i mantenidor dels Jocs Florals, Sr. Josep Faulí, féu un vibrant parlament, seguint pas a pas la presència de les clarisses a tot Catalunya en el transcurs de vuit segles i la influència del franciscanisme en general en la literatura catalana. El Sr. Faulí fou aplaudit i felicitat per la seva dissertació que restarà en el record com una peça històrico-literària documentada i de gran qualitat.

Seguidament els mateixos premiats recitaren el seu treball, que era tancat amb una gran ovació per part del públic. Cal constatar la representació femenina entre ells, provinent de diverses co-

marques del Principat.

Entusiasta fou la participació del grup musical Kairoi, que interpretà diverses cançons dedicades a la santa, anteriorment enregistrades en un cassette *Germana Clara* que ha tingut una gran difusió comercial.

Emotiu el moment en què els senyors de la presidència lliuraven el premi i un gran pomell de flors als poetes i rapsodes, el lema i els noms dels quals en ferem esment en la nostra anterior edició.

Sor Mercè Ruiz, clarissa i coordinadora dels Jocs, posà fi a la festa amb unes paraules d'agraïment als poetes, als premiats o no, al públic general assistent, i sobretot a les persones que feren possible aquest certamen, com l'alcalde de la vila, Sr. Ignasi Moreno i el pare Gendrau, provincial dels franciscans.

Acabada la sessió acadèmica, la comissió organitzadora obsequià amb un refrigeri a tots els assistents, que es felicitaven per una festa on s'articulen la cultura, l'art i l'alegria.

● C.C.

Crònica televisiva

Després d'haver aconseguit un gran èxit a TV3 fa ja un parell d'anys com a presentador de l'espai «Amor a primera vista» juntament amb la també actriu Montse Guallar, el popular actor català Àlex Casanovas ha tomat recentment al canal autonòmic per fer-se càrrec de les tasques de conducció del concurs «Sí o què?», dirigit per un tercet de luxe: La Trinca. L'Àlex porta a terme una nova creació —singular, insòlita i reeixida— de la figura del mestre de cerimònies en un programa d'aquesta mena. No es limita només al seu paper de presentador sinó que, a més a més, participa en el joc fent costat tothora als concursants com si fos un d'ells.

Tres famílies representades per quatre membres de les seves respectives generacions —hi poden participar, per exemple, l'avi, el gendre, la mare o la neta— hauran de superar una sèrie

Potser sí, potser no

de proves que els posaran en una situació compromesa de decidir si quelcom s'esdevindrà o no. Potser sí, potser no: vet aquí la qüestió. La família que hagi acumulat més calerons al llarg del programa anirà directament a la fase final on podrà guanyar importants premis i l'oportunitat de tornar la setmana vinent a jugar. Aquesta és la trama bàsica del concurs. Una producció televisiva ideal per gaudir-la en família, tot un present per a l'audiència en aquest Any Internacional de la Família.

A més de les proves que es realitzen al plató, que acostumen a comptar amb la presència i ajut d'un personatge popular, també es fan jocs al carrer —una idea treta de l'espai «Sin vergüenza». El pianista Francesc Burrull i el cantant de l'Orquestra Plateria Manel Joseph s'encarreguen de posar música a unes cançons, el mim Charlie escenifica una paraula composta, l'actriu Amparo Moreno demana als vianants que ensenyin el contingut de les seves bosses i el pallasso Tortell Poltrona va d'escola en escola a la recerca de l'enginy de la mainada. Lletra de cançó, paraula, contingut de bossa i pensament infantil hauran de ser endevinats pels concursants perquè augmentin llurs marcadors. Un entretingut passatemps que, de ben segur, triomfarà a la petita pantalla. ¿Sí o què?

■ Miquel Àngel Codina Periodista

CINEMA

Adiós a mi concubina

Director: Chen Kaige. Intèrprets: Leslie Cheung, Zhang Fengyi, Gong Li.

El director xinès Chen Kaige (*Tierra amarilla*, *El rey de los niños*) amuntega guardons amb la seva última pel·lícula; entre altres, la Palma d'Or a Cannes i les candidatures als Oscars a la millor pel·lícula de parla no anglesa i a la millor fotografia. Es tracta d'una obra plenament oriental, més hermètica que les del seu compatriota Zhang Yimou. El relat —basat en la novel·la homònima de Lilian Lee— transcorre a la Xina entre 1924 i 1977. En aquell temps es desenvolupa la carrera artística de Dieyi (Leslie Cheung) i Xiaolou (Zhang Fengyi), dues estrelles de l'òpera xinesa que viuran moments decisius de la història del seu país: partició de la Xina entre els Senyors de la Guerra, ocupació japonesa, victòria comunista, revolució cultural.

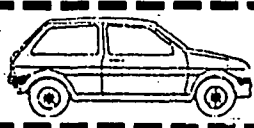
A l'òpera xinesa hi ha la tradició que els seus personatges siguin representats per homes, fins i tot els femenins. En aquest aspecte, Dieyi, essent encara un nen, no suporta ser encasellat en papers de dona i es mostra especialment tossut a l'hora d'afirmar la seva virilitat. Però, transcorreguts els anys es veu que ha sorgit una relació afectiva molt especial entre Dieyi i Xiaolou. Ambdós representen *Adiós a mi concubina*, una òpera xinesa en què una concubina es talla el coll davant un rei quan s'anuncia la derrota dels seus exèrcits. És una tragèdia completa, amb personatges i relacions també embolicades. Dieyi, davant una realitat que el supera, es refugia en el seu paper operístic de concubina, desenvolupant una obsessiva tendència homosexual. Aquesta obsessió explotarà quan Xiaolou es casi amb Juxian (Gong Li), una intel·ligent prostituta, verdadera *femme fatale*.

Xiaolou és més sensat que Dieyi, però no sap com ajudar el seu tormentat amic i a la vegada atendre a Juxian. Aquesta, per la seva banda, voldria apartar el seu marit de la mala influència de Dieyi.

Kaige aborda el tema del determinisme que poden provocar les circumstàncies socials. Els fets que se succeeixen —aprenentatge brutal, encarnació de papers femenins per homes, la irrupció d'una dona, la repressió de la revolució cultural —podien ser invocats com a excuses plausibles del comportament dels personatges. Però Kaige diu mitjançant Dieyi que això només explica en part les accions de les persones, ja que cada qual es treballa el seu propi destí a través de petits passos en una determinada direcció.

El director desenvolupa la seva història amb una posada en escena parsimoniosa però fascinant, explotant les possibilitats de matisos, gestualitat i sons que ofereix l'òpera xinesa, mostrada a través de l'enlluernadora fotografia de Gu Changwei. Es juga meravellosament amb llums, ombres i reflexos, o es donen bones solucions visuals. Una molt efectiva és la discussió que tenen els membres de la companyia pel que fa les noves idees sobre l'òpera arribades amb el domini comunista; en ella s'aprofiten les transparències que han de servir de fons a una representació. Kaige és valent al criticar l'ofec de la cultura que va portar Mao.

■ J.M. Aresté
(Aceptensa)

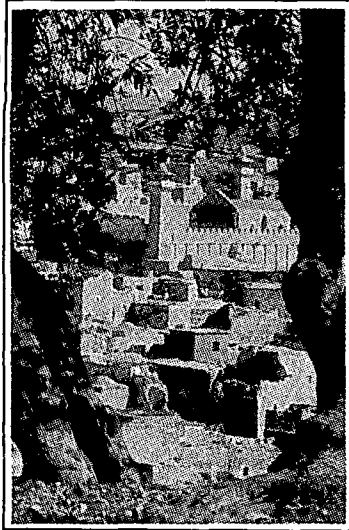

Durant el curs de la redacció d'aquestes reflexions «de viatge» he rebut el suggeriment per part de persones d'aquí i d'altres que viuen a Israel que escrigués sobre aquesta beneïda terra que tantes vegades he visitat i que no dic que recordo perquè Terra Santa no es recorda, Terra Santa s'enyora i es somia.

Des de petit és per mi un lloc concret i estimat ja que em van explicar quan vaig tenir alguna noció religiosa que la meua germana havia estat batejada amb aigua del Jordà que havia portat el rector del poble. Més tard quan tenia catorze anys, en una predicció d'Exercicis Espirituals, el claretà P. Sunyer ens deia: a Natzaret hi ha un altar sota el qual hi ha dibuixada una estrella amb la inscripció... Crec que va ser la primera vegada que vaig sentir desitjos d'anar-hi, cosa que no vaig aconseguir fins passats els quaranta.

Diuen que la primera vegada que hom pelegrina a Israel torna amb el propòsit d'escriure un llibre. En el meu cas em vaig acontentar amb un àudio-visual: *Maria de Natzaret* que publicat en castellà i català ha tingut la gran sort de ser editat també en francès i italià i que per a joia meua sé que el meu amic el P. Constantine l'ha projectat a joves del mateix Natzaret convenientment traduït a l'àrab. Després d'altres viatges hom no s'atreveix tant i per això només puc parlar del vídeo en col·laboració *El desert, el Sinaí*.

¿Seran els pròxims articles els capítols d'un llibre que mai no arribi a escriure? De cap manera. Ja disposem en l'actualitat de magnífiques guies. Per altra banda penso que molts lectors de *Catalunya Cristiana* hauran pelegrinat a aquella santa terra i ho hauran fet en viatge organitzat per alguna de les tres o quatre entitats locals que ho fan molt bé. (Em fa pànic quan algú em diu que ha anat amb tal agència i que portava un guia

Una mirada endavant, Terra Santa

aquests altres llocs? Tractaré de respondre a aquestes preguntes detallant aspectes poc coneguts dels llocs que hom no pot deixar de repetir quan s'hi torna i descriure itineraris i contaré alguna de les meves reflexions en els llocs que el que hi va per primera vegada normalment no pot visitar. Faré un esforç perquè resultin interessants pels qui ja hi han anat, pels que preparen un viatge i per aquells que no hi aniran mai però que estimen aquell país, matriu geogràfica de la revelació o cinquè evangeli com altres l'anomenen, i procuraré que les meves paraules ajudin a una espècie de pelegrinació espiritual per aquests darrers.

Inicialment diré que Terra Santa no és un lloc per anar amb tenda de campanya, els càmpings que hi ha no estan preparats per als pelegrins i l'acampada lliure seria perillosa. Amb sac de dormir i motxilla, sí. En albergs o millor en cases religioses, com més d'una vegada he anat jo, ja us parlaré d'aquestes cases i de les hospitalàries persones que hi acullen. Per avui ja n'hi ha prou.

■ P-J. Ynaraja, capellà de La Llobeta

De viatge

jueu molt respectuós de la nostra fe. He conegut diversos guies jueus, molt competents i amables, entre ells a la simpàtica i servicial barcelonina Raquel, són excel·lents guies turístics d'Israel, però no és pas respecte el que jo desitjo per a la meua fe, no és, crec jo aquesta la millor actitud espiritual per a una pelegrinació cristiana).

Una pelegrinació a Terra Santa té gust de poc i hom desitja repetir l'experiència i repetir-la millorant-la, i modificant la seva estructura, ja que l'esquema de tots els que ho fan bé és semblant. ¿Hom pot anar-hi pel seu compte? Si ho prepara bé és clar que sí. ¿Quins llocs o itineraris es poden seguir a més a més dels fonamentals i clàssics? ¿Quin interès humà o bíblic tenen

LA SARDANA I LA DANSA

Cervera, Ciutat Pubilla de la Sardana 1994

Cervera, capital de la Segarra, va ser proclamada Ciutat Pubilla de la Sardana 1994. La proclamació va fer-se a les dependències de la Universitat de la ciutat i en va tenir cura el president de l'Obra del Ballet Popular, Joan Vidal i Gaiolà. L'alcalde de la ciutat, pel seu cantó, va proclamar com a Pubilla Universal de la Sardana Montserrat Creus. En el mateix acte, l'historiador Josep Benet va pronunciar la lliçó magistral i, en el paranimf, es va inaugurar l'exposició «Un segle de sardanes».

En la inauguració del Monument a la Sardana, es van proclamar els Premis de la Diada de la Sardana, es va llegir també el Missatge al Món Sardanista, amb text de l'escriptor Avel·lí Artís Gener «Tísner» i es va anunciar la població que en el 1995 continuarà la relació de Pubillatges, mèrit que es concedirà a Encamp, al Principat d'Andorra.

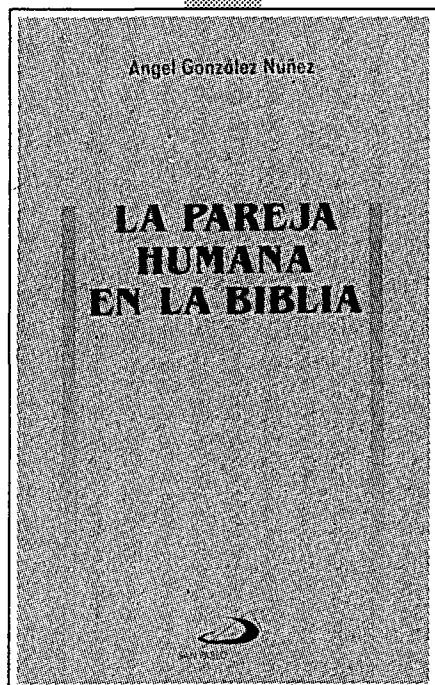
Els Premis concedits enguany són: Medalla al Mèrit Sardanista a Ramon Pedemonte, de Calella; Medalla al Mèrit Musical, a Josep Colomer, de Vidreres, però domiciliat a Barcelona, i Medalla al Mèrit Cívica, a Manel Cubeles i Solé, de Barcelona. Rebran també distincions, per diverses activitats en el món de la sardana, la colla Sardanista Jovencells, de Cervera; Ràdio Manresa; Joaquim Canela, de Manresa; Josep M. Barbero, de Flix; Joan Morros, del Vendrell; programa Fes ta festa, de Ràdio 4; Tona Devesa, de Llaveneres; Ràdio Molins de Rei; programa Contrapunt, de RTV Sant Andreu, de Barcelona; GE i EG, de Girona i Francesc Triola, de l'Agrupació d'Aplecs Gironins.

Les festes populars van presentar concert i sardanes, amb les cobles Ponent, Juvenil de Bellpuig i La Principal de La Bisbal, concerts per les corals Ginesta i Kòdaly, de Cervera, i la secció infantil de l'Orfeó Català de Barcelona, entre altres actes propis dels dies de joia viscuts pels cerverins.

■ Josep Ventura

La parella, una realitat viva i dinàmica

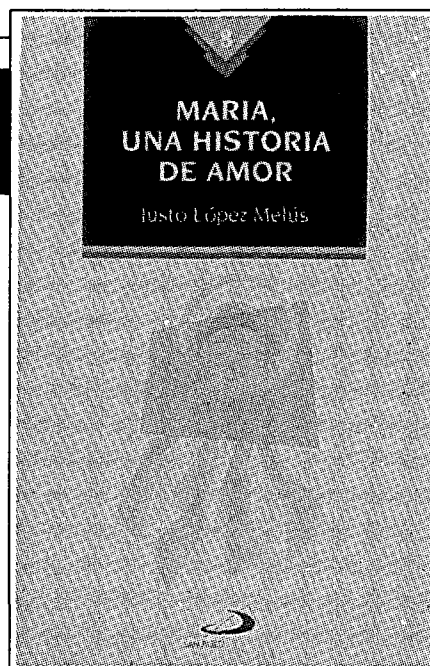

Ángel González Núñez.
La pareja humana en la Biblia.
Ed. San Pablo

La història humana comença el dia en què es troben per primera vegada un home i una dona. Des d'aleshores, la natura creadora va inscriure en els seus cossos i en les seves ànimes principis de mútua pertinença, els recomenà unir-se i ajudar-se, poblar la terra i governar-la. Però, sempre que un home i una dona decideixen unir les seves vides, ho reviu com esdeveniment original. L'autor es proposa observar i comentar el funcionament de la parella humana en la història a la llum de la Bíblia, la visió de la qual és en les entranyes de la nostra cultura i els seus postulats en el fons de la nostra consciència.

Ángel González Núñez (Casdiego, Orense 1925), és doctor en Teologia i llicenciat en Ciències bíbliques i humanitats semítiques. És autor d'obres com *La Bíblia: los autores, los libros y el mensaje* (1989), *Adán y Eva. El hombre y su porvenir* (1990), *Cantar de los cantares* (1991), i *Antes que el cántaro se rompa* (1993).

● C.C.

Justo López Melús.
Maria, una historia de amor.
Ed. San Pablo.

La figura humil i senzilla de Maria

Conèixer la figura humil i senzilla de qui va dir sí al Senyor amb totes les seves conseqüències, estimar amb ell

el Fill de Déu, imitar el seu testimoni i el discipulat de Jesús i irradiar veritable amor amb la força de l'Esperit, són les quatre etapes d'una autèntica devoció a Maria. A això ens convida *Maria, una historia de amor*, des de la convicció que la Mare de Déu ens apropa al Pare i intercedeix sempre per nosaltres. Basant-se en poetes, sants, místics, papes, teòlegs, pintors i, sobretot, en la pròpia Maria, l'autor fa que desperti en els nostres cors un interès renovat per la Mare de Déu i Mare nostra.

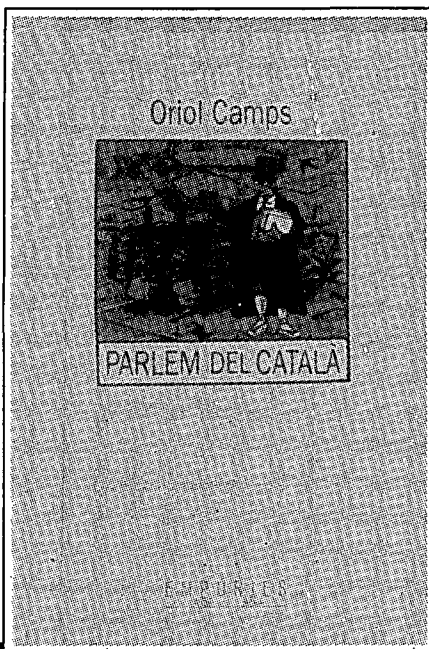
Justo López Melús, nascut a Viver de las Sierra (Saragossa) el 1925, és director espiritual del Seminari conciliar «San Ildefonso» de Toledo. Animador de grups i equips de matrimonis i promesos, ha publicat a San Pablo *Hogarsiglo XXI* (1993).

● C.C.

Els problemes més vius del català

Un espai diari de quatre minuts parlant del català permet presentar temes molt diversos i fer un repàs exhaustiu sobre qüestions relacionades amb el llenguatge que són al carrer. En «Parlem del català», espai diari de Catalunya Ràdio, del qual és responsable el filòleg Oriol Camps, es fa aquesta tasca.

Oriol Camps, cap d'assessorament lingüístic de l'emissora, ha mostrat sempre una preocupació perquè hi hagi una continuïtat entre la manera de parlar de la gent del carrer i el llen-

Oriol Camps. *Parlem del català.* Ed. Empúries.

guatge més formal i elaborat. Es tracta d'evitar que no es produeixin massa diferències entre l'un i l'altre.

L'objectiu del filòleg, en les seves intervencions radiofòniques, és resoldre dubtes, establir criteris, plantejar tots els problemes que tenen els usuaris d'una llengua com la nostra que ha sobreviscut en èpoques de persecució i ha patit la influència del castellà.

Oriol Camps, que es dedica a aquest tema amb aquell punt d'apassionament tan necessari per a una feina d'aquestes característiques, proposa treballar la llengua de cada dia amb seriositat. Una part tracta el lèxic, n'hi ha una segona amb qüestions gramaticals i una tercera en què es comenten textos o frases des de diversos punts de vista.

L'autor ha reescrit molts dels 271 textos que apareixen en aquest llibre, ja que estaven pensats per a un mitjà parlat. En el llibre es perd una part de la frescor i espontaneïtat de les intervencions radiofòniques, però trobem tot el material ordenat i perfectament explicat.

El català ha viscut en una situació d'inferioritat durant molts anys i cal que tots els qui el parlem en tinguem una cura especial per fer-ne un ús correcte. La iniciativa, tant de l'espai radiofònic com d'aquest llibre, em sembla per tant lloable.

■ Tomàs Puntí

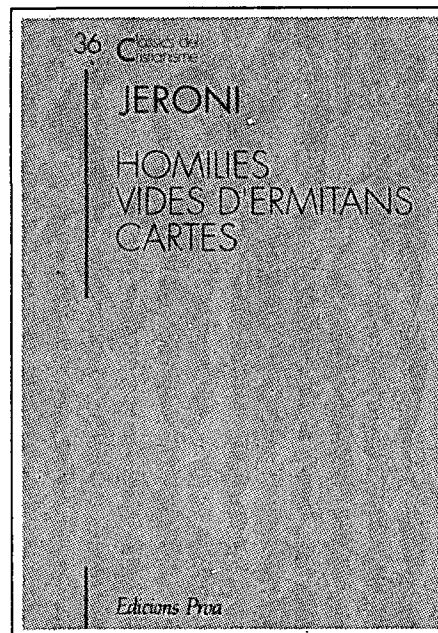
Molts de nosaltres hem crescut amb la convicció que la Paraula de Déu havia estat escrita en llatí. Aquells que han tastat l'antiga litúrgia catòlica recorden amb complaença moltes de les frases «la-pidàries» de l'Evangeli expressades en un llatí fàcil de recordar.

Tot i que les coses no han anat ben bé així (l'original de la Bíblia és l'hebreu, l'aramèu i el grec), des que a principis del segle III l'Occident cristià comença a parlar en llatí i no entén el grec, la Paraula de Déu comença a traduir-se. Mil anys més tard els cristians comencen a parlar altres llengües (romàniques i germàniques) i a la llarga motivarà la traducció del text sagrat. Luter n'és bona prova i, en general, les Esglésies de la reforma apelen al text viu de la

cimals dels Pares Llatins.

Així les coses, la lectura d'algunes de les seves homilies ens recorda a nosaltres, cristians de les darreries del segle XX, el deure i el plaer provinents del coneixement de la Paraula de Déu. Però Jeroni no és només un punt de referència bíblic: les vides d'ermitans i les cartes recollides en aquest volum de «Clàssics» ens mostren un altre home, preocupat per la seva vida religiosa (la carta a santa Eustoqui és un tractat de la virginitat o la carta al monjo Rufí), enamorat de Terra Santa (visqué a Betlem des del 386 fins que va morir i escriví l'epitafi a Santa Paula, recordant el pelegrinatge d'Egèria per les terres de Jesús) i de la vida ascètica (les vides d'ermitans

Jeroni. *Homilies. Vides d'ermitans. Cartes.* «Clàssics del Cristianisme» 36. Edicions Proa.

Jeroni, punt de referència bíblic

Paraula de Déu. Mentrestant, els catòlics fan pinya al voltant d'un text que havia començat amb la intenció de ser accessible a tots els cristians i que és conegut com la *Vulgata*.

El responsable d'aquesta versió de la Bíblia a l'abast dels ciutadans romans que no entenen l'original (sant Agustí en seria l'exemple més clar) és sant Jeroni (347-419). Ell, en efecte, aconseguí un únic text en llatí, la *Vulgata*, tenint en compte l'idioma original i les diverses expressions que circulaven en el seu temps. Una empresa gegantina que el converteix en un dels

són tres anacoretes).

Quan llegeixo Jeroni em ve al cap una anècdota: en l'interrogatori de Pilat a Jesús, el governador romà li pregunta si és rei. La resposta traduïda per Jeroni és: *tu dicis*. Les nostres respostes des de Jeroni són de dues menes: uns ho interpreten com si Jesús digués «tu ho dius, que no pas jo» i altres, amb més fortuna, ho tradueixen com «sí, tens raó».

■ Fra Agustí Boadas i Llavet,
o.f.m.

Maïnada

Les dues bessones

La Maite i la Mercè, o la Mercè i la Maite, són dues germanes bessones. Jo sempre m'equivoco, mai no estic segur de quina és l'una i quina és l'altra. Crido Maite, segur que és la Mercè; crido Mercè, segur que és la Maite. La Sra. Pepita diu que s'assemblen com dues gotes d'aigua. Això ho trobo exagerat; però no sé per què em costa dir a cada una el seu nom.

Elles són més grans que jo, eh, però gairebé cada diumenge ens veiem i parlem. Comencem per trobar-nos quan anem a l'església per celebrar l'Eucaristia (Missa). Elles, l'Alex, en Toni, en Jordi, jo, etc. ajudem el mossèn: preparem l'altar, posem els micros, repartim els cantors, fem les lectures, les pregàries dels fidels, etc.

Després, a prop, hi ha un club popular, i molts

diumenges també ens hi trobem. Fem curses, si fa bo ens banyem a la piscina, etc.

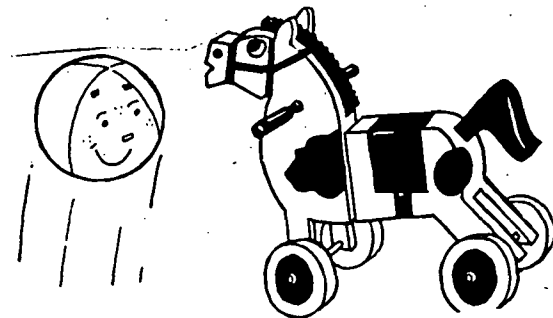
Ves quina cosa se m'acut. A mi m'hauria agradat tenir un germà bessó: nou mesos plegats abans de néixer, després néixer tot seguit un darrer l'altre, i any rera any, anar creixent plegats. Deu ser «diver» això, oi?

La Maite i la Mercè de vegades fan veure que es barallen. Però jo veig que per sota el nas se'ls escapa el riure. Estic segur que estimen molt. Estimar-se els uns als altres, ¿no és el més bonic? ¿Què se'n treu de cridar i barallar-se? Res.

Em sembla que l'alegria de la Pasqua se m'ha ficat al cor, i em sento optimista. Que durí!

L'Eixerit

La pilota que volia volar

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en una petita ciutat vivia un vell fabricant de joguines. El bon home tenia una petita botiga i un magatzem al darrera, a la rebotiga, on treballava i feia les joguines. A un racó del magatzem, apilades dins d'una caixa de cartró, hi havia un munt de pilotes, pilotes de moltes mides i colors diferents. A la nit, quan el vell fabricant se n'anava a dormir, les joguines sortien dels seus amagatalls i jugaven i reien fins que tornava a sortir el sol. Però a la caixa de les pilotes hi havia algú que mai no sortia a jugar. Era una pilota blanca que es passava els dies i les nits al fons de la capsa sense fer res, millor dit, sí que feia una cosa: somniar. Sovint les seves companyes se'n reien i li feien burla dient-li que era una somiatruïtes, però a ella no li feia res, l'única cosa que li interessava era el seu somni, el seu gran somni: volar.

—No siguis beneïta, tu ets una pilota i les pilotes no volen, boten. Deixa de somniar i vine a jugar amb nosaltres —li deien tot sovint les seves amigues.

Però la pilota blanca no feia cas d'aquests savis consells i es passava llargues estones mirant per la finestra el firmament; els núvols, el sol, els estels, ... mentre s'imaginava a ella mateixa volant entre ells.

Heus aquí que una nit la somniadora pilota blanca va tenir una gran idea. Va posar-se a jugar amb les altres pilotes, saltant i botant cada cop més alt. Fins i tot en un dels seus salts va arribar a tocar el sostre.

—Però, ¿què fas?, ¿és que potser vols arribar als estels saltant? va dir-li un cavall de fusta. I no sabia quina raó tan gran tenia, perquè aquesta era exactament l'ocurrència que havia tingut la pilota.

Amunt, amunt, i més amunt encara. Cada cop els seus salts eren més alts i, tot saltant, va obrir una finestra i va sortir al carrer. La pilota no deixava de saltar i cada cop se sentia més a prop de fer realitat el seu somni. Llavors, fent un gran esforç, va posar totes les seves forces en un últim salt, el salt que hauria de dur-la directament a l'espai. Va tancar els ulls i va desitjar que aquest bot fos l'últim.

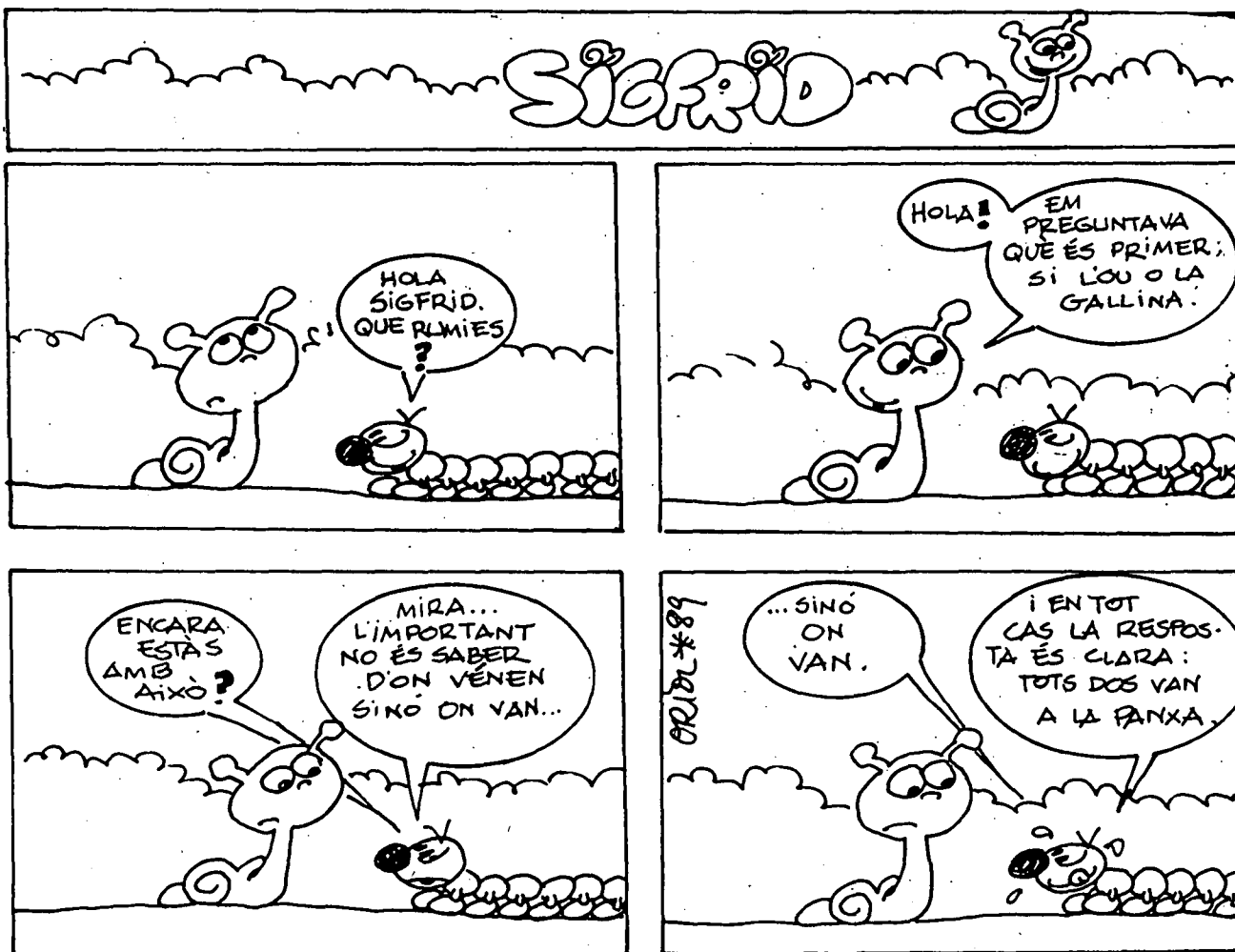
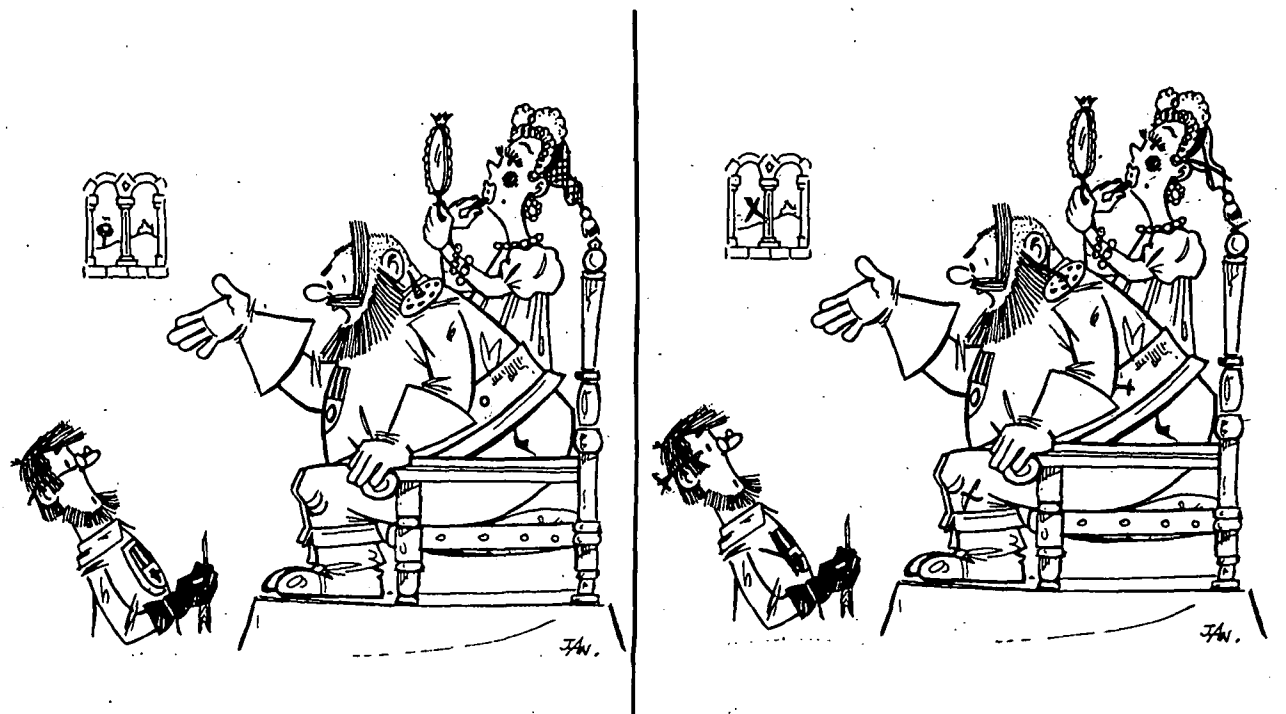
Amunt, amunt, i més amunt encara. Semblava impossible però continuava pujant. Va pujar més i més i mai no tornà a baixar.

Diu que després de recórrer el firmament va decidir quedar-s'hi per sempre, i que cada nit surt acompanyant els estels per tal de saludar les seves antigues amigues.

El somni de la pilota blanca es va fer realitat, i si no us ho creieu sortiu aquesta nit al balcó i contempleu la més bonica de totes les pilotes blanques del món, la Lluna.

ANNA

LES 8 DIFERÈNCIES, SAPS TROBAR-LES

EN BADOSA I EN BASORA

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

Diumenge	12.00	<i>La Missa:</i> amb la participació de la Coral Moixaina, de l'Escola Pia de Vilanova i la Geltrú (Garraf, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció d'Àlex Urpi (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
	13.00	<i>Pueblo de Dios:</i> La vida sale al encuentro.
Dimarts	02.45	<i>Testimonio:</i> meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte	08.00	<i>Últimas preguntas.</i>
Diumenge	08.45	<i>Espacio interreligioso.</i>

CANAL 33

Divendres	17.15	<i>Signes dels temps:</i> Espai obert: «Dorothy McDonald»; Diàlegs: «Concili Provincial de la Tarraconense» amb la participació de Mons. Carles Soler i Perdigo, Joan Pujol i Miquel Barberà; Signes dels 90; Cal saber; 7 dies d'Església; Evangeli avui: a càrrec d'Armand Puig (director: Xavier Martín).
------------------	-------	--

Diumenge	24.00	<i>Signes dels temps:</i> (repetició).
-----------------	-------	--

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 06/05	22.45	<i>Creure, avui:</i> Tema d'avui: «Ja hem fet 100 programes». (director: Ramon Safont-Tria).
DI 09/05	15.00	<i>Creure avui:</i> (repetició).
Dv 13/05	22.45	<i>Creure, avui:</i> Taula rodona: «Vocació i professionalitat». Informatiu i agenda (director: Ramon Safont-Tria).

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge
09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge
10.00 *La música religiosa:* «Exaudi Deus», petit motet, de Lully; *Dies Irae*, de Gazzaniga; *Tres anthems*, de Weelkes.
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge
15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

Dimarts

15.00 *Frontera:* programa sòcio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; l'entrevista amb P. Carles Hernández i Castelló, de la congregació dels Sagrats Cors de Jesús i Maria. Amb motiu de la beatificació a Brussel·les del Pare Damià, apòstol dels Leprosos i màrtir de la Caritat; Suggestiments per viure millor la vida i la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

COPE/RÀDIO SABADELL (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÉ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: espai setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. A part té les seccions: *La paraula del bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Els sants oblidats* (narració dels sants de la setmana), *El comentari pels joves* (amb Jaume Reixach), *El significat de l'evangeli* (amb Mn. Pere Carreras), *Església Viva* (presentat per Angel Rodríguez).

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (AM 1260-FM 90-3) diumenge 9.40h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Stil de Cassà (FM 92.3-92.8) diumenge 9.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.7) diumenge 9.30h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio Shalom de Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació (presenta: Josep Maria Pont).

L'emeten:

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) dijous 20.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107) divendres 20.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.30h.

Ràdio Sarrià (FM 87.6) diumenge 8.30h.

Ràdio Les Planes (FM 107.7) dissabte 10.00h.

Ràdio La Vall (FM 107.6) dimarts 21.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) dimarts 14.30h.

Ona Jove Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai que compta amb el comentari del Bisbe de Girona que es publica cada setmana en el «Full Parroquial».

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.00h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Sùria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Uldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

ENCREUATS

per Rosa Collell

ESCACS

per Jaume Mora

DIAGRAMA 532

Blanques juguen i guanyen.

Cerqueu-ne la més conservadora.

Solució al diagrama 531

1 T8C+ RxT, 2 D8D+ R2C, 3 P6T+ RxP, 4 C4C+ R4T, 5 CxP+ R3T, 6 C4C+ R2C, 7 D6A+ 1-0

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

¿COM SAP LA NOTÍCIA?

RA x LA DO

Solució al 762

LA, més gran
La més gran

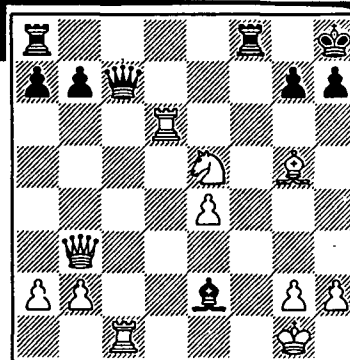
FILATÈLIA

per Enric Graupera

EL PRIMER MILACLE DE LOURDES

En aquest segell de Mònaco de l'any 1959, veiem un obrer picapedrer francès anomenat Bourriette, que va perdre la visió d'un ull en un accident de treball. Quan el 25 de febrer de 1858 la Bernardette va fer brollar aigua a la gruta sagrada, Bourriette en va fer portar per passar-se-la pels ulls i recobrà la visió de l'ull perdut. Va ser el primer miracle de Lourdes.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Diumenge 24 d'abril, a Roma, Joan Pau II beatificà una dona que oferí la pròpia vida per amor de la vida de la filla que havia de néixer: Gianna Beretta Molla

LLINDAR

El passat 24 d'abril fou beatificada a Roma Gianna Beretta Molla, mare de família. ¿Què tingué d'extraordinari aquesta dona? Sobretot el gest, heroic, de sacrificar la seva pròpia vida per tal de no interrompre la vida del "nasciturus" en gestació. El marit, Pietro Molla, un enginyer que dirigí durant molts anys un gran complex industrial de Milà i que, encara en bona salut, als seus 82 anys assistí aquest dia a la cerimònia de beatificació, ha revelat com es produí aquella valenta decisió: «Em trobava al passadís; m'estava posant l'abric per anar-me'n a la fàbrica. "Si no ens podem salvar totes dues, salveu la petita i no a mi, em digué." El marit respectà aquella decisió, que coronava tota una manera d'entendre i de viure la vida: "Sí, vaig sofrir molt després d'aquella decisió, i d'una forma que no es pot expressar amb paraules. Però em vaig sentir amb el deure de respectar la seva voluntat, perquè

sabia prou bé com n'eren de ponderades, les seves decisions. I coneixia abastament l'heroisme de l'amor matern de Gianna, la seva fe en la Providència, viscuda amb coherència durant tota la seva vida. Eren aquests sentiments el que l'havia portat a prendre aquesta decisió." »

Metgessa, esposa i mare

La història de Gianna podria ser la d'una dona de Sant Gervasi, a Barcelona. Nascuda d'una família burgesa milanesa de profundes arrels catòliques, de jove milità a l'Acció Catòlica i, més tard, es llicencià en Medicina i Cirurgia a Pavia el 1949, i s'especialitzà en Pediatria a la Universitat de Milà el 1952. A l'Acció Catòlica aprengué a basar el seu apostolat en «tres regles»: *pregària* (parlar amb Déu «sempre, sense parar mai»; *acció* («fer amable la veritat oferint un exemple atraient i, en el cas que sigui possible, heroic, però en la humilitat»); *sacrifici* («És prenent com a model Jesús que cal estimar el proïsme fins al sacrifici»). Gianna fou una dona d'una gran vitalitat. Estimava profundament la vida: teatre, concerts, excursions a la muntanya, alpinisme, reunions, conferències, etc. «Estava contenta de ser al món; en les coses boniques i bones de la vida, hi veia sempre un do de Déu de què gaudir», ha dit l'enginyer Pietro Molla.

D'altra banda visqué la seva professió mèdica amb una atenció especial pels ancians i els infants. En un quadern del 1953 escriu al respecte: «Tots en el món, treballem d'alguna manera al servei dels homes. Els metges treballen directament

sobre l'home. El nostre objecte de ciència i de treball és la persona que, davant nostre, ens parla d'ella mateixa i ens demana ser ajudada, tot esperant de nosaltres la plenitud de la seva existència. La nostra missió no s'ha acabat quan les medicines ja no hi poden fer res. Hi ha l'ànima per portar a Déu... La nostra és una missió sacerdotal: com el sacerdot pot tocar Jesús, així nosaltres, els metges, toquem Jesús en el cos dels nostres malalts pobres, joves, vells i petits. Que Jesús es faci veure enmig nostre. En trobes tants, de metges, que s'ofereixen ells mateixos per Ell!»

És per tot això que el cardenal Martini, amb motiu de la beatificació de Gianna Beretta Molla, ha escrit que el seu testimoniatge «és d'una gran actualitat en un temps en què tots els valors humans i evangèlics són posats en discussió i els mateixos cristians se senten sufocats per la mentalitat que els envolta i incapaços de traduir la fe en la vida quotidiana, de recercar la voluntat de Déu en les realitats de cada dia, de reconèixer el primat de Déu en cada esdeveniment i en cada circumstància». El Sant Pare, a l'homília del dia de la seva beatificació, féu una bellíssima exaltació del paper de les mares: «Us donem les gràcies, mares heroïques, pel vostre amor invencible. Us donem gràcies per la intrèpida confiança en Déu i en el seu amor. Us donem gràcies pel sacrifici de la vostra vida. Avui Crist en el misteri pasqual us restitueix el do que li heu fet.» Tanmateix, el Papa recordà com és de difícil avui ser mare: «Quantes vegades les mares —digué— són cridades a afrontar autèntics "llops", decidits a emportar-se i a dispersar el ramat. I no sempre aquestes mares heroïques troben suport en el seu ambient. És més, els models de civilització, sovint promoguts i propagats pels mitjans de comunicació, no afavoreixen la maternitat. En nom del progrés i de la modernitat es presenten com a superats els valors de la fidelitat, del sacrifici, en els quals s'han distingit i continuen distingint-se tantes esposes i mares cristianes.»

El diumenge de la beatificació de Gianna, al costat del vell enginyer Pietro Molla, el seu marit, es trobava Gianna Emmanuela, la filla per la qual ella va donar la vida. Avui és una metgessa de 32 anys, especialitzada en geriatrica. Estava tota radiant i feliç: «Estic orgullosa i sóc feliç. Hauria volgut conèixer la mare, però sé que era una persona bona, generosa i capaç, tant de cara a la família com professionalment, i amb això en tinc prou. Les seves pregàries, al cel —n'estic segura—, ens donaran força a nosaltres que som la seva família, com també a totes les famílies; sobretot a les que es troben en dificultats.»

■ Manuel Valls i Serra *director*

ARA MATEIX

El testament de l'abbé Pierre

■ J. Carrera Planas

Té vuitanta-un anys i viu, retirat, en una petita residència de les comunitats d'«Emaús». Els amics li han pintat la cambra amb els seus colors preferits, el blau i el groc. «És prodigiós tenir la sort d'estar-me aquí, a la casa dels companys vells i invàlids: hi puc viure en solitud, gairebé com un ermità, tot i restar al cor de la comunitat».

Després d'uns anys en els quals es parlava poc d'ell, l'abbé Pierre torna a ser un dels francesos més cercats per les càmeres de televisió i les revistes. L'he vist a l'atri de la Parròquia de Saint Esprit, a París, voltat de periodistes, de fotògrafs i de tota mena de gent, amb aquella mirada seva que sempre apunta enllà, senzill, assossegat, sense defugir cap pregunta. «De vegades em diuen: ja n'hi ha prou, engegueu-los a passeig... Però jo no ho faig, perquè recordo una cosa que va dir una vegada Joan XXIII a de Gaulle que trobava aclaparadora l'agenda del Sant Pare: *¿no ha de ser, el Papa, una font on tothom pugui venir a beure?*».

L'interès renovat que avui suscita l'abbé Pierre ve, indubtablement, del seu testimoniatge i de la seva obra. «Emaús» compta amb tres-cents cinquanta grups, a trenta-set països, que acullen «una humanitat feta pols: el captaire, l'home que surt de la presó, el que s'ha quedat sense casa o té la família destrossada i necessita retrobar un mínim de solidaritat». Hi influeix molt, també, el clima de decepció per la pèrdua de valors morals i humans, que posa més en relleu l'encís d'aquest home carismàtic. Comparant els temps en què va iniciar la seva acció i els actuals, diu que abans la gent li plantejaven els problemes que neixen de la vida, però mai no l'interrogaven, com ara fan continuament, si bé no sempre amb una formulació expressa, sobre «el sentit de la vida».

Aquests dies l'abbé Pierre acaba de publicar un llibre breu i cordial: «Testament...», que respon, ens diu, a un impuls interior. «A mesura que et vas fent vell, prens consciència d'un deure. De primer t'hi resisteixes; perquè això et sembla presumptuós... però tornes a sentir dintre teu una veu insistent que diu: *abans de deixar-nos, digue'ns el que saps.*» Aquest és el gran atractiu del «Testament...» de l'abbé Pierre: un cristià com nosaltres, però més generós que la majoria, un seguidor de Jesús enmig d'aquesta societat, es disposa a comunicar-nos, al capdavant de la seva

És un goig deixar-se ensenyar per aquest mestre que ha fonamentat la seva vida en dues descobertes personals no dic en dos conceptes: que Déu és, i que Déu és amor

experiència, allò que «sap» vitalment.

És un goig deixar-se ensenyar per aquest mestre que ha fonamentat la seva vida en dues descobertes personals no dic en dos conceptes: que Déu és, i que Déu és amor. Cal endinsar-se en el seu itinerari espiritual per trobar el sentit i el gust d'aquests mots que, de fora estant, podrien semblar una obvietat prou coneguda.

L'abbé Pierre explica el que pensa i el que viu amb simplicitat, a tall de conversa entre amics, sobre l'home, sobre el mal, sobre l'Església. D'aquesta diu que serà creïble en la mesura que visqui l'Evangeli, de manera que li puguin dir allò que un no creient li va dir a ell: «...la manera com vius fa venir ganes que la fe sigui veritat».

També fa remarques crítiques, l'abbé Pierre, en el seu «Testament...». Sobre temes menors: «Espero amb impaciència el dia en què desapareixerà la mitra amb què van cofats papa, bisbes i abats». O sobre qüestions més importants: pensa que el tercer secret de Fàtima fa referència a «la closca que engavanya l'Església, sota la qual l'Evangeli es metamorfosa en dret canònic». És queixa del lloc marginal, «de majordona», que té la dona a l'Església... I de més coses... igualment discutibles... Però, si no fèiem atenció als advertiments de germans com l'abbé Pierre... ¿de qui podríem fer cas?

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

risi de valors. Lluita contra la corrupció. Re-armament moral. Tothom, en principi, hi està d'acord. Tothom se n'omple la boca. Però, no sembla pas que tothom vulgui dir la mateixa cosa, encara que utilitzi els mateixos, o gairebé els mateixos, mots. ¿Quins valors? ¿Quina corrupció? ¿Quina moral? Aquí el llenguatge, els llenguatges, no es posen d'acord. Molts cops, fa la sensació que les paraules serveixen més de parany per als incauts, que no pas d'instrument de comunicació.

Hi ha una corrupció fonamental: la que afecta el llenguatge. I d'aquesta, en deriven totes les altres. Agafem, per exemple, l'ús del terme «parella». El diccionari ens remetrà a dos significats principals. El primer, de caire genèric; la «parella» és un conjunt de dos elements homogenis. El segon, de caire restringit; la «parella» és el conjunt de dos animals que pertanyen a sexe diferent. Doncs bé, en aquest exemple tan quotidià, s'hi pot veure com l'àmbit del genèric envaeix de forma arbitrària l'àmbit del restringit, s'hi pot veure com apareix la corrupció lingüística. Fixem-nos-hi.

L'objector il·lustrat pontifica: la «parella» d'animals pot no pertànyer a diferents sexes.

El sexe ja no podrà tenir res a veure amb els seus antics fonaments biològics, i qui ho negui serà titllat de «biologista retrògrad»

La corrupció fonamental

■ Jordi Bassas i Ribalta

Raons adduïdes: No és la diferència de sexe la que determina la cohesió, sinó el *desig*. En el moment que aquesta opinió es generalitza i «fa escola», la base de dades del lèxic ha quedat «corrupuda» (com diem en informàtica per designar un dels errors més freqüents).

Repassem, però, la trajectòria corruptora. Primer, el conjunt de dos animals anomenat «parella» pot no pertànyer a diferents sexes (corrupció del significat). Segon, no és el sexe allò que determina la cohesió d'aquests dos animals, sinó el *desig* (substitució del significat corruptut). Tercer, no existeix sexe, sinó únicament *desig* (supressió del significat substituït). Ara, com que aquesta supressió del significat no anul·la la presència del significat —la paraula «sexe» en el diccionari—, aleshores caldrà canviar-ne el significat. El sexe ja no podrà tenir res a veure amb els seus antics fonaments biològics, i qui ho negui serà titllat de «biologista retrògrad». El desaprensiu que reivindicui la bipolaritat mascle/femella de la «parella», serà jutjat amb tot rigor en el tribunal del «pensament lliure». El qui vulgui recuperar les planes obsoletes del «Diccionari», s'exposa a cremar en la foguera renovadora.

¿Faig volar massa coloms? Potser sí. Però, la notícia del «registre municipal de parelles de fet, siguin o no siguin del mateix sexe» que, segons sembla, tindrà Barcelona, a exemple d'altres ciutats, m'ha deixat molt preocupat. Molt preocupat pel futur del llenguatge. Perquè, si les instàncies públiques permeten que ja el llenguatge es corrompi d'aquesta manera, ¿com podran pretendre lluitar contra la corrupció generalitzada?

Jordi Bassas i Ribalta és escriptor i teòleg

SABER ESCOLTAR

Baptisme i penitència

El signe o miracle del cec de naixement (Jn 9, 1-34) té, una significació baptismal: per mandat de Jesús recobra la visió en la piscina de Siloè o de l'«enviat». Un text evangèlic, per tant, amb una formalitat o perspectiva transparent per als catecúmens que es disposaven per a rebre la gràcia-llum de les aigües baptismals purificadoras de tots els pecats. Un text evangèlic, també, que ens mostra l'horitzó del sagrament de la penitència, instituit pel perdó dels pecats comesos després del baptisme.

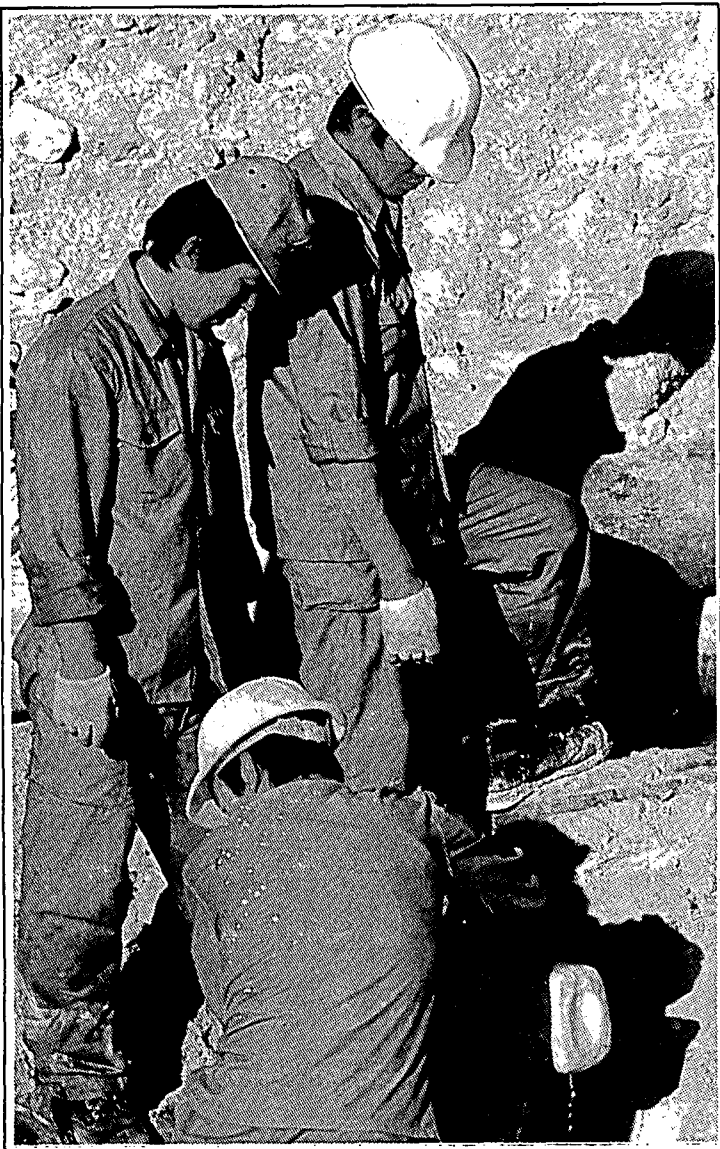
La perícopa de sant Joan mostra el camí, amb exigència valenta i joiosa, del seguiment de Crist.

La via dels batejats: el reconeixement pas a pas fins a afirmar el reconeixement —l'acceptació plena— del Senyor com a Fill de l'home, en el misteri de la creu. La via també dels penitents: el reconeixement del Crist que s'han negat a mirar, és a dir, a seguir.

És bo recordar, en el temps pasqual, el lligam entre el baptisme i la penitència. Sant Ambrós deia gràficament que l'Església «té aigua i llàgrimes: l'aigua del baptisme, les llàgrimes de la penitència».

■ Joan Guiteras

Primer de maig de 1994

RESPIR

Fer nosa

Jesús va morir perquè feia nosa, perquè no es va cansar de fer nosa. És un fet d'experiència històrica que els qui detenten el poder corruptor, corromputs ells mateixos pel poder que detenten, necessiten via lliure, i la força que sol acompanyar el poder elimina els qui es decideixen a no cansar-se de fer nosa i se'ls posen al davant, o entremig. ¿Hem provat mai d'oposar-nos de debò a l'avanc d'alguna injustícia? Sovint haurem cridat contra el diner, contra la instal·lació, contra el mateix poder. Però no fa realment nosa, el qui crida contra el diner des del diner, ni qui clama contra el poder des del poder, ni qui s'oposa a la injustícia des de la injustícia, de la mena que aquesta sigui. Si ens desprem de tot i cridem essent realment pobres, sense poder i veritablement justos, serem eliminats, com ho fou Jesús, a qui la gent reconeixia autoritat, però de poder, no en tenia. Per això el seu clam feia nosa! Massa que sabem que Jesús és el model dels cristians, de cadascun i de tots junts!

■ Miquel Estradé

ACUDIT

Aquesta data ens recorda les lluites dels obrers que ens han precedit per defensar els seus drets i la seva dignitat. La tenacitat que van necessitar per a associar-se, en societats d'ajuda mútua, en cooperatives, en sindicats, i d'altres, està lligada a la lluita per aconseguir la jornada de 8 hores. I ens porta a pensar en el moment present, aquest moment en el qual ressonen veus que parlen de la superació de la història (que la «Classe Obrera ja no se sap ben bé què és»), un moment en el qual s'ha fonamentat l'individualisme, el corporativisme, la insolidaritat, i en el qual molts dels que s'ho han cregut, es troben de sobte en condicions de treball precàries o en atur, i alhora tenen el sentiment de ser rebutjats per la societat i fins i tot coneixen la misèria.

En el nostre país, amb el 24% d'aturats, es treballen milions d'hores extres

La classe obrera som tots els que depenem del nostre treball per a viure, els aturats i els treballadors i treballadores, jubilats o malalts i les nostres famílies; cal però que en siguem conscients i que optem per la solidaritat. Gràcies a la tecnologia els que tenen el poder, ara poden prescindir de bona part del treball humà, però no poden prescindir de tots els treballadors.

En el nostre país, amb el 24% d'aturats, es treballen milions d'hores extres, especialment en els organismes públics, la qual cosa significa que el grau de consciència solidària és feble i que en alguns casos la por a perdre el lloc de treball fa acceptar actituds contra les pròpies conviccions.

L'obsessió per la competitivitat també ens pot conduir a la degradació de les relacions humanes

La reforma del mercat de treball, s'encamina a augmentar la competitivitat de les empreses a base de reduir els drets dels treballadors i pot portar a situacions de total arbitrarietat i a reduir a la mínima expressió l'activitat sindical. L'obsessió per la competitivitat també ens pot conduir a la degradació de les relacions humanes entre treballadors, entre països i a accentuar el racisme. Tot això dins del context que els estats amb la seva política neoliberal (menys despeses socials, menys solidaritat amb els desprotegits, amb el desmantellament del sistema de

pensions i subsidis, etc.), estan demostrant el caràcter il·lusori que ens havien fet creure de «l'Estat del Benestar».

La conseqüència és que els més dèbils i empobrits (dones, joves, aturats de llarga durada i de més de 45 anys, pensionistes, marginats, immigrants, etc.) seran els més afectats perquè es crearan bosses de marginació, destrucció i precarització de l'ocupació, augment de l'explotació; volem denunciar especialment la situació dels joves, pels quals trobar la primera feina és sovint un laberint, precaritzat pels contractes-escombraries que se'ls ofereixen. Per aquesta raó, entre d'altres, varem donar suport a la vaga del passat 27 de gener.

Creiem en l'Esperit de Jesús, creiem que Déu és amor i creiem en la dignitat de tota persona humana

Units a Jesucrist, creiem que Déu és Amor i creiem en la dignitat de tota persona humana, i per tant, no podem acceptar cap classe de marginació, d'exclusió, de racisme ni d'injustícia; i seguint el seu exemple, hem de prestar especial atenció als més pobres i marginats dels nostres països i de la resta de la terra, els més exposats a la voracitat del sistema econòmic que tenim que en nom del mercat vol justificar-ho tot.

Creiem que l'Esperit de Jesús ens impulsa cap a una més gran austeritat, ajustant-nos al que realment necessitem, cercant els valors del compartir i respectant la natura que ens sustenta.

Necessitem esforçar-nos en la creativitat, en construir el nostre futur i el de les properes generacions, també en el terreny econòmic, en el sindical i altres organitzacions obreres, aportant noves propostes, impulsant la participació de tots els treballadors i treballadores a la unitat d'acció.

La crisi és un moment de canvi i el canvi es pot produir en moltes direccions. Ens cal vetllar i comprometre'ns perquè avanci el respecte a la persona humana, la Justícia, i per tant, les condicions que faran possible la Pau i que els homes puguin viure com a germans.

Moviments Obrers Cristians de Catalunya: ACO, GOAC, JOC/Joc-Jobac
Delegacions de Pastoral Obrera de les Diòcesis Catalanes

IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
 - Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
 - Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
 - Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
 - Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
 - Pregàries per a les misses rituals, per les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, pels aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
 - Diverses celebracions de difunts.
 - Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
 - Formularis breus per a les misses amb nens.
 - Fórmules melòdiques per a la pregària universal.
- Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.
—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Era la matinada del 23 de juliol de 1993, un grup d'agents de la Policia Militar van fer aixecar bruscament set nens que dormien a l'aire lliure, davant de l'església de la Candelària, al centre de la ciutat de Rio de Janeiro (Brasil). L'aire es va tenyir d'amenaça. Els infants van ser despertats per morir. Ressonaren uns trets de revòlver, els policies els van matar a sang freda, a boca de canó.

El terra es va cobrir de sang i la consciència de vergonya... La Conferència Nacional dels Bisbes Brasilers (CNBB) ha denunciat que hi ha 37 milions d'infants i adolescents abandonats en aquest país i d'aquests, uns vuit milions es troben en condicions de misèria absoluta. Destacava especialment els milers i milers de nens i nenes del carrer, abocats a la marginació i a la delinqüència.

8 milions de nens al Brasil viuen en la misèria

«No crec que siguin dolents, són infants colpejats»

• Parla Avelina de Carvalho, sociolingüista

Maria Avelina de Carvalho, sociolingüista que treballa amb els «meninos e meninas de rua» (nens i nenes del carrer) a la ciutat brasilera de Goiània i que compartí durant tres anys la seva vida amb ells, ha estat a Barcelona convidada per l'entitat «Amics del bisbe Pere Casaldàliga» en el curs d'una gira que l'ha conduïda a visitar moltes viles catalanes i també Madrid. Avelina ens parla des del cor, enriquit per l'experiència, i explica les seves vivències i l'acció de l'Església catòlica per ajudar aquest col·lectiu tan ignorat.

—Dir que has estat amb els nens i nenes del carrer implica que els has seguit durant mesos, acompanyant-los en el seu dia a dia, dormint a l'intempèrie amb ells, passant fam amb ells... Aquest fet t'haurà marcat molt profundament.

—Crec —respon amb una mirada que mostra una certa tristesa— que el patiment també et pot fer més persona... El contacte amb aquests petits em va obligar a revisar molts punts: com a mestra, com a cristiana, com a responsable de la seva situació i de la seva misèria... He vist coses realment absurdes: Uns policies van arribar un dia a la plaça on estaven els nens i els posaven la pistola a la cara per veure si sentien por... O bé, quan disparaven trets a l'aire i si un d'aquests tocava casualment algun infant, afirmaven que havia estat un accident i no un assassinat... O un dia van donar patades a la panxa d'aquesta noieteta de 14 anys que estava embarassada —i m'ensenya una fotografia— fins que va avortar al mig del carrer... Sí, realment se m'han transformat molts sentiments, moltes idees, moltes creences.

Una nit de Pasqua, tres policies van assassinar un nen de tres anys que es deia Isaies. Els seus amics em van convidar a acompanyar-los, perquè tenien por. Es van amagar en un lloc molt brut i enrunat i... —pausa— em van convidar a resar. Resar! Jo no podia resar! Em sentia totalment incapaç de pregar res, sentia massa odi contra la societat, contra el mal, contra mi mateixa, contra Déu... Tanmateix ells es van agafar de les mans, van tancar els ulls, i van

començar el Parnostre. Jo m'hi vaig sumar. Hi havia una força molt gran, va ser el Parnostre més bonic de la meua vida. Vaig sentir que l'odi canviava dintre meu i que Déu estava amb nosaltres, ens escoltava i no aprovava les injustícies.

Aquell dia vaig entendre més que qualsevol altre que jo no havia de fer solament una investigació acadèmica, sinó molt més. Aquella nit no podia dormir, però ells, en canvi, descansaven com angelets. A l'endemà, vam anar a buscar el cos del nen assassinat i la Pastoral del Menor va fer l'enterrament. Sense haver menjat res, cansats, un infant va arribar amb un plat de menjar i el vam compartir. Crec que això és viure la Pasqua, és una Eucaristia de fet, molt pregon, plena d'humanitat i de solidaritat... no sé expressar-ho amb paraules.

—En un principi no devien confiar en tu. ¿Com t'ho vas fer per conèixer-los?

—Somriu en recordar els inicis: Durant cinc mesos el contacte va ser veritablement difícil. Ells no em parlaven i seguien un codi de llenguatge molt hermètic. Amb tot, un dia em vaig trobar amb una noia que era

líder del grup que es reunia a la plaça de Goiània. Em va preguntar si era policia i vaig haver d'explicar-li que era mestra i que feia un treball d'investigació per la Universitat de la ciutat. Durant bastantes tardes vam anar parlant més i més, fins que un dia m'anuncià que a l'endemà podria parlar amb els nens. Em va presentar com una amiga seva i així va començar tot.

—I aleshores vas endinsar-te en el seu món. ¿Què vas descobrir?

—Vaig veure que aquests nens són explotats de totes les maneres possibles per la societat i vaig palpar que estan plens de fam, una fam que no és solament per menjar, és una fam que ho inunda tot... Podrien menjar 20.000 plats d'aliments i encara tindrien gana, perquè la gana és una realitat que va començar en ells fins i tot abans de ser concebuts.

—¿De quina manera sobreviuen?

—Vaig iniciar les meves investigacions l'any 1987 i la meua tesi doctoral sobre el tema va ser publicada el 1991. Des d'aleshores, mai no he perdut el contacte amb ells, he comprovat que a mesura que

avança la crisi econòmica s'agreuja encara més la seva situació.

Aquests nens provenen de famílies que viuen en el camp. Com que la reforma agrària no ha arribat i no tenen una casa, una mica de terra on plantar alguna cosa s'han vist obligades a emigrar a les grans ciutats. En aquestes ocupen els barris perifèrics i superpoblats, els qui poden, treballen per un sou de misèria i cada una de les famílies té una mitjana de 7 a 9 fills. En principi aquests nens surten al carrer a buscar una feina o una sub-feina. Però d'això a fer de camells o realitzar petits atracaments hi ha un pas tan petit que no noten la diferència. Entenen molt ràpidament que amb dues hores ells poden guanyar el que jo guanyo en un mes! I d'aquesta manera la bola comença a posar-se a marxar. Moltes vegades no tornen a casa seva, formen petits grups per sentir-se protegits, es reuneixen en bandes i fins i tot arriben a matar... Tot el dia van amb la bossa plena de cola de sabater o d'esma de despintar les ungles per no sentir la gana ni adonar-se de tot allò que els succeeix. Entenen, quan poden, en les fonts públiques estan plens de polls i de brutícia i sense educació ni cap mena de preparació, l'accés al mercat de treball els resulta gairebé impossible.

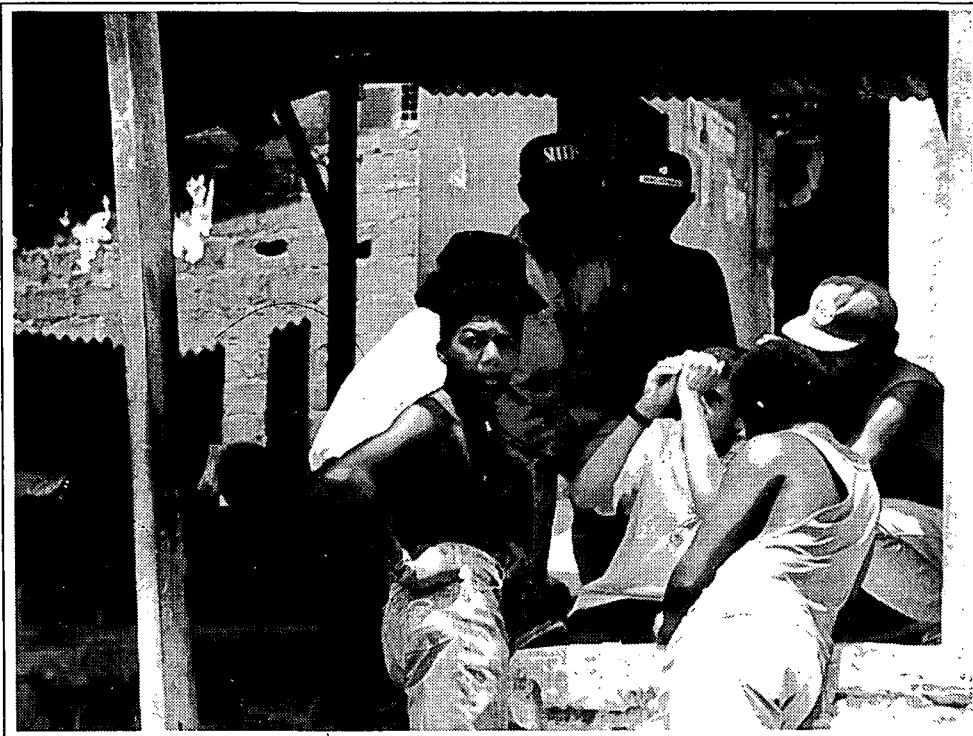
Als 13 o 14 anys seran pares d'una criatura, la majoria de les quals mor al cap de pocs mesos, i màxim amb 28 anys hauran acabat la seva vida.

—En aquestes fotos se'ls veu tan nens, sembla impossible que s'atreveixin a assassinar a sang freda.

—És així de fort. Les seves carones són tan dolces i belles... i aquest nen ja ha matat set persones i al mateix temps és capaç d'un somriure tan bonic... Cada dia jugava la vida per portar un menjar espec (iogurt, llet, formatge, fruita fresca) i aquesta nena que estava embarassada. I ells coexisteix la gran contradicció: forts sentiments de protecció, alegria, afecte, tendresa, i, d'altra banda, brutalitat, agressivitat, menyspreu a la societat, or ressentiments, etc. No crec que siguin dolents, perquè són capaços de tenir gestos profunds i de captar emocions amagades

Avelina de Carvalho: «No crec que siguin nens dolents. Són infants colpejats.»

Tot el bo i el dolent nia en aquests adolescents desvagats, disposats a ajudar o delinquir a cada moment

ón infants colpejats. I quan van a matar-
os, abans ells miren de front i maten amb
a mirada.

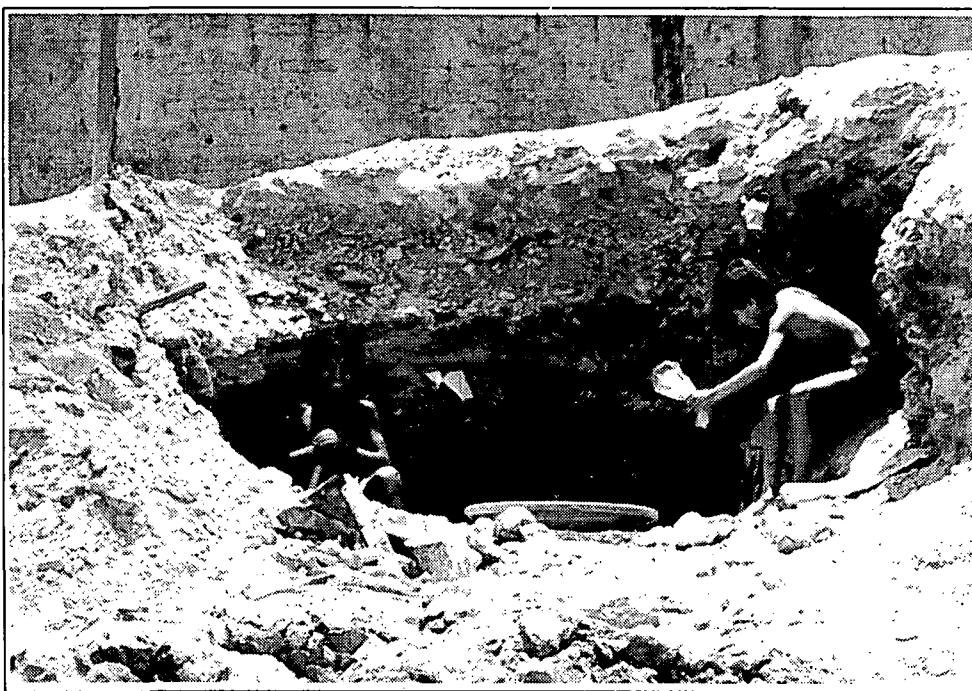
—Tanmateix, en un determinat nivell, hi
a un codi de silenci que accepta que
ls «Esquadrans de la Mort» netegin
ls carrers de la presència d'aquests
ens i nenes.

—Sí, sí... Aquesta acceptació implica
molts estaments de la societat, inclosos la
polícia, els jutjats, els advocats i el mateix
govern... Els infants saben que la societat
ls margina. És un ressentiment mutu: així
om són violentats per la societat, ells no
enen cap impediment en clavar una ga-
rivetada a algú. És una guerra freda i no sé
i ells en tenen consciència, és una mena
l'enfrontament subtil, que si passés a un
ltre àmbit podria explotar. Aleshores, en
eritat, no sé què passaria. Caldria fer un
estudi sociològic de comportament molt
nès profund. Jo parlo només com una
persona que ha compartit tres anys de la
eva vida amb ells i no entén com succe-
ixen aquestes coses...

—Tornant al codi de silenci. ¿Què fan
es autoritats del país respecte aquest
problema?

—Mira, teòricament existeixen moltes
eis i disposicions per ocupar-se d'aquests
ens. A la pràctica gairabé no funciona res.
ls quis'estan mullant i molts són les persones
ue treballen en la Pastoral del Menor i en
algunes Organitzacions No Governamen-
als (ONGs). Hi ha alguns projectes molt
nteressants que ja explicaré, així i tot, són
niciatives petites i no governamentals.

Els nens i nenes si són agafats per la
polícia, en el moment en què estan come-
ent un delictes, ingressen a la presó. D'allí,
aurien de passar a disposició judicial i, en
l cas que fossin menors d'edat, retornar a
a llibertat o ingressar en una institució des-
orrecció (que en la pràctica és de desco-
recció, perquè són llocs on els infants
ncara s'embraceixen més). El problema és
ue el camí legal és molt lent i els nens
podrien passar-se anys a la presó fins que el
eu cas arribés al poder judicial. En canvi, el
procediment habitual és que, perquè
aquests petits surtin de nou al carrer, abans
an hagut de pactar amb un policia o un
advocat que faran un robatori determinat,

Nens brasilers furgant en un abocador d'escombraries

sigui d'un cotxe, d'un rellotge o qualsevol
altra cosa. I si els tornen a agafar el compro-
mis és més gran, ja que no han pogut
complir la seva part del tracte... Bé —afir-
ma amb un sospir— aquesta és una de les
possibilitats.

Una altra és que la policia els torturin. Pot
pegar-los, banyar-los en una banyera amb
excrements, lligar-los cap per avall i fuet-
jar-los, tallar-los els dits de les mans a poc
a poc... Mil i una barbaritats apreses i
usades durant la dictadura militar. Totes les
comisaries estan dotades d'una sala de
tortures i encara avui es continuen utilitzant.
Aquest procediment en fa per espantar els
nens i intentar que no tornin a cometre cap
delictes. Tanmateix, sense un ajut exterior,
¿què poden fer?

—Però ¿has parlat que s'han posat
alguns projectes en marxa a favor
d'ells?

—Sí, per exemple, existeix a Salvador de
Bahia una iniciativa portada a terme per
alguns empresaris a fi d'introduir els nens i
nenes en algunes professions, de manera
que puguin deixar la delinqüència. També,
l'Església catòlica té alguns llocs oberts on
poden menjar, dutxar-se i vestir-se —i
afegeix amb èmfasi— (els encanta dutxar-
se i fer olor a sabor. Les nenes són molt

coquetes i femenines i els hi agrada arre-
glar-se els cabells i pintar-se els llavis...).
També ha obert albergs, perquè no hagin
de dormir pels carrers. I la Pastoral del
Menor no es detura mai en denunciar tots
els abusos a què es veuen sotmesos aquests
petits. Malgrat tot, el govern és lent a
reaccionar i reticent a admetre que les

arribat a una conclusió: Aquestes noietes
no han tingut mai res a la vida, ningú no els
ha fet mai cap regal, cap nina. Per a elles un
fill és el primer i, pot ser, únic regal que
rebran mai. I a més, tenir un fill els fa sentir
l'orgull de ser una persona humana, és com
dir «ara ja formo part del grup de gent que
té una mica de dignitat, ara ja sóc dona».
I per a ells no és tant fort, però sí una mica
semblant. Els nois són pares i se senten
orgullosos, «per fi he fet una cosa impor-
tant en la meua vida, per fi sóc una persona,
em pertany (un fill) quelcom que val la
pena».

Després de ser pares, somnien molts
projectes bonics per al seu fill. Asseguren
que no malviurà al carrer com ells, sinó que
arribarà lluny, que ells ara es posaran a
treballar i podran oferir-li una altra mena
de vida... La realitat és que el bebè morirà
al cap de pocs mesos a causa de les infec-
cions o bé acabarà delinquent pels carrers
per sobreviure. Ara, un fet esperançador i
que pot reflectir la il·lusió que aquests
pares senten pels seus fills és que sempre
els fan batejar, sempre. Ells no estaran
casats, però volen que els seus bebès rebin
el bateig. Aquest és un moment clau
d'apropament entre ells i l'Església.

—I en totes les teves investigacions
tu ¿no vas sentir por?

«Podrien menjar 20.000 plats d'aliments i encara tindrien gana, perquè la gana és una realitat que va començar en ells, fins i tot abans de ser concebuts»

La innocència de la
mirada es perd ben
aviat en la lluita per
la vida

coses funcionin amb tanta corrupció. Em fa
il·lusió dir-te, també, que l'Antonio Carlos
Moura, periodista i diputat del PT brasiler,
i jo hem impulsat una iniciativa, juntament
amb l'Ajuntament de Goiània, a favor
d'aquests infants i adolescents, de manera
que puguin accedir a una educació i a una
feina.

—El procés de reinserir-los en la
societat ha de ser dur, ja que d'entrada
ells funcionen amb una ètica diferent.

—Certament sí, i tant. L'ètica que se-
gueixen reuneix unes contradiccions molt
fortes. Ells detesten els homosexuals, però
són capaços de fer sexe amb ells a canvi de
droga. O detesten la prostitució, però si
algú es prostitueix per portar diners a la
seua mare o al seu germà petit ells ho
comprehen. El grup no soporta que hi hagi
delators de la policia, tanmateix si un nen
no ha pogut evitar de parlar a causa de les
tortures es respecta. Si una nena ha de tenir
un fill i el pare no vol assumir la seva
paternitat, el grup exclou el pare... I amb
aquests petits fonaments construeixen el
seu codi intern.

—¿Perquè els és tant important tenir
un fill?

—He conegut moltíssimes noies que van
quedar embarassades i van tenir un bebè i
després de parlar molt i molt amb elles he

—Riu amb una certa ironia: I tant que sí!
A més, durant un temps vaig rebre truca-
des de persones que m'amenaçaven i afir-
maven que si continuava amb les meves
investigacions, un dia apareixeria morta
per qualsevol lloc... Però aquesta experiència
em va apropar molt a aquests nens i nenes.
En comunicar-los allò que em succeïa, van
crear un cordó de seguretat al meu voltant.
Em trucaven dues vegades al dia, des de
cabines públiques, per saber si estava bé, ja
que si no, ells donarien part a la Universitat.
Et fixes, aquest gest és d'una gran humani-
tat i mostra una gran amistat. Per aquest i
altres motius el meu contacte amb ells no
va acabar-se quan va acabar la investigació.

Avelina es queda una estona en silenci,
les mans juntes, el cap inclinat endavant,
ofereix una imatge recollida i expectant.
Després prossegueix: Crec que aquests nens
mai més estaran sols. No sé si ells tenen
consciència que no estan sols, però jo
també m'he compromès amb ells. Cada
vegada som més els qui estem sensibilitzats
sobre aquesta realitat i farem tot el possible
per canviar-la. Ells s'ho mereixen, en nom
de la dignitat, recordo allò que em va dir un
nen: «Nosaltres estem vius i també estimem
la vida».

■ Núria Oriol Palarea

¿On estan els compromisos?

El setembre de 1990 el govern brasiler va participar de la «Cimera pels
nens» que l'ONU va realitzar a Nova York. Després de signar el
compromís de complir fins a l'any 2000 les set importants fites
aprovades per la cimera, el president d'aquells moments, Fernando
Collor, va crear un «Ministeri del nen», annex del Ministeri de la Salut.
En menys d'un any, els ministres d'aquests dos ministeris van dimitir
per corrupció i el «ministeri del nen» va desaparèixer.

El 27 d'abril de 1992 la Federació Internacional dels Drets de l'Home
(FIDH), òrgan consultiu de l'ONU i del Consell d'Europa, va difondre a
París un informe sobre la violència contra els nens i els adolescents a
Brasil. S'havien descobert unes dades impressionants sobre la matança
de nens brasilers pels «esquadrans de la mort» formats per policies i ex-
policies.

Tant sols a Rio de Janeiro, entre 1988 i 1990, la mitjana de nens i
adolescents assassinats era de dos cada dia. El govern Collor va optar
per demanar al Ministeri de Justícia que establís un nou concepte
d'extermini de menors, amb l'objectiu de disminuir artificialment les
xifres estadístiques de la matança dels nens i nenes del carrer.

Amb tot, hi ha també moltes iniciatives que fan pensar en un canvi
de la situació, tant el treball de l'Església, de les ONGs i d'alguns
empresaris i ajuntaments, afavoreixen la consciència i els primers
passos de transformació de la vida d'aquests menors. A més a més,
«L'Estatut del nen i l'adolescent» és una important llei federal que
apunta nous camins d'acció del govern i també de la comunitat.

● N.O.P.

Nelson Mandela, el carismàtic líder dels negres de Sud-àfrica, en el moment d'emetre el seu vot

Sud-àfrica

Les eleccions, les primeres eleccions multirracials a l'ex país de l'apartheid s'han dut a terme malgrat les oposicions i les violències de la ultradreta per una banda, les de l'Inkhata o partit dels zulus per altra. Uns, els zulus, han acceptat finalment a prendre part a les eleccions, i finalment, després de sagnants atemptats amb les consegüents víctimes, els blancs ultristes també.

La novetat d'unes eleccions com aquestes ha fet que, fins a cert punt, regnés la inexperiència. I, potser, no s'havia comptat amb l'autèntica il·lusió de la immensa majoria negra de poder expressar la seva voluntat, de poder dir per qui volien ser governats. Això ha produït una certa imprevisió del govern, sorprès també per l'èxit, que no va fer imprimir prou paperetes electorals... cosa que ha obligat a allargar un dia més el període de votacions.

Tant Nelson Mandela com el president De Klerk saben molt bé quins seran, amb un màxim de probabilitats, els resultats dels comicis. L'escrutini s'allargarà força, almenys uns dies, i conèixer els resultats definitius uns dies més. Ara bé, els dos líders, el blanc i el negre, saben, per endavant, els problemes que hauran d'afrontar a causa de les intransigències.

Els afrikansers, els descendents dels vells colonitzadors holandesos proclamen als quatre vents que volen un Estat totalment «blanc» regit per lleis, que res no hauria d'envejar amb les antigues que regien l'Estat de l'apartheid. A l'altre ex-

trem, els del partit Inkhata, que aplega la majoria de l'ètnia zulu, també aspiren a un Estat propi i sobirà, i s'han avingut a participar en les eleccions amb la promesa que serien ateses les seves aspiracions...

Els problemes que s'hauran d'afrontar en la nova situació seran molt grans i molt greus, i hauran de solucionar-se paulatinament. És possible que per això, per la lentitud, sorgeixin els primers desencanys. L'avantatge en aquest cas és que per part dels antics dominadors no hi ha l'esperit d'abandonar les seves posicions. El cas de Sud-àfrica és diferent del d'altres antigues colònies abandonades al lliure albir dels nadius, dominats per l'instint tribal. A Sud-àfrica no hi ha descolonització. Hi ha

Sud-africans fan cua pacientment a Johannesburg per emetre el seu vot en les primeres eleccions multirracials

Mangosuthu Buthelezi, l'altre líder sud-africà, màxim dirigent del partit Inkhata, en el moment d'emetre el seu vot a Umiazi, població situada prop de Durban

transformació d'un Estat ja existent. I aquesta transformació, de la qual aquestes eleccions són punt de partida, serà el gran problema. Tant Mandela com De Klerk ho saben molt bé, i semblen disposats a afrontar-lo amb bona voluntat. Que Déu els ajudi!

El conflicte dels Balcans

Continua omplint les pàgines dels diaris d'arreu del món. Sembla que els serbis, finalment han allunyat l'artilleria que tenien dirigida contra Gorazde als límits assignats per l'OTAN que, per la seva banda, manté l'amenaça de bombardeig si no es compleixen les exigències dels seus ultimàtums. Per el cert és que es tem que els serbis, que en la seva retirada de Gorazde han cremat i incendiat tot el que trobaven al seu pas, dirigeixin ara els seus atacs contra altres enclavaments musulmans declarats zona protegida per l'ONU. De moment, l'OTAN es dona per satisfeta, però manté la seva amenaça si els serbis actuen en altres llocs com han fet a Gorazde. Hi ha també la qüestió, que s'està tractant al Consell de Seguretat,

sobre l'ampliació dels cascos blaus a Bòsnia. Sembla que es vol ampliar amb 6.500 soldats més per poder garantir els acords que es vagin negociant...

En el conflicte de Bòsnia hi ha un fet innegable: És que s'ha polaritzat entre Occident i Rússia; i això el fa encara més difícil de resoldre.

La crisi italiana

Després de més d'un mes de negociacions entre els vencedors de les eleccions del 27 de març, el president de la República italiana, Oscar Luigi Scalfaro, ha encarregat a Silvio Berlusconi, líder de Forza Italia la formació del nou govern.

Poc després de rebre l'encàrrec el mateix Berlusconi, en una improvisada roda de premsa va comunicar als informadors la seva designació i, al mateix temps va fer un esboç del seu programa de govern, i va demanar l'ajuda de Déu i dels homes per dur-lo a terme. Berlusconi diu que el seu punt prioritari serà el relleu de l'economia, i també va anunciar que els components del nou executiu seran persones irrepreensibles i que les funcions de l'Estat es faran amb la màxima transparència.

Cal recordar que, els grans problemes que d'antuvi haurà de resoldre Berlusconi són els que es deriven dels seus aliats de la dreta, o sigui la Lliga Nord, regionalista i federalista, i l'Aliança Nacional, netament neofeixista encara que ho vulgui dissimular...

■ Oriol Camps

Tot semblava assenyalar que el Japó aconseguiria ben aviat fer realitat una fal·lera no gens dissimulada: convertir-se en una potència política en consonància amb el seu gran poder econòmic i, d'aquesta manera, poder assolir un paper rellevant i privilegiat dins de l'esfera internacional. Asseure's en el Consell de Seguretat de les Nacions Unides juntament amb França, Gran Bretanya, els Estats Units, Rússia i la Xina era un dels seus objectius fonamentals. Però, malauradament, aquest somni ha esdevingut avui dia un malson. El món polític nipó viu un clima d'incertesa i confusió arran dels nombrosos escàndols financers relacionats amb pràctiques corruptives i agreujat, a més a més, per la prolongada recessió econòmica.

Després de la dimissió de Morihiro Hosokawa a

La crisi del sistema polític japonès

començaments d'abril per la seva presumpta implicació en diversos afers on la corrupció era palesa, el Parlament nipó ha escollit recentment Tsutomu Hata com a primer ministre del país. Hata és el tercer cap de Govern que té el Japó en els darrers dotze mesos, una tasca força difícil en aquests moments a causa de les greus dissensions existents en el si de la coalició governamental. Cinc dels set partits que la componen van crear, hores després del nomenament d'Hata, un grup parlamentari —batejat amb el nom de Kaishin (Renovació)— amb el propòsit de

refermar la posició del nou primer ministre. Pocs dies després, el Partit Socialista japonès anunciava la seva decisió de no participar en el proper Govern atès que Kaishin ja s'havia configurat com el partit més gran de la coalició, amb 130 diputats a la Cambra Baixa, la qual cosa feia que el pes específic dels socialistes al Parlament es veiés disminuït considerablement.

El Japó ha perdut una oportunitat d'or per donar un canvi radical a la seva política interior un cop que el Partit Liberal Democràtic va perdre, després de 38 anys, el monopoli del poder polític a la consulta electoral celebrada el juliol de l'any passat. Una oportunitat desaproveitada.

■ Miquel Àngel Codina

El sagrament de la Confirmació (3)

Litúrgia

■ Pere Tena

La iniciativa cristiana

Els testimonis dels Fets dels Apòstols sobre la incorporació de nous membres al cos de Crist, que és l'Església, indiquen un procés: catequesi per als qui es convertien al Senyor Jesús, baptisme per a la salvació, i imposició de les mans per a la comunicació del do de l'Esperit Sant. (Vegeu article anterior).

Ben aviat, aquest procés va estructurar-se en les seves etapes principals, i van sorgir alguns altres signes, concretament el de la unció. La catequesi es va organitzar en etapes, i va formar-se el catecumenat com a període d'aprenentatge de la vida cristiana. El baptisme es va mantenir sempre molt vinculat amb la professió de fe (sigui unint les tres immersions dins l'aigua amb la triple confessió trinitària, per part del que era batejat o dels padrins, sigui proclamant la fe trinitària simultàniament amb l'ablució —forma actual—). Per a la comunicació del do de l'Esperit, la unció va prendre progressivament més importància que la imposició de les mans (especialment a Orient).

Juntament amb aquest procés, la pràctica de les Esglésies es va diferenciar lleugerament amb el temps, sobretot quan el baptisme dels pàrvuls fou

gairebé exclusiu. Era clar que el pàrvuls no podien fer pròpiament el catecumenat; per això la catequesi es va fer als qui ja eren batejats. A les Esglésies d'Orient es va continuar fins el dia d'avui unint el baptisme amb la unció de l'Esperit; en les Esglésies d'Occident, en canvi, es va considerar que el do de l'Esperit era preferible reservar-lo a la intervenció personal del successor dels Apòstols, el bisbe. Això va comportar, en la pràctica, una separació entre el baptisme i el do de l'Esperit; calia, en efecte, cercar el moment propici per entrar en contacte amb el bisbe. Tal cosa es produïa, normalment, en les visites pastorals.

Tot el procés de la constitució d'un cristià porta que aquest pugui viure i actuar com un membre de l'Església; ara bé, l'acció central de l'Església és l'Eucaristia. Aquest és el misteri de la nostra vida cristiana, vida unida en l'esperit a la mort i a la resurrecció del Senyor, per a la glòria del Pare. Per aquest motiu, el procés rep el nom «d'iniciació cristiana», és a dir, introducció progressiva al misteri.

El valor dels signes

Quan parlem del baptisme i de la confirmació diem que es tracta de dos

sagraments, en el sentit que es poden separar els dos moments, i cadascun d'ells té un signe propi. Però quan volem entendre la seva identitat és necessari mirar-los en la seva relació. Els signes amb els quals celebrem el baptisme i la confirmació diríem que es reclamen mútuament.

La narració del baptisme de Jesús —imatge profètica del seu misteri pasqual i de la iniciació cristiana— parla del bany en el Jordà i tot seguit de la presència de l'Esperit sobre Jesús; és aleshores quan el Pare proclama: «Ets el meu Fill, el meu estimat...»

La Pasqua de Jesús té com a culminació el do de l'Esperit, anunciat per la benedicció (és a dir, la imposició de mans) del Ressuscitat; la inserció a la Pasqua pel bany de mort i resurrecció demana la imposició de mans per rebre la benedicció del Pare, és a dir, l'Esperit.

Àdhuc mirant els signes des d'un angle humà, trobem una analogia interessant. Quan hom s'ha banyat, completa el bany amb el perfum. És possible que fos precisament el punt de partida per a la introducció de la unció com a signe del do de l'Esperit, i perquè Jesús és el Crist, és a dir, l'Ungit.

Confirmació i segell

Els noms que ha reunit el segon mo-

ment o segon sagrament de la iniciació cristiana són també expressius de la seva íntima relació amb el baptisme.

Des de fa segles, se l'anomena «confirmació». El llenguatge corrent és el que més clarament ens dona el significat d'aquesta paraula. Parlem, en efecte, de coses que ens han dit, però que no ens les han «confirmat»; o de pactes establerts, però que falta «confirmar».

El mateix sentit suggereix l'altre terme que s'usa: «segell». Especialment s'anomena així a Orient. El segell és quelcom que completa una realitat, que la determina en la seva plena identitat... És la signatura sobre un pacte.

El do de l'Esperit Sant confirma la nostra condició de fills de Déu iniciada amb la incorporació a Crist amb el baptisme. La invitació a la pregària abans de la imposició de les mans, en el Ritual romà, ho expressa molt bé:

«Preguem, germans, Déu Pare totpoderós, i demanem-li que faci davallar l'Esperit Sant damunt d'aquests que prengué per fills seus, quan van néixer per a la vida eterna, en el baptisme, i que el mateix Esperit els confirmi amb l'abundor dels seus dons i, amb la seva unció, els configuri a l'Ungit, que és el Crist, Fill de Déu.»

Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge VI de Pasqua

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols

10: ²⁵Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. ²⁶Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.»

³⁴Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; ³⁵Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.»

⁴⁰Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. ⁴¹Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot entre els qui no eren jueus. ⁴²De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grans coses de Déu. Llavors Pere digué: ⁴³«¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» ⁴⁴Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Paraula de Déu.

Salm responsorial

97 (R. v. 2)

¹Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat

han sortit victoriosos.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

O bé:

R. Al-leluia.

²El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

³L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.

⁴Aclameu el Senyor, arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura segona

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan

4: ⁷Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. ⁸Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

⁹Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell.

¹⁰L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Paraula de Déu.

Al-leluia

(Jo 14:23)

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;
el meu Pare l'estimarà,
i vindrem a fer estada en ell.

Evangelí

*Ningú no té un amor més gran
que el qui dona la vida pels seus amics*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

15: En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: ⁹«Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. ¹⁰Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. ¹¹Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena.

¹²El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. ¹³Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. ¹⁴Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. ¹⁵Ja no us dic servents, perquè el servent no sap el que fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. ¹⁶No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el meu Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. ¹⁷Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

Paraula del Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: B; ferial: II)

TEMPS DE PASQUA (salteri: setmana 2)

MAIG:

8. Diumenge 6 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 10:25-26.34-35.44-48 (Salm 97) / 1Jo 4:7-10, o bé 4:11-16 / Jo 15:9-17, o bé 17:11b-19.

CELEBRACIONS PRIVADES: Mare de Déu dels Desemparats (patrona de València i la seva regió). Santa Maria, mitjanera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro (patrona de Menorca), a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracles (Milagros), Salut, etc.; aparició de l'arcàngel sant Miquel (patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes); sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, religiós (caputxi); beat Lluís Rabatà, prevere (carmelita).

Dia del malalt.

Festes majors: Adràll, Argelaguer, Bell-lloc d'Urgell, Castellsalí, Castellolí, Comabella, la Sentiu de Sió, Serinyà (festa del Roser) i Vallverd.

9. Dilluns de la setmana 6 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 16:11-15 (Salm 149) / Jo 15:26 - 16:4a.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, verge; santa Casilda, verge.

Festes majors: Albatàrec, el Poal, Sabadell, Santa Bàrbara i Torres de Segre.

10. Dimarts. Memòria de sant Joan d'Àvila, prevere (apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol): *blanc*. Lectures del dia: Ac 16:22-34 (Salm 137) / Jo 16:5-11.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, verge.

11. Dimercres de la setmana 6 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 17:15.22 - 18:1 (Salm 148) / Jo 16:12-15.

Bisbat de Lleida: memòria (ciutat: solemnitat) de sant Anastasi, màrtir (a Badalona, fill i patró de Lleida) (*vermell*).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Ponç (o Poni), bisbe (patró dels herbolaris); sant Eudald, màrtir (venerat a Ripoll); santa Felisa, màrtir; beat Domènec Iturrat, prevere (trinitari basc).

Festes majors: Badalona, Lleida i Ripoll.

12. Dijous de la setmana 6 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 18:1-8 (Salm 97) / Jo 16:16-20.

MEMÒRIES LLIURES: Sant Nereu i Aquileu, màrtirs (soldats, a Roma) (*vermell*); sant Pancraci, màrtir (romà) (*vermell*).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Domènec de La Calzada (Rioja); santa Electra, màrtir; beat Francesc de Siena, prevere (servita).

Festes majors: Passanant.

13. Divendres de la setmana 6 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 18:9-18 (Salm 46) / Jo 16:22-23a.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Mare de Déu de Fátima (Portugal); sant Pere Regalat, religiós (franciscà); sant Muç o Muci, prevere i màrtir; sant Miquel de Garikoitz, prevere (basc, fundador de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam); santa Maria-Dominica Mazzarello, verge (fundadora de les Filles de Maria Auxiliadora: FMA).

Festes majors: la Sénia i Tàrraga.

14. Dissabte. Festa de sant Maties (o Macià), apòstol: *vermell*. Lectures: Ac 1:15-17.20-26 (Salm 112) / Jo 15:9-17. Tot propi; vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Gemma Galgani, verge seglar; sant Pasqual I, papa.

Festes majors: Cantallops, Cruïlles, Palau-saverdera, Tremp i Vallfogona de Balaguer.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(Fets 10:25-26.34-35.44-48)

L'Esperit Sant no té fronteres

■ Josep M. Aragonès

L'Església s'obre

Quan ja som a les envistes de la cinquantesima pasqual —Pentecosta— el leccionari de la missa dominical ens fa llegir aquest text del llibre dels Fets, que és una mena de florilegi de fragments del c. 10, vertadera declaració de principis sobre l'esbottament de les fronteres de la primitiva comunitat cristiana per part de l'Esperit Sant. Us recomano que, per poc temps que tingueu, feu una lectura reposada de tot aquest capítol de la primera història de l'Església, afegint-hi els divuit primers versets del capítol següent. Podreu gustar en tota la seva força el regust ecumènic —l'abast universal— d'aquesta iniciativa eclesial de l'Esperit Sant. Us ajudarà a superar fronteres i a situar-vos en la veritable perspectiva del punt de mira de Déu. O sigui: us farà progressar pel camí de la conversió a l'impuls de l'Esperit.

El tancament —fins a cert punt comprensible i fins humanament lògic— de la comunitat judeo-cristiana de Jerusalem és definitivament esfondrat per Pere. Cal remarcar la intenció del redactor del relat en posar en relleu que l'acció realitzada amb molt d'atreviment —i de confiança— pel cap dels apòstols, no és de cap manera una actuació en solitari. A tot el llarg i ample del text, s'hi respira l'aire de la comunió. Comunió amb Jesús i el seu Esperit. Comunió també amb els germans de la comunitat. Pere és l'instrument de la voluntat de Déu, que mena l'Església pels autèntics camins de la salvació de tots els homes, anava a dir, sense manies ni sectarismes absurds i esterilitzants. Així l'Església obre els braços als pagans i els incorpora a Jesucrist i al seu misteri, al seu Cos ressuscitat present en el món i significat per la comunitat cristiana.

«Déu acull tothom...»

Remarquem en primer lloc els vv. 34-35: Pere —l'Església— descobreix que Déu és per a tothom. Ofereix el seu do a tothom qui vulgui acceptar-lo. La vocació a la fe, doncs, és universal: *Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé*, i afegeix amb molta intenció: *de qualsevol nacionalitat que sigui*. Qualsevol projecte d'una església racista queda desauto-

ritzat del tot i definitivament. No sols els racismes ètnics, sinó també els ideològics, els culturals, els socials i fins els religiosos. El verset vessa per tot arreu la doctrina paulina de la universalitat dels fruits de la mort de Crist. —*Ell ha mort per tots* (2Co 5:15, Cf. 1Tm 2:6)— per això tots som iguals davant de Déu. Vet aquí, doncs, la constatació de Pere sota el guiatge de l'Esperit Sant, i com ells, amb tota humilitat, ho manifesta: *Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres*.

Corroboració de l'Esperit

L'afirmació de Pere és corroborada per l'Esperit Sant: *Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació* (v. 44). Corneli i els seus són confirmats abans de ser batejats. Un exemple d'alteració de l'itinerari de la iniciació cristiana, realitzat pel mateix Esperit de Jesús. És clar que ja tenien el baptisme de desig, aquells pagans. Però corrien el risc que se'ls exigís d'entrar al cristianisme per la porta del judaisme. En realitat el fet causà una gran estranyesa: *Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus* (v. 15). L'Esperit irromp en la vida d'aquells catecúmens prenent-ne possessió abans que qualsevol altra ideologia pretesament alliberadora. Per això la conclusió del v. 47 és d'una lògica absoluta: *¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?* Evident. Però encara ara ens costa de veure-ho i sobretot de practicar-ho, moltes vegades, aferrats a la lletra de les normes i de la rutina. En definitiva, per manca de ductilitat a l'orientació de l'Esperit.

Aquesta orientació de l'Esperit, però, no és anarquia. És simplement camí de comunió. Per això cal entrar a l'Església per la porta gran, que és Jesús, significat en el baptisme. *Tot seguit Pere manà que els bategessin en el nom de Jesucrist* (v. 48a). La comunió eclesial s'havia eixamplat. La qual cosa no vol dir pas que s'hagués afeblit. Únicament havia fet que les fronteres de l'elecció se situessin allà on realment han de ser: en la immensitat de l'amor de Déu i de la caritat de l'Església.

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Una esperança fundada en el misteri pasqual

La pregària troba la seva arrel tant en l'home com en Déu. Neix ja de l'angoixa i desesperació humana, ja de l'admiració de la nostra visió de Déu. En els dos casos hi ha una dimensió escatològica i pasqual. Això sols és possible per nosaltres perquè Crist és la nostra Pasqua, perquè en ell hem mort i ressuscitat, i perquè la vida a què hem arribat no és la vida de Llätzer ressuscitat, sinó la dels apòstols als qui fou retornada, després de la tragèdia del Divendres Sant, l'esperança i la realitat de la vida eterna... Podem pregar com ho fem perquè el Regne futur ja se'ns ha concedit. Certament ha de créixer, ha d'apoderar-se de nosaltres totalment, ha de sobrepassar-nos i convertir-se en una realitat còsmica, però és present en aquest cos que és la comunitat cristiana.

Tot i fora dels sacraments, aquesta dimensió pasqual i escatològica existeix. En aquest món tràgic on vivim, en aquest món del qual Déu ha estat voluntàriament exclòs, ¿podem oferir una acció de gràcies, podem cantar a Déu, si no hem superat la «finitud» d'aquest món i si no podem amb els fills de la Saviesa, amb els màrtirs i els justos que ens parla la Revelació, dir: «Senyor, tot el que tu has fet va estar ben fet, tots els teus camins eren prudents, tot el que ha esdevingut en la història ara ha produït els seus fruits i aquests fruits són els que mateixos màrtirs et canten, que els que han sofert i mort et glorifiquen»?

Però això solament podem dir-ho si nosaltres, o bé som totalment, criminalment, insensibles a la tra-

gèdia del món, o bé estem ja en el segle futur i veiem, no solament amb una visió imaginària, sinó amb la clarividència de la fe, totes les coses en la seva plenitud, mentre elles es troben encara en el seu esdevenir sagnant i tràgic. L'Església no té cap dret a cantar al Senyor i donar-li gràcies per totes les coses, a menys que es trobi en una situació escatològica, perquè si no seria un insult al sofriment, al turment del món pel qual Crist es féu home i pel qual va morir en una creu amb una mort dolorosa, sagnant, que supera tot la nostra comprensió.

■ Monsenyor Antoine Bloom

(De *Vivre ensemble l'aujourd'hui de Dieu*)